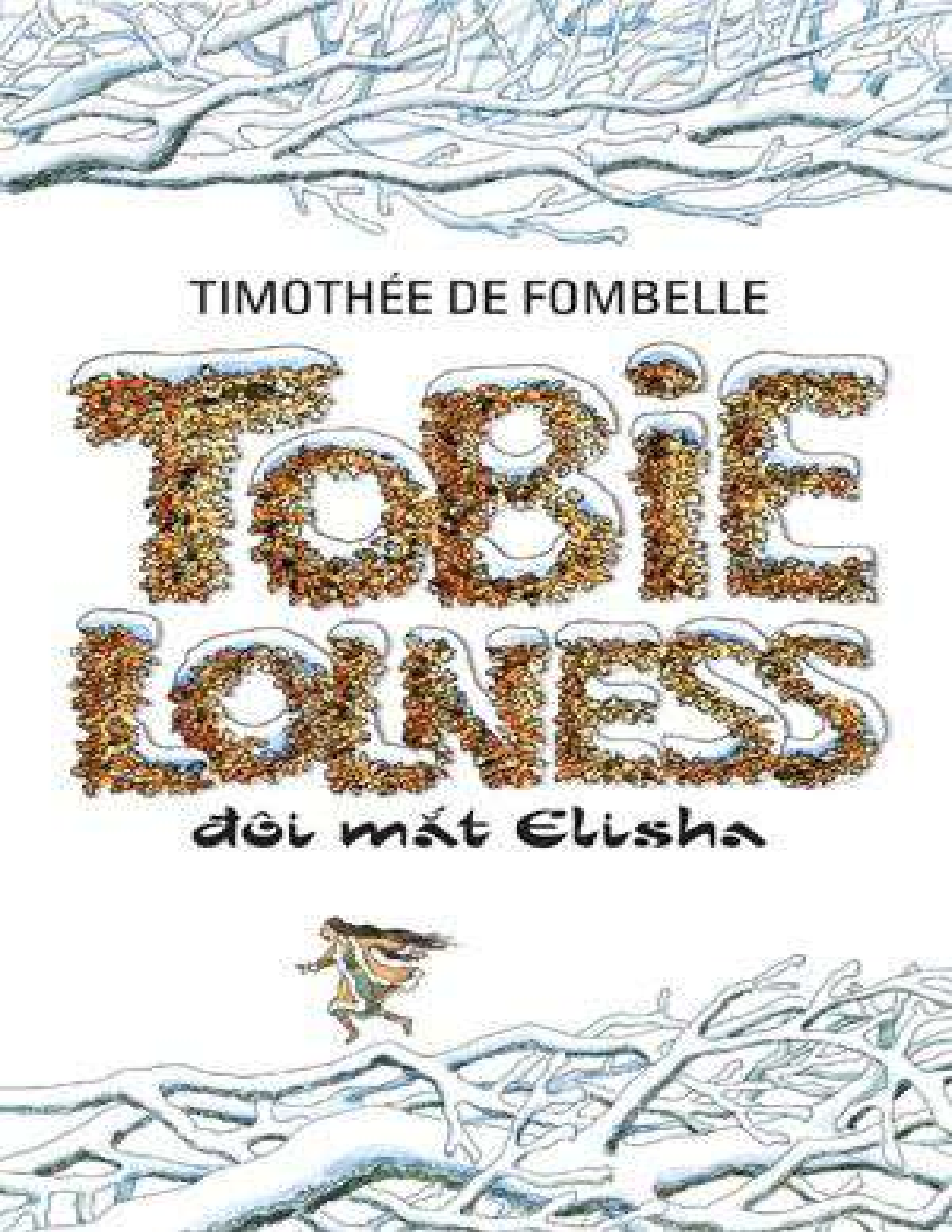

TIMOTHÉE DE FOMBELLE

TOBIE LOANES

dol măt Elisha

Timothée de Fombelle

Tobie Lolness

tome 2

Đôi mắt Elisha

Minh họa của FRANÇOIS PLACE

ĐỖ HÀ THẢO dịch

•

- Tên sách: **Tobie Lolness: Đôi mắt Elisha**
- Tác giả: **Timothée de Fombelle**
- Minh họa: **François Place**
- Dịch giả: Đỗ Hà Thảo
- Nhà xuất bản: Nhã Nam & NXB Văn học
- Năm xuất bản: 2010
- Số trang: 352
- Khổ: 15.5 x 24 cm
- Giá: 64.000 VND

♪ Đánh máy, kiểm tra chính tả và hoàn thiện ebook: **Silver**

♪ Ngày hoàn thành: 12-03-2011

♥ Ebook được thực hiện vì tình yêu dành cho tác phẩm

♥ Nếu điều kiện cho phép, mong các bạn hãy tìm đọc ấn phẩm bằng sách

NGƯỜI HÙNG MỘT MILIMET RUỖI!

Thế giới của Tobie đang bị đe dọa!

Một cái hố găm nhăm đến tâm Đại Thụ khiến Đại Thụ bị thương tổn và có nguy cơ tử vong.

Rêu và địa y xâm lấn các nhánh cành Đại Thụ.

Léo Blue tàn bạo cai quản xứ Ngọn Cây và bắt Elisha làm tù binh.

Dân chúng kinh sợ. Người Trụi bị săn lùng không thương tiếc

Nhưng, Tobie đã đấu tranh trong suốt thời gian trốn chạy, và cậu không hề đơn độc.

Vào thời điểm khắc nghiệt nhất mùa đông, cuộc nổi dậy nổ ra.

Liệu Tobie có giải thoát thành công người thân và cứu được thế giới mong manh của cậu?

Liệu cậu có gặp lại Elisha?

Giữa một thế giới tí hon đáng nhớ, tập hai và cũng là tập cuối của một cuốn tiểu thuyết nổi tiếng về các cuộc phiêu lưu, về tình bạn và tình yêu.

"Một bước tiến tuyệt vời vào nền văn học tưởng tượng." - Le Monde

"Đầy hấp dẫn, tập hai của cuốn tiểu thuyết này mang đậm nét một bản tuyên ngôn bảo vệ môi trường, lên án chế độ độc tài, tràn đầy tính cách mạng và tha thiết tình yêu thương. Timothée de Fombelle đã tạo ra một thế giới xoay quanh một cái cây, tưởng tượng ra cuộc sống của người dân ở đó từ những chi tiết nhỏ nhất. Và kết quả đạt được thật đáng ngưỡng mộ."

www.ricochet-jeunes.org

(Cổng văn học trẻ châu Âu)

"Đôi mắt Elisha thể hiện rõ nét sự tôn kính sâu sắc dành cho sự thật, sự bạo dạn và lòng can đảm với nền tảng là mơ ước bảo vệ thiên nhiên, cội nguồn của sự sống. Các tranh minh họa đen trắng của François Place thật tinh tế và khơi dậy trí tưởng tượng của độc giả."

www.amazon.fr

*"Ở **Đôi mắt Elisha**, bạn đọc được chứng kiến những hành động, những bi kịch và cả những tình huống hài hước, được khám phá những bí mật thú vị và những nhân vật có mối gắn bó không ngờ. Như trong tập đầu, tập hai cũng ca ngợi lòng dũng cảm, lẽ công bằng và tinh thần đấu tranh. Một cuốn tiểu thuyết tuyệt vời dành cho tất cả những ai đồng thời yêu thích hành động và suy ngẫm."*

Tạp chí Je bouquine (Độc sách) của báo Okapi

"Ở tập hai này, với ngòi bút chính xác và đặc biệt là phong cách viết nhẹ nhàng, đơn giản, Timothée de Fombelle đã sáng tạo thành công hơn nữa một thế giới riêng cho tác phẩm của mình: một thế giới không theo khuôn mẫu sẵn có nào hết. Không giống của Tolkien cũng không giống của J.K. Rowling. Chỉ là thế giới của riêng Tobie!"

www.livres.ados.fr

Dành tặng Khu Rừng nơi tôi đã lớn khôn

*"Qua những nhánh cành rậm rạp
một quý cô bước đi
cô ấy chính là cuộc sống"*

Federico Garcia Lorca

PHẦN THỨ NHẤT

BỊ CẦM TÙ

Nếu sự ngu dốt có sức nặng thì có lẽ tên chỉ huy đã làm gãy cành cây. Hắn ngồi trên vỏ cây, chân buông thõng vào khoảng không. Hắn ném mũi tên về phía một thân hình màu đen đang giãy giụa ngay phía dưới.

Tên chỉ huy Krolo thật ngu ngốc, cực kỳ ngu ngốc, và lại còn biến suy nghĩ ngu ngốc của mình thành hành động. Về khoản này, hắn còn hơn một kẻ ngu ngốc chuyên nghiệp: đó là một kẻ ngu ngốc thiên tài.

Màn đêm bao trùm Đại Thụ. Một đêm sương mù và gió buốt. Thực ra, trời tối đen suốt cả ngày. Từ hôm trước, xứ Ngọn Cây đã chìm trong bầu trời đen của ngày tận thế. Hơi ẩm làm các cành cây tỏa mùi rất mạnh như mùi bánh mì nướng tẩm mật ong.

- Hai trăm bốn lăm, hai trăm bốn sáu...

Bao nhiêu mũi tên nữa cho đủ để tên chỉ huy này kết liễu đời con vật bé nhỏ đang mắc kẹt trong vũng nhựa? Trong chiếc áo choàng bằng lông cứng chật ních, Krolo đang đếm.

Hắn luồn ngón tay dưới lớp áo choàng và bật dây đeo quần kêu đôm đốp.

- Hai trăm năm mươi...

Run người lên vì khoái chí, hắn cài lại khuy cổ.

Từ lâu, tên chỉ huy này đã có tiếng ngược đãi thuộc hạ của mình. Sau một vài lần ăn năn, hắn đã làm lại cuộc đời, đổi tên, thay dây thắt lưng bằng chiếc dây đeo quần để người ta không nhận ra hắn. Hắn tự phong cho mình hàm chỉ huy và, cẩn thận hơn, hắn chỉ hành hạ động vật.

Hắn làm việc đó một cách kín đáo, một mình vào ban đêm, giống như một gã trai lén lút trốn mẹ hút thuốc.

Phía dưới, con vật khốn khổ ngẩng đầu lần cuối nhìn tên đao phủ. Đó là một con bướm. Một con bướm với đôi cánh gãy... Hắn ra tay thô bạo bằng một chiếc rìu cùn. Hắn chỉ để lại trên lưng con bướm hai mẫu cánh đến kỳ cục đập đập vào khoảng không. Một hành động dã man “tuyệt vời”.

- Hai trăm năm mươi chín, Krolo vừa đếm vừa chạm vào sườn phải của con vật.

Bỗng nhiên, sau lưng tên chỉ huy, trong lớp sương mù dày đặc, một bóng đen lướt qua.

Sự xuất hiện này không gây tiếng động. Bóng đen lanh lợi nhảy từ trên xuống, lướt qua lớp vỏ cây và mất hút trong màn đêm. Đúng rồi, ai đó đã chứng kiến cảnh này. Tên chỉ huy không hay thấy gì: hắn luôn ngu thế.

Muối cùng của Krolo cắm sâu vào thịt con bướm. Con vật què quặt oằn mình lên không tiếng rên xiết.

Bóng đen lại xuất hiện, nó quay tròn với vẻ nhanh nhẹn lạ thường. Nửa như vũ sư, nửa như diễn viên nhào lộn, bóng đen đang theo dõi. Lần này, từ mắt con bướm hắt ra hình ảnh bóng đen.

Krolo ngoảnh lại, lo lắng.

- Lính hả? Phải mày không?

Hắn bồn chồn gãi sọ qua chiếc mũ trùm đầu. Trán hắn ngứa, đầu hắn đội một chiếc mũ lưới để lộ vài gợn thịt mỡ.

Mặc dù đầu bé và có ít nơ-ron, tên chỉ huy Krolo cũng hiểu rằng bóng đen đó không phải là một trong những tay chân của hắn. Mọi người vẫn bàn tán: cứ tối đến, một bóng đen bí ẩn lại đột nhập vào xứ Ngọn Cây. Không ai biết kẻ vụng trộm có vẻ đang rình rập này là ai.

Với đám tay chân, Krolo chối không tin chuyện này. Hắn còn ra vẻ ngu hơn bình thường và hắn thường ừ ừ nói:

- Gì cơ? Một bóng đen á? Buổi đêm á? Ha, ha!

Nhưng, do những lo phiền trước kia, nên tên chỉ huy lại thấy sợ tất cả. Thậm chí, một buổi sáng nọ, khi đang còn trên giường, hắn đã tự làm đứt một ngón chân mà hắn tưởng là một con côn trùng bay qua ga trải giường.

- Lính, hắn hét lên để trấn an bản thân, tao biết là mày rồi! Nếu mày còn làm thế, tao sẽ dính mày vào cành cây...

Một đám mây mù bao phủ lên người tên chỉ huy và, trong bóng tối buốt giá, hắn cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình.

- Hiiiiiiiiiiii!

Hắn hét lên như một con bé con. Hắn quay ngoắt đầu lại, hàm răng cắn phập vào da thịt.

Tên chỉ huy Krolo thường khoe khoang về phản xạ đặc biệt của mình. Quả thật, trong nháy mắt hắn đã đáp trả và tấn công bàn tay đối thủ. Thật đáng nể...

Khốn nỗi hắn lại nhầm hướng và cảm thấy răng cửa của mình cắm sâu vào vai, đục tới tận xương.

Ngu đến mức này rồi thì có thể gọi là ngu thiên tài.

Lần này, hắn vừa cất lên tiếng hét khản đặc inh tai vừa nhảy tưng tưng vì đau đớn. Krolo rơi bụp dưới chân một kẻ hiệu kỳ trong chiếc áo trùm dài mặc ở nhà.

- Là tôi, xin ông tha thứ, là tôi đây ạ. Tôi đã làm ông sợ ư?

Kẻ mới đến vén viền áo trùm dài của mình tỏ lòng tôn kính. Hắn nói thêm:

- Là tôi, Patou đây ạ.

Nhận ra kiểu ăn nói không giống ai của tên lính này, Krolo nhăn nhó. Hắn liền thoảngThì ra là Củ Khoai!

- Đừng sợ, thưa ngài chỉ huy.

- Sợ á? Ai sợ? Tao, tao mà sợ á?

- Xin ngài thứ lỗi cho cái tính tò mò của tôi, thưa ngài chỉ huy, nhưng tại sao ngài lại tự ăn vai của mình?

- Nhìn tao đây này, Củ Khoai...

Hắn chỉ tay đe dọa.

- Nếu mày bóp xép với ai là tao sợ...

Tên chỉ huy vẫn an tọa dưới đất. Máu làm nổi bật cái độn vai bằng nhung đỏ trên áo măng tô của hắn. Củ Khoai động lòng thương, cúi xuống và đưa tay đỡ hắn dậy.

- Tôi có thể giúp gì được cho ngài?

Hắn muốn vỗ vai an ủi tên chỉ huy, nhưng hắn lại chạm vào vết thương của Krolo khiến tên này gầm lên vì đau đớn.

Kiệt sức, tên chỉ huy tổng xỉ vả Củ Khoai để hắn tránh ra xa.

Củ Khoai khẽ nhảy xích sang bên cạnh. Hắn thực sự cảm thấy ái ngại về trình độ học vấn của sếp hắn. Trong khi tất cả đám lính coi chỉ huy Krolo như một lão già cục cằn thì Củ Khoai lại xem vị chỉ huy của mình như một đứa trẻ con to xác. Theo hắn, đích thị đó là một thằng nhóc chưa học cách sống.

Thay vì run sợ trước những lời chửi rủa của Krolo, Củ Khoai lại muốn nhét ngay cái núm vú giả vào miệng tên chỉ huy, nói bu lu bu lu và vỗ vỗ vào má hắn.

Tên chỉ huy ngăm ngúa bộ cánh của tên lính.

- Cái gì thế này?

- Dạ, một bộ áo dài mặc trong nhà ạ, thưa chỉ huy.

- Còn cái này?

Hắn chỉ vào hai con ốc sên mà tên lính xỏ ở chân. Củ Khoai ra vẻ làm dáng. Hắn giống như một thi sĩ thượng lưu bị lạc trong sương mù.

- Giày păng-túp ạ, thưa chỉ huy...

- Gì cơ?

- Đang đêm hôm, chẳng giấu gì ngài. Tôi mang giày păng-túp. Đang ngủ thì người ta gọi tôi.

- Tao có gọi mày đâu, đồ ngu xuẩn. Xéo về nhà đi.

Củ Khoai nghe thấy tiếng đập cánh tuyệt vọng của con bướm, hắn nghiêng người để ngó nhìn. Tên chỉ huy giơ tay chặn đường hắn.

- Mày muốn gì?

- Tôi thấy cái gì đó đang động đậy ở đằng này...

- Đi lo việc của mày đi.

- Có một con vật đang mắc kẹt trong vũng nhựa, hay là tôi nhầm nhỉ?

- Mà mày làm quái quỷ gì ở đây thế hả, Củ Khoai? Mày định gây chuyện à?

- Ngài cố ý hỏi tôi à, tôi đến chỉ để...

- Nói mau!

Cứ từng từng, Củ Khoai thì thầm:

- Vì cô ấy.

- Cô ấy! Lại cô ấy! Tên chỉ huy nổi nóng.

- Tôi xin trình bày vấn đề này: cô gái bị bắt cần người làm nệm vĩ đại.

- Để làm gì?

- Cho cái túi chườm nóng của cô ấy.

- Lão làm nệm ngủ rồi, Krolo la om sòm. Tao sẽ không đánh thức ông ấy chỉ vì một cái túi chườm!

Krolo bị thôi miên và khó lòng rời mắt khỏi đôi giày păng-túp của Củ Khoai. Củ Khoai đáp:

- Tôi biết cô gái bị bắt làm ngài khó chịu, thưa ngài chỉ huy, nhưng nếu cô ấy đòi người làm nệm để hâm nóng túi chườm...

Krolo chẳng nghe thấy gì nữa. Mắt hắn nhìn chăm chăm vào bàn chân của Củ Khoai như muốn tháo tuốt đôi giày đó ra.

Hắn đang ghen tức.

Đôi giày păng-túp. Hắn cũng muốn một đôi như thế.

Hắn không thể cưỡng lại lòng tham của mình. Hắn xích đến gần, đặt đôi bốt đang đi lên mũi giày păng-túp để giữ đôi giày và với cánh tay rắn chắc, Krolo giáng một cái bạt tai khiến phần người còn lại của Củ Khoai bị hất tung ra cách đó ba mươi bước chân.

Vài phút sau, tên chỉ huy Krolo đập cửa nhà người làm nệm. Gió đang thổi. Hắn nói vọng qua cánh cửa:

- Cô ấy muốn một cây nệm.

Cánh cửa chớp mở, một khuôn mặt nhỏ thó thò ra. Người làm nệm vĩ đại. Đêm tối như mực thế này, người ta vẫn có thể nhận ra đó không phải là một người hiền từ. Đầu ông ta dài ngoằng giống khúc xương và đôi mắt vẫn đỏ bệnh hoạn. Ông đóng cửa chớp rồi xuất hiện ở lối cửa ra vào, miệng lẩm bẩm.

Người làm nệm vĩ đại là một người đàn ông thấp bé và bị gù. Ông cầm trên tay một cây nệm đặt trong cốc, ông giấu cái ụ bấu của mình dưới lớp áo sẫm màu có mũ trùm qua trán.

Ông sững lại giây lát nhìn bàn chân của Krolo. Tên chỉ huy Krolo đỏ mặt, cụp mắt xuống và đi đi di lại đầu mũi chân.

- Giày păng-túp đấy, hấn giải thích.

Chẳng nói chẳng rằng, người làm nển đi theo tên chỉ huy.

Cả vùng là một mối chẳng chịt các cãnh nhỏ. Phải thạo đường mới không bị lạc trong cái búi toàn cãnh lá này, một nơi rất khác với các nơi còn lại của Thụ. Những hôm quang đặng, dưới ánh trăng, người ta mới hiểu bó củi lớn nằm phía trên vùng Ngọn Cây từ đâu ra.

Đó là một cái tổ chim!

Một cái tổ quá khổ. Không phải loại tổ của chim chìa vôi mà cả trăm người có thể dễ dàng dựng lên trong một đêm. Không. Đó là một cái tổ rộng mênh mông. Một cái tổ bị một con chim khổng lồ bỏ lại, ở giữa những cãnh cao nhất.

Trong tình trạng khô hanh thế này, lửa bị cấm sử dụng. Chỉ duy nhất người làm nển vĩ đại được sử dụng lửa và được gọi đến trong những trường hợp tối khẩn thiết. Vậy ai có thể làm phiền người làm nển chỉ để hâm nóng túi chườm?

Sương mù ngày càng dày đặc. Tên chỉ huy đi trước. Mỗi bước đi, hấn lại toan trật chân trong đôi giày păng-túp mà hấn cướp của Củ Khoai.

- Một cái túi chườm! Không phải nói xấu đâu, hấn lẩm nhẩm, nhưng tôi thấy ông chủ không nên truyền mấy thói đồng đánh của mình cho cô gái này...

Người làm nển không nói gì, đó là cách tốt nhất để tỏ ra thông minh. Tuy nhiên, ông chẳng sợ gì mà không làm một phép so sánh với Krolo. Đối với tên chỉ huy, ngay cả một cái bô cũng có vẻ trí thức.

Bỗng nhiên, người làm nển dừng lại. Có tiếng động sau lưng. Ông quay lại và giơ chiếc cốc đèn làm bằng da giòi lên cao một chút. Một luồng gió ẩm hất tung cái mũ đen của ông. Ông có cảm giác bất thường như đang bị theo dõi. Ông nhìn chăm chăm vào bóng tối mà không phát hiện ra bóng đen bị trượt dọc một cãnh cây, rồi va vào cãnh khác và lồm cồm ngồi xổm thẳng băng ngay trên đầu hai người.

- Ông đi chứ, ông làm nển? Tên chỉ huy hỏi.

Người làm nển do dự và lại bước tiếp.

Bóng đen vẫn theo sau, chỉ cách ông ba bước mà không ai nghi ngờ gì.

Mặc dù cảm giác đầu tiên là nơi đây lộn xộn, nhưng người ta nhanh chóng nhận ra rằng cái tổ mê cung này lại được tổ chức hết sức ngăn nắp. Ở mỗi đoạn giao nhau lại có đèn chiếu sáng. Những chiếc đèn công suất lớn này vừa dùng để làm đèn cây cho những đêm không trăng vừa làm cọc tiêu cho những hôm sương mù.

Đó là những chiếc đèn lạnh lẽo. Đèn được làm từ vỏ hộp đựng đom đóm. Người ta nuôi đom đóm để phục vụ hai mục đích trên. Có khoảng hai hoặc ba người nuôi đom đóm nổi tiếng về chất lượng nuôi dạy loại côn trùng này. Họ thuần dưỡng một lũ đom đóm vốn là niềm ao ước của hết thầy cư dân còn lại của Đại Thụ, những cư dân từ lâu sống trong nghèo đói và sợ hãi.

Cái tổ trên ngọn cây rất sạch sẽ, những cành cây nhỏ được bào nhẵn, những đoạn giao nhau được nối chắc bằng thùng chảo. Người ta treo cầu thang trên những đoạn đường đi chênh vênh nhất. Lẫn với gỗ và rêu khô, những cọng rơm tạo thành mạng lưới đường hầm đáng sợ ngay giữa lòng tổ chim.

Rõ ràng, có một tài năng thông minh hơn người đằng sau tòa thành gỗ mục này. Một thế giới lạnh lẽo, khô khan nhưng hoàn toàn ngăn nắp. Vậy ai là kiến trúc sư của tổ chim ở xứ Ngọn Cây? Đó không thể là công trình khối óc của một con chim.

Khi đến chỏm tổ chim, hai người đàn ông còn nhìn thấy một hình ảnh mê hồn hơn. Nhờ cơn gió thoảng qua, kỳ quan này hiện ra sau lớp sương mù.

Ba quả trứng sừng sững hướng lên trời, nhẵn nhụi và hồng hồng như má em bé, cao bằng ba trăm khuỷu tay, hình dáng hài hòa và uy nghiêm.

Chúng giống những cái tháp khổng lồ có đỉnh chạm khối sương mù.

- Những quả trứng! Tên chỉ huy nói, cứ như người kia không thể nhận ra đấy là những quả trứng.

Họ trèo lên một sườn gỗ mới mục và dừng lại để hít không khí ban đêm. Trận bão để lại trong không khí một mùi thuốc bột. Họ chỉ còn phải băng

qua khu rừng trắng: một khu rừng lông tơ và lông vũ phủ trắng lòng tổ chim và bảo vệ trứng. Trong cái ma trận này chỉ có ba đường đi. Phần còn lại là một khu rừng rậm nguyên thủy trông như xứ tuyết.

Một giờ sau, đám lính canh quả trứng phía Nam thấy hai người đàn ông tiến vào. Cảnh tượng diễn ra rất nhanh. Chúng để mỗi mình người làm nển leo lên chiếc cầu nhỏ dẫn vào lòng trứng. Người làm nển biến mất trong lớp vỏ trứng.

Bên ngoài, một tên trong đám lính gác bị bàn chân của Krolo thôi miên.

- Giày păng-túp đấy, tên chỉ huy giải thích với vẻ khiêm tốn giả tạo.

Những tên khác sán đến.

- Gì cơ?

- Giày păng-túp, một tên lính to béo nhắc lại.

- Giày gì?

- Păng-túp! Krolo rống lên.

Không ai trong số bọn chúng nhận thấy trên đỉnh quả trứng, ở độ cao chóng mặt, bóng đen đang bò trên thành trứng, theo dõi sự việc.

Thoáng cái, người làm nển lại xuất hiện trên cầu. Ông rảo bước. Ông có vẻ tức giận. Krolo muốn hỏi ông về cô gái bị bắt, nhưng người làm nển gạt hăn ra chẳng nề nang gì. Ông đi về phía rừng trắng.

- Ông thợ làm nển vĩ đại không hài lòng rồi, đám lính gác bàn tán.

- Không biết cô ấy đã làm gì ông ta nhỉ? Tên chỉ huy thắc mắc.

Bọn chúng không nhìn thấy sắc mặt của người làm nển. Ông đi, mặt cúi gằm dưới chiếc mũ trùm đầu. Krolo đuổi k ông ta.

- Tôi đi cùng ông, người làm nển ạ.

Ngay lúc đó, hai người gặp Củ Khoai đang chân đất từ cánh rừng trắng đi ngược lại.

Chiếc áo dài mặc trong nhà bị rách một nửa, răng thì gãy, nhưng đặc biệt Củ Khoai bị sốc vì những gì hăn phát hiện khi Krolo bỏ đi. Con bướm...

Hắn chứng kiến con vật tội nghiệp hấp hối và mãi rời xa bầu trời. Tên chỉ huy có thể làm điều khủng khiếp này ư?

- *Phông thể phược*, hắn lẩm bẩm.

Cú đó làm Củ Khoai bị mất bảy cái răng và biết bao sự ngây thơ. Krolo không chỉ là một thằng trẻ con to xác ngu ngốc mà còn là một kẻ sát nhân. Không gì khác. Và cảm giác đang dâng lên trong người Củ Khoai có tên là nổi tức giận.

- *Phồ phếu...*

Củ Khoai nhìn hai người đàn ông đi qua. Tên chỉ huy thậm chí không thèm đoái hoài đến hắn. Củ Khoai liếc mắt tìm kiếm đôi giày păng-túp mà Krolo đã cướp của mình. Tò mò, hắn nhìn sang cả đôi chân của người làm nển.

Người làm nển.

- *Phông thể thể phược...*

Củ Khoai đứng như trời trồng. Hắn không thể tin vào mắt mình.

Đôi bàn chân nhỏ nhắn.

Đôi bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo.

Đôi bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo hiện ra dưới lớp măng-tô qua mỗi bước đi. Đôi bàn chân mỗi khi chúng cọ vào lớp vải áo choàng lại giống như những tia lửa.

Đôi bàn chân đến là nhỏ nhắn, nhẹ nhàng, mềm mại... Đôi bàn chân mềm mại đến nỗi người ta muốn biến thành một cành cây để cảm nhận đôi bàn chân này qua lại. Đôi bàn chân thiên thần.

Suýt nữa Củ Khoai đã nuốt nốt những chiếc răng còn lại của mình.

Một lão *phợ* nển già dơ lại có đôi chân của...

Phần còn lại của người làm nển chỉ toàn màu đen. Chiếc mũ trùm đầu che kín khuôn mặt. Củ Khoai không nhìn được cười. Hắn tiếp tục bước đi như thể không nhìn thấy gì.

Khi hai người đàn ông đến cửa rừng, người thợ làm nển với đôi chân thiên thần đặt chiếc nển xuống, nhắc chiếc lông chim lớn chắn ngang đường lên. Krolo ngạc nhiên tiến lại gần.

- Có chuyện gì à?

Một phút sau, cả khu rừng vang lên bảy tiếng rú liên tiếp của tên chỉ huy Krolo.

Hắn rú lên tiếng đầu tiên khi bị cả cái lông chim nặng đập vào bàn

Tiếng thứ hai, khi người làm nển nhảy lên lông chim, đè nát ngón chân hắn.

Tiếng thứ ba, khi người làm nển già, nhanh như chớp, đứng trên vai Krolo, đúng chỗ vết thương của hắn.

Tiếng thứ tư, khi người làm nển luồn tay dưới áo măng-tô của tên chỉ huy tội nghiệp, nhanh chóng kéo dây đeo quần và buộc nó vào cán lông chim, phía trên họ.

Và để kết thúc chuỗi hòa âm ấy, Krolo thét lên ba tiếng dài đầy kinh hoàng khi bộ óc đáng thương chậm hiểu của hắn nhận ra rằng hắn đã mắc bẫy.

Hai bàn chân hắn bị ghim vào đất, dây đeo quần giương căng về phía bầu trời như cung tên. Nếu hắn cố vùng thoát thì cái "cung tên" này sẽ bắn hắn vào không trung.

Hắn vừa là bệ phóng, vừa là đại bác. Mà đại bác thì đúng hơn.

Một giây sau, Đồi chân thiên thần nhẹ nhàng tiếp đất. Ông nhặt cây nển. Một làn gió nhẹ hất cái mũ trùm đầu lên trán. Khuôn mặt lộ ra dưới ánh sáng cây nển.

Đích thị không phải cái đầu xương xương của người làm nển.

Mắt, mũi, miệng, khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ của một cô gái mười lăm tuổi. Không thể nói đó là một cô gái xinh đẹp vì trong Đại Thụ, mỗi cành có đến hai mươi lăm cô bé xinh đẹp.

Cô gái còn hơn cả xinh đẹp nữa.

- Con bé bị bắt..., Krolo nói trong hơi thở.

Con oắt con này chỉ mất có một phút để nghiền nát lão làm nển trong quả trứng. Nó đã đánh cắp quần áo của lão và thoát ra khỏi nhà tù.

Tên chỉ huy muốn báo động, nhưng cô gái trẻ nhẹ nhàng đặt chân lên lông chim. Chỉ bằng một động tác đơn giản, cô có thể làm cho cái bẫy đang

giữ Krolo dưới mặt đất hoạt động. hắn sẽ bị bắn vào không trung. Vì thế Krolo thích ngậm miệng lại hơn.

Cô gái choàng lại áo trước con mắt chứng kiến của Krolo và quay lưng lại với hắn.

Sau khi đi được vài bước về phía rừng trắng, cô dừng lại. Cô cảm thấy những giọt nước nhỏ mịn của sương mù đọng lại trên hai má, gió lùa qua đôi chân. Vài chiếc lông chim trắng đậu trên áo măng-tô. Cô cảm thấy thoải mái.

Thời khắc được tự do không còn xa nữa. Cô nhắm mắt trong giây lát.

Cô đã định bỏ trốn mười lần rồi. Lần cuối cùng này chắc chắn là cơ hội tốt. Cô siết chặt năm tay, vươn dài cơ thể đang chờ dẫn trước một niềm hy vọng vô bờ bến.

Ciêng rắc nhẹ trước mặt cô gái. Lại một tiếng nữa ở phía tay trái cô.

- Không, cô nhủ thầm, không...

Thoạt tiên, cô không dám mở mắt.

Bỗng chốc, niềm hy vọng trong cô tan biến.

Sau mỗi cái lông chim lặn vào lớp sương mù xuất hiện một tên lính. Rồi hàng chục tên chĩa nỏ về phía cô.

Dưới ánh nện, bọn chúng nhìn thấy miệng cô nở nụ cười. Một nụ cười vui vẻ và thách thức làm run sợ những kẻ đang bao vây cô.

Không ai trong số bọn chúng có thể nhận ra dưới chiếc mũ trùm đầu, đôi mắt Elisha đang ngấn lệ.

Cô đã bị bắt.

NGƯỜI ĐẸP VÀ BÓNG ĐEN

- Ông chủ nói rằng trời quá lạnh để đi dạo.
- Tôi không có ông chủ nào hết, Elisha trả lời.

Người đàn ông đang nói với cô tiến lên đứng trước những người khác. Ông rút tay trong túi áo vest. Đó là một người đàn ông khá đứng tuổi, mắt xanh, quần áo đã cũ nhưng có vẻ màu mè. Giờ bộ trang phục ấy chỉ còn lại chút ít màu đỏ và màu cam, vải bị phủ một lớp thời gian giống như da thuộc.

- Hãy theo chúng tôi, ông nhẹ nhàng nói.

Giọng nói nhẹ nhàng này chẳng ăn nhập gì với ba mươi chiếc nổ và những ánh mắt hoang dã rục lên phía sau ông trong đêm tối.

- Chủ của ông đâu? Elisha hỏi.

- Mời cô lại đây, thưa cô.

- Bản thân tôi, khi đánh rơi một chiếc khăn tay bản, tôi vẫn cúi xuống để nhặt nó lên, còn hấn, hấn không thể đích thân đi tìm vị hôn thê bỏ trốn của hấn được sao? Các ông có một ông chủ đáng buồn.

Không ai trả lời. Cô gái bé nhỏ này thật đáng gờm. Chỉ có một giọng nói nhỏ thê cất lên:

- Còn ta? Mọi người có thể làm gì giúp ta chứ?

Đó là tên chỉ huy Krolo. Hấn bị treo đầu đón bằng dây đeo quần siết chặt. Đôi giày păng-túp vẫn kẹt. Người đàn ông có đôi mắt xanh da trời làm như không nghe thấy gì.

- Cô đã để người làm nén vĩ đại ở đâu, thưa cô?

- Ông sẽ tìm thấy thôi. Tôi nghĩ rằng ông ta đã kết bạn...

Cô đã nhốt người đàn ông gù này trong chiếc lồng đom đóm chiếu sáng quả trứng. Quả thật, một lúc sau, người làm nén được tìm thấy, chỉ còn chiếc quần đùi, bất tỉnh, bị con đom đóm quần chặt vì có vẻ như nó rất quý mến ông ta.

- Mọi người có thể giúp ta được không? Krolo rú lên.

Thấy chỉ huy của mình như vậy, hai tên lính tiến lại gần. Chúng đến để rút chiếc lông chim đang giữ tên chỉ huy dưới đất.

- Không! Hắn rú lên. Không phải như thế!

Rốt cuộc, chúng rút ra những con dao dài và sẵn sàng cắt đứt dây đeo quần.

Khôôôôông! Cũng không được làm thế...

Những gì đang diễn ra trong đầu Krolo đạt đến độ ngu dốt tột đỉnh. Hắn sợ rằng nếu không có dây đeo quần, người ta sẽ phát hiện ra con người trước kia của hắn: một W.C.Rolok nào đó, một tên quản lý chăn nuôi đáng ghê tởm mà người ta còn gọi là Đầu Nhỏ thời những con bọt đầu dài.

Rolok có kết cục tồi. Hắn đã trở thành Đầu Mảnh khõe trong đám chiến hữu và rồi kỳ lạ thay cái tên đó không còn gắn với hắn nữa. Bằng cách chuyển chữ cái cuối của tên lên đầu, hắn nghĩ có thể bắt đầu lại cuộc đời. Vĩnh biệt Rolok, xin chào Krolo.

Nếu chỉ cần chuyển vị trí chữ cái trong tên gọi của mình để trở nên thông minh hơn và nhân hậu hơn, thì sẽ có rất nhiều người muốn đổi tên... Nhưng Krolo cũng chẳng khác gì W.C.Rolok. Vẫn ngu và độc ác như nhau.

Đám lính nhìn sếp của chúng dò xét. Krolo hất vai, khó chịu. Hắn có cảm chức chỉ huy nữa.

Elisha bước đi, cả đám lính theo cô. Ánh sáng đầu tiên xuất hiện trên ba quả trứng.

Đối với tên chỉ huy Krolo bị treo bằng dây đeo quần và bị bỏ mặc ở đó, ngày mới bắt đầu thật tồi tệ.

"Tôi sẽ làm gì ư? Tôi sẽ mở miệng, mở mắt và ngửa đầu dưới trời mưa. Tôi sẽ làm gì ư? Tôi sẽ ngâm tay trong những chậu mật ong

Nhiều giờ trôi qua. Elisha nằm dài trên chiếc đệm màu vàng đặt ở giữa quả trứng. Cô cảm thấy bơ vơ và trống rỗng. Đang giờ ngủ trưa. Cô nằm ngửa trong bộ váy màu xanh lục. Tám ga phủ từ một phần chân lên đến đầu cô. Cô nhìn mái vòm thênh thang của quả trứng. Tiết trời mùa bão thường dịu dịu vào buổi sớm. Cứ như một ngày mùa hè lạc lõng khi đông về. Ánh sáng mặt trời chiếu lung linh vách trứng. Nơi đây đích thực là một nhà tù dát vàng, một cung điện không cửa sổ.

Elisha đang nghĩ sẽ làm gì khi tìm lại được tự do.

"Minh sẽ cạo lưng vào các chồi cây, chạy trên những chiếc lá mùa xuân đầu tiên, mình sẽ lại bơi trong hồ của mình, mình sẽ mắc võng vào những cành cây mới nhú để nằm ngắm mây trôi..."

Người ta bảo sẽ bày biện đồ đặc trong quả trứng của cô giống phòng một nàng công chúa. Nhưng cô đã đuổi hết đám khuôn đồ đặc đi và đặt một chiếc nệm màu vàng ở đáy vỏ trứng. Đối với cô, thế là đủ. Phần còn lại của quả trứng phía Nam bị bỏ trống. Cô sống ở đó, bị cầm tù từ rất lâu rồi.

"Minh sẽ trèo lên những khu rừng rêu..."

Cô thôi không mơ mộng nữa và lại nghĩ về kế hoạch bỏ trốn đêm qua. Không thể hiểu được tại sao cô lại thất bại. Ai đã báo cho bọn lính gác? Ai đã đọc được các hành động trong kế hoạch mới chỉ viết ra trong đầu cô?

Elisha vẫn đang nhìn mái vòm cáo tit của quả trứng. Không khí nóng, vỏ trứng bốc lên mùi của lò nướng bánh, trong đó một chiếc bánh ga-tô bằng lá đang chờ đến giờ điểm tâm.

Bóng đen. Lại nó.

Bóng đen của xứ Ngọn Cây.

Elisha đang lặng lẽ chờ bóng đen và đúng thời khắc đó bóng đen xuất hiện.

Bóng đen trong suốt, trườn lên vách lấm tấm hạt của quả trứng. Nhờ tia nắng mặt trời, Elisha nhìn thấy bóng đen từ bên trong. Bóng đen hiện rõ trên vòm trứng. Cô gái trẻ cảm thấy tim đập nhanh hơn. những ngày trước, vì sương mù nên cô không nhìn thấy bóng đen này. Nhưng từ vài tuần nay, bóng đen đã trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống của Elisha.

Người không sợ độ cao, ngày nào cũng đến thăm cô mà không lộ diện này từ đâu đến nhỉ?

Trong một pháo đài an ninh nghiêm ngặt, một điều kỳ diệu nhỏ nhoi mở ra tia hy vọng. Lòng dũng cảm, sự đột phá và ước mơ: bóng đen hội tụ đủ những gì còn thiếu trong Elisha. Và hơn hết thấy mọi thứ, cô ao ước: bóng đen này có thể giúp cô.

Bóng đen dừng lại trên đỉnh quả trứng. Ở chỗ này có một lỗ nhỏ. Lỗ này chắc được dùng để dọn sạch trứng khi xây dựng các công trình lớn. Mỗi khi trời mưa, Elisha lại chờ nước mát chảy từ trên đó xuống.

Bóng đen đứng đó quan sát.

Lần nào cũng giống lần nào. Elisha biết cô đang bị theo dõi. Cô mở to đôi mắt và cứ nằm dài. Còn bóng đen thì không động đậy. Những lúc như thế thật khiến người ta bối rối. Không ai nói gì.

Có tiếng động ngoài cửa, bóng đen trườn dọc vỏ trứng và biến mất.

Một người đàn ông bước vào trong vỏ trứng. Đó là vị sếp già có đôi mắt màu xanh lơ. Ông đã cởi chiếc áo vest dài của mình ra. Trên mình ông còn chiếc áo gi-lê bằng da phớt rêu và một ngòi chích của ong vò vẽ đặt trong chiếc bao treo ở thắt lưng. Elisha thích kiểu lịch sự đặc biệt này, thích những chiếc quần rộng và những chiếc khăn cũ màu xanh lơ của ông. Nhưng ông làm cô sợ.

Ông tên là Arbaïan. Ông vừa dễ mến, vừa nhẫn tâm.

- Xin lỗi cô, tôi vào mà không gõ cửa. Nhưng cô cũng chẳng xin phép khi đi ra ngoài.

- Vậy trong tù, còn việc gì khác để làm ngoài việc bỏ trốn?

- Cô không ở trong tù.

- Có đấy, Elisha trả lời, ông chủ của ông nói như vậy... Hắn có thể gây ra những chuyện còn nực cười hơn.

Cô vẫn nằm dài. Rốt cuộc, cô cũng nhòe dậy, tấm ga tuột từ trên đầu cô xuống.

Arbaïan tỏ ý ngạc nhiên. Ông không thể quen với hình ảnh này: tóc của Elisha vẫn còn rất ngắn.

Khi đầu cô bị cạo nhẵn thín, nhìn vào đó người ta có cảm giác muốn khóc. Tuy nhiên, các nét của Elisha rất cá tính, rất lạ, đến nỗi khuôn mặt cô vừa khiến người ta ngại ngùng, vừa khiến người ta thán phục.

Những tháng trước, Arbaïan nhìn thấy cô đến tổ chim với mái tóc dài buộc túm. Một buổi sáng, ông phát hiện đầu cô trơn lóc. Cô tự cạo trơn đầu mình vào ban đêm. Cô đã vứt bím tóc vào mặt ông chủ. Cô đoán hắn sẽ

không cười cô với hình dáng tù khở sai thế nà. Hấn sẽ chờ một thời gian để giữ thể diện.

Và quả thật, hấn chờ.

Arbaïan bước về phía cô gái.

- Ông chủ sẽ ra đi. Ông muốn nói chuyện với cô.

- Tôi không có chủ.

- Vị hôn phu của cô.

Cô bật cười. Cô ngồi bó gối trên tấm nệm màu vàng.

- Ông chủ của tôi, vị hôn phu của tôi... hấn còn muốn là gì nữa nào? Đầu bếp của tôi, vật nuôi trung thành của tôi, anh tôi, nô lệ của tôi, người làm vườn của tôi?

Arbaïan thì thầm trả lời:

- Có thể, thưa cô, ông ấy muốn là tất cả.

Elisha không cười nữa. Arbaïan thật thông minh. Cô giờ tay tỏ vẻ chán nản.

- Vậy ông hãy nói với tất cả, đầu bếp, vật nuôi và các thể loại khác là tôi không tiếp hôm nay. Bảo với họ năm sau hãy đến.

Đó là câu đối đáp sắc sảo, nhưng Elisha biết nó không thấm vào đâu. Arbaïan nói về tình yêu. Ông nói thật hấp dẫn. Chủ của ông yêu Elisha. Chủ của ông có thể biến thành bọ chết hoặc con mòng để được gần cô. Chủ của ông có thể biến thành bình đựng nước đặt bên cạnh chiếc nệm rơm của cô.

- Ông chủ sẽ đến nói chuyện với cô, Arbaïan nói. Cô không bắt buộc phải nghe, nhưng ông ấy sẽ đến.

Elisha không nói gì. Cô cầm cốc nước và đưa lên gần môi. Đó là một cái bình nhỏ mềm làm bằng trứng bọ rùa.

- Người ta không mang bát cho cô à?

- Bát thì sắc lắm, Elisha vừa uống vừa trả lời, đám lính của ông dè chừng tài cắt tóc của tôi.

Cuối cùng thì tóc Elisha cũng mọc lại. Không nên để cô tái phạm.

- Tạm biệt, Arbaïan nói.

Để chào cô, Arbaïan cúi đầu rất lâu. Thật vô cùng hào hiệp.

Ông đi giật lùi về phía cửa.

Elisha hỏi

- Ai đã báo cho ông là tôi bỏ trốn?

Arbaïan cười.

- Người ta chỉ bảo tôi đến cánh rừng trắng cùng ba mươi tên lính.

- Ai?

- Tôi chỉ có duy nhất một ông chủ. Chính ông chủ đã ra lệnh. Ông ấy biết tất cả.

Arbaïan bước ra. Không khí im lặng lại bao trùm quả trứng. Chỉ còn tiếng gió đang mon tron vỏ trứng. Elisha nghĩ tới những chiếc lá rụng đang bay và dạo chơi ngoài trời. Cô ước ao được tự do như chúng.

Elisha đứng dậy.

Yên tâm chỉ có một mình, đột nhiên, cô bắt đầu chạy. Cô chạy nhanh về phía thành quả trứng. Đáng lẽ cô đã bị ngã dúi dụi nhưng đường cong quả trứng lại giúp cô leo lên cao dần. Cô lấy đà và chạy theo phương thẳng đứng. Rồi cô rời bức tường, quay vòng lại đằng sau và lại nhảy xuống. Ngay sau đó, cô lập tức chạy theo hướng khác và cứ tiếp tục như thế.

Cô đang luyện tập. Tự do nằm trong sự vận động. Chừng nào cơ thể hoặc tinh thần còn hoạt động, Elisha còn cảm thấy một chút tự do.

Có một người chẳng còn được tự do chút nào. Đó là Krolo. Tinh thần hắn chẳng bao giờ vận động, và lần này, cả cơ thể hắn cũng không nốt. Hắn không dám nhúc nhích trong cái dây đeo quần. Chiều dần qua. Cơ thể hắn vẫn đang bị dang ra giữa mấy cái lông chim.

Hắn nhìn thấy Củ Khoai đi ngang qua, cách đó vài bước, hắn nảy ra một ý định bí ối xứng danh Krolo hoặc Rolok. Hắn sẽ bảo Củ Khoai cắt giúp hắn cái dây đeo quần. Có thể tên lính sẽ nhận ra sếp Rolok, và để phòng trước mọi bất trắc, khi được giải thoát rồi, Krolo sẽ cắt cổ và ném tên này vào một cái hốc.

- Này lính!

Củ Khoai héch mũi lên, tìm xem giọng nói đó từ đâu ra. Hắn nhìn theo hướng ngược lại và đưa tay lên che mắt, ra vẻ đang nhìn xa hơn. Rồi, như thể không tìm thấy gì, hắn tiếp tục vừa dạo bước vừa huýt sáo.

Người ta có cảm tưởng đang xem một màn kịch dở ẹc. Củ Khoai luôn làm quá mỗi cử chỉ của mình.

- Lính! Krolo lại rú lên.

Nếu bảo bọn trẻ con thử làm bộ ngạc nhiên, bọn chúng sẽ diễn tốt hơn rất nhiều so với những gì mà Củ Khoai làm lúc đó.

Hắn quay đầu về phía Rolok, rồi đột nhiên vươn dài cổ và giương mắt nhìn, rồi hắn kêu "Ồ!", "À!", hai tay ôm cầm ra vẻ sững sờ, hai cánh tay giơ lên trời, rồi áp vào tim, quỳ gối xuống, lại đứng dậy, hắn cứ diễn đi diễn lại như vậy nhiều lần, không khác gì con rối và những diễn viên tồi nhất.

Bất cứ kẻ ngu dốt nào cũng nhận ra rằng Củ Khoai đang chuẩn bị một đòn tặc hại. Nhưng Rolok lại không phải bất kỳ kẻ ngu dốt nào. Hắn là một nhà vô địch, một nghệ sĩ, một thiên tài ngu dốt! Vì vậy, hắn chẳng mấy may nghi ngờ gì.

Củ Khoai kêu lên:

- *Phời* cao xanh ơi! *Phời* ơi! Ai đang bị treo *phế* này?

- Tao đây, Rolok đau khổ trả lời.

Củ Khoai tiến chân phải lên và cứ nói một câu, hắn lại vung tay ra phía trước.

- Ô! Gì thế này! Xem này! Ôi *phời*! Có phải *phỉ* huy của tôi không? Con quái vật nào đã làm *phỉ* huy đến nông *phôi* này?

Hắn nghe được đâu đó từ "trận lôi đình" và nghĩ rằng đó là một loại quái vật với những bàn chân đầy lông lá và một cái chùy.

- Đến giúp ta đi Củ Khoai! Rolok kêu lên.

- *Phôi* đến, *phôi* bay, *phôi* chạy đến đây! *Phôi phễ* cứu ông chủ của tôi.

Củ khoai vẫn khoa chân múa tay, lắc nhai và nhảy loi choi như cào cào động đực, hắn tiến lại gần đôi bàn chân của Rolok. Đến đúng đó, hắn dừng phắt lại.

Lần này diễn ra một màn kịch lớn đầy xúc động. Củ Khoai lau mắt, làm bộ run run môi và nói trong khi mắt hắn dán vào chỗ bàn chân của tên chỉ huy đang bị kẹt:

- Cái gì *phế* này? Con quái vật vẫn theo chân tôi!

Đây là *phần* thứ hai cảm xúc xâm *phiếm* lòng tôi.

Chúng *phiến* mắt và ngài lại *phấy* chúng.

Cuối cùng *Phôi* lại thấy chúng, đây *phôi* ở chân ngài...

- Không, Rolok rên rỉ, đừng chạm vào... Đừng chạm vào chỗ đó! Cắt hộ ta cái dây đeo quần!

Củ Khoai vẫn nghiêng người về phía đôi chân Rolok. tay hắn chậm chạp mân mê như thể hắn đang phát hiện ra một kho báu.

- Đừng! Củ Khoai! Làm ơn đi!

- Mày đã ở đâu vậy? Tốt cuộc thì cha cũng có thể nói xong rồi!

Bởi vì mày *phang* nằm trên đôi chân lão ta, mày ơi, đôi giày păng-túp... xinh đẹp của tao!

Bằng một động tác, Củ Khoai làm lẩn cái lông chim và giữ lấy đôi giày păng-túp. Đôi bàn chân Krolo trượt đi. Hiệu ứng bệ phóng có tác dụng tức thì. Krolo bay vào không gian với vận tốc chóng mặt.

Củ Khoai nhìn rất lâu vào bầu trời xanh.

Hắn cảm thấy nhẹ người.

Từ mấy năm nay, Củ Khoai là một người kỳ quặc không được ai tôn trọng, bị mọi người chế giễu. Hắn rất thích vai trò thuận lợi, hơi hèn hạ này. Nhưng đây là lần đầu, hắn đã thay đổi được thế giới bằng cách loại bỏ khỏi đó một kẻ độc hại. Hắn nghĩ đến những loài chim, những loài côn trùng sẽ nhìn thấy vật phóng lạ lùng này.

Rốt cuộc, hắn cũng làm những con bướm được cười mãn nguyện, Củ Khoai nghĩ.

Củ Khoai thích thú xỏ lại đôi giày păng-túp và bước đi.

Đám lính canh quả trứng phía Nam đang đợi.

Arbaïan đã dặn chúng chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến viếng thăm của ông chủ.

Bốn tên trong số đó đứng nghiêm trang cạnh nhau. Tên thứ năm đùa đùa cợt cợt điếu qua điếu lại như trình sát.

- Nhìn xem chúng mày đang sợ kìa. Ông ta làm chúng mày sợ... Chúng mày đứng đợi ông ta đã hai giờ rồi và chúng mày cứ như những học sinh

đứng đầu lớp ấy nhỉ.

Tên lính thứ năm này đang ăn mẩu pho-mát ầu trùng dày vỏ. Thỉnh thoảng hắn lại uống một ngụm nước đựng trong cái gùi bé tẹo.

- Chúng mày thật nực cười, cả bốn chúng mày... Chúng mày có biết tao nói gì với ông chủ không, tao ấy, nói với ông chủ ấy...?

Hắn gập người cúi đầu xuống tận đất để giờ mông ra. Nhưng khi cái đầu hắn nằm giữa hai cẳng chân, hắn ngạc nhiên phát hiện có ai đó đứng sau lưng mình. Hắn im phất.

- Ta đang nghe đây, người đàn ông nói. Mày nói gì với ông ta?

- Tôi nói rằng... Xin chào ông chủ.

Đầu vẫn cúi xuống đất và miệng đầy pho-mát, tên lính canh lắp bắp khó khăn.

Ông chủ tiến lại gần. Hắn có gương mặt đẹp đầy lo âu, hắn đứng thẳng. Bộ hàm khỏe khoắn nhưng lạnh lùng của hắn khiến người ta quên rằng đó là một thanh niên còn rất trẻ. Hắn cướp cái gùi của tên lính canh và nhìn xăm xoi.

- Nước... đây ạ, tên lính canh vừa nói vừa đứng dậy.

- Có cay không? Ông chủ hỏi.

Tên lính canh làm hiệu không cay, tức thì ông chủ hất cái chất lỏng đó vào mắt hắn. Tên lính kêu lên đau đớn. Đó là một loại rượu mạnh. Hắn bị ông chủ thúc đầu gối vào dạ dày và ngã vào giữa một cái vũng sặc mùi rượu vang và pho-mát ầu trùng.

Những tên lính khác nín thở.

Ông chủ lên cầu, bước đi nhẹ nhàng.

Elisha không quay lại khi ông chủ bước vào quả trứng.

Ông chủ trẻ đảo mắt nhìn quanh căn phòng tranh sáng tranh tối.

- Ta đi đây, hắn nói. Vài tuần nữa ta sẽ về.

Bây giờ, hắn nhìn thấy gáy, rồi một bên bờ vai của Elisha. Cô không trả lời.

- Ta đi đây, Elisha. Nếu nàng muốn, nàng có thể đi cùng ta.

Elisha chỉ nghĩ đến từ "đi". Một từ đó thôi cũng đủ làm người ta muốn ngã vào cánh tay của chàng trai này. Nhưng cô không nhúc nhích. Hấn nói tiếp:

- Ta sẽ đi xa, xuống phía dưới. Về vùng Cành La và vùng biên.

Không biết ông chủ có nhìn thấy máu đang dồn dưới da Elisha không. Cô trở nên hồng hào giống như vách trứng lúc hoàng hôn xuống. Hấn đã nói đến Cành La.

- Chỉ cần nàng nói "có", dù chỉ một lần. Nàng sẽ đi với ta.

"CÓ, cô nghĩ, CÓ! Thật xa! Đi! Mình muốn tất cả. Mình muốn về Cành La, mẹ mình, những buổi sáng đầy tuyết, những chiếc bánh xèo nóng hôi, nước hồ, cuộc sống!"

Elisha nén không trả lời và nhắm mắt lại. Cô biết đôi với hấn từ, từ "có" có nghĩa gì.

Ông chủ trẻ buông thông hai tay. Những cái đai bằng da vắt chéo sau lưng, giữ hai chiếc boomerang sắc nhọn to bằng người hấn.

Tay hấn có vẻ gì đó còn trẻ con. Có lẽ hấn mười bảy tuổi. Chắc chắn hấn đã từng là một cậu bé tài năng và đầy sức sống. Nhưng rồi, năm này qua năm khác, hấn đã sử dụng trí thông minh của mình vào những mục đích đen tối nhất và nguy hiểm nhất. Hấn bắt đầu lấy lại bình tĩnh sau khi sắp phát điên.

- Không, rốt cuộc Elisha cũng cất tiếng trả lời. Không! Không bao giờ!
Và Léo Blue ra đi một mình.

Màn đêm buông xuống, hấn rời tổ chim để bắt đầu một chuyến đi dài về phía Cành La.

NGƯỜI TRỞ LẠI

Phía dưới cùng Đại Thụ, trước khi chạm mặt đất, gỗ thân cây cuộn lên và tạo thành những dãy núi cao nhất.

Những mỏm núi cao, những vực thẳm không đáy... Bề mặt vỏ cây lúc thì gồ ghề, lúc lại lượn sóng như những nếp gấp của một tấm ri đô. Rừng rêu bám vào các mỏm núi và giữ lại những bông tuyết khi đông đến. Dây thường xuân lấp hết các lối đi giữa thung lũng. Đây quả là một thế giới bất khả xâm phạm và đầy nguy hiểm.

Khi đào lớp vỏ cây ở sâu trong các hẻm vực, thỉnh thoảng người ta lại tìm thấy phần cơ thể còn lại của những người phiêu lưu xấu số đã mạo hiểm ở vùng núi này. Cùng với thời gian, rừng đã hấp thụ hết thân xác của họ. Người ta tìm được một chiếc la bàn, một đôi dây đing hoặc một cái sọ người dài một phần tư mi-li-mét. Đó là những gì còn sót lại của những giấc mơ anh hùng.

Thế nhưng giữa những dãy núi chẳng mấy hiệu khách này lại có một thung lũng nhỏ được bảo vệ, trong đó người ta xây một ngôi nhà gỗ nhỏ để đón Noel trên lớp nệm lông và trong tiếng lách tách của lò sưởi. Một thung lũng xanh rì hứng nước mưa qua một cái đầm nhỏ quây vỏ cây mềm.

Sáng nào, một con mọt ẩm, công dân duy nhất của vùng này cũng đến đó để gặm chút cỏ xanh.

Trong Đại Thụ, có rất nhiều nơi tuyệt diệu mà người ta nên dành cho những con mọt ẩm tốt bụng.

Buổi sáng hôm đó, khi con vật bé nhỏ đang nghiêng người để uống nước trong cái đầm trong vắt thì mặt nước lay động.

Nó nghe thấy những tiếng kêu.

Con gì có thể rú lên như vậy nhỉ? Chưa bao giờ mọt ẩm nghe thấy âm thanh này.

Những người thợ săn.

Chắc hẳn bọn họ còn ở rất xa và đang gọi nhau vọng qua đồi. Một số người thổi tù và, một số khác đập hai tay vào nhau, miệng kêu những tiếng "yaaaah" đầy kinh hãi. Con mọt ầm đứng nhóm dậy.

Và rồi, một bóng người xuất hiện bên kia thung lũng. Ai đó đang lao về hướng cái đầm. Cứ nhìn bước chạy êm ru và lắng nghe hơi thở ngắn của nó thì có thể nhận ra đó không phải một người thợ săn: đó là con mồi. Người ta nghe thấy tiếng nó thở gấp, nhưng tuyệt nhiên không thấy một tiếng động nào từ đôi bàn chân lướt trên lớp vỏ cây.

Đầu đằng kia, tiếng tù và lại rú lên. Kẻ chạy trốn nhảy sang một bên, những tiếng động xuất hiện ở hướng khác, rồi hướng khác nữa... Những tiếng kêu giờ đã bao trùm cả thung lũng. Con mồi tội nghiệp chạy chậm lại, nhảy xuống đầm và án binh bất động.

Nó mặc chiếc quần cắt ngắn đến đầu gối. Phần thân còn lại dính đầy bùn. Nó mang sau lưng một chiếc ống xì đồng dài và cao hơn người nó. Con mọt ầm không thể phân biệt nổi con mồi thuộc họ côn trùng nào.

Những tiếng kêu nghe gần hơn. Không kịp lấy hơi, con mồi bé nhỏ lặn sâu xuống đầm. Đầu nó biến mất dưới làn nước. Một giây yên tĩnh ngắn ngủi.

Ngay lúc đó, khoảng chục tên thuộc cùng một loài xuất hiện tứ phía. Con mọt ầm nép sát vào vỏ cây và đứng im. Màu mai của nó làm người ta tưởng lớp vỏ gỗ sần sùi. Một sự ngụy trang, không cần thiết: vì đám thợ săn đâu có tìm một ầm.

- Nó đâu ấy nhỉ?
- Chẳng biết nữa.
- Nó không để lại dấu vết gì cả.

Đám người đội những chiếc mũ không vành bằng da ong gấu. Những chiếc măng tô dày đang mặc trên người cho thấy họ đã có một hành trình dài.

- Chúng ta không thể đi xa hơn nữa. Cần phải trở lên trên trước khi tuyết rơi.

Một người cao lớn cầm cây lao hai mũi tiến đến.

- Tao ở lại, tao không để nó thoát. Tao có cảm giác nó đang ở đây. Không xa.

Hắn tức giận ném cây lao đúng vai còn một ả.

Con vật tội nghiệp không động đậy. Một tên khác nghiêng người để uống nước trong đầm, điềm tĩnh trả lời hắn:

- Mày ấy, Hồ ạ, mày nên làm những gì người ta bảo mày làm. Thế thôi.

Hắn đứng dậy, lau mồm và chỉ một nhóm khác đang tiến lại.

- Chúng ta bắt được chín đứa trong đó có hai trẻ con. Jo Mitch sẽ rất hài lòng đây.

Bọn chúng kéo một chiếc xe trượt được lắp trên những thanh lông chim. Một chiếc xe khác đi đằng sau. Hai xe chở những chiếc hòm sáu mặt đều khoét lỗ.

- Phải mất mười ngày để đến được vùng biên. Chúng ta không nên để phí thời gian.

Tên cầm chiếc lao tên Hồ ra lấy lại vũ khí găm trên mai con một ả. Hắn lẩm bẩm:

- Rồi các người sẽ tiếc nó. Nó không như những đứa khác...

Đám người lục tục hành quân. Những chiếc xe trượt lăn trên vỏ cây. Đoàn người kì lạ này chờ gì nhỉ?

Đám người có vẻ mệt mỏi. Một tên trong số đó bước đi khập khiễng. Tất cả đều cúi đầu để khỏi nhìn thấy những dãy núi chắn ngang mà bọn chúng sẽ phải vượt qua.

Đoàn người buồn bã mất hút phía cuối thung lũng. Và rồi, ở đằng xa, chẳng còn nghe thấy tiếng cộ đất của xe trượt bằng lông chim nữa.

Nhưng, từ chiếc hòm sau cùng, một cái gì đó thò ra, bám vào hòm và lắc.

Đó là một bàn tay trẻ con.

Nhiều phút trôi qua. Con một ả đứng dậy. Đám người đã đi rồi.

Một ả cảm thấy như bị bóng trên lưng, chỗ cái lao cắm vào. Đúng là không con vật nào khỏe dai bằng con một ả.

Một ả ngoe nguẩy bước đi và trong thung lũng mọi vật trở lại tĩnh lặng.

Cuối cùng, một cái đầu thò lên mặt đầm. Kẻ tẩu thoát rút ra từ môi chiếc ống xì đồng đã giúp nó thở dưới nước. Đôi mắt nó đảo quanh cảnh vật.

Không có ai cả.

Tức thì nó nhồm lên, tóc, mặt, cả cơ thể ướt nhẹp.

Đó chính là Tobie Lolness.

Tobie. Cơ thể cậu mềm mại hơn, rần rỏi hơn bao giờ hết, nhưng đôi mắt lại ánh lên nỗi lo âu. Tobie lại bắt đầu cuộc sống của kẻ đào tẩu vĩnh viễn.

Cậu bước ra khỏi đầm và bằng một động tác lạnh lẹn, cậu cất ống xì đồng vào cái bao dài đeo

Tobie từ già cư dân đồng cỏ hai tháng trước. Mặt Trăng, bạn cậu và một người dẫn đường lớn tuổi tên là Jalam đã lên đường cùng cậu. Có lẽ cả hai người đã đồng hành cùng cậu đến tận chân Đại Thụ.

Thoạt đầu, Tobie từ chối để họ tham gia cuộc phiêu lưu. Nhưng ông già Jalam nói rằng đây là chuyến du hành cuối cùng của ông, rằng sau đó ông sẽ lui về ở ẩn trong gié cỏ để sống những năm tháng tuổi già. Và trong chuyến đi cuối cùng này, ông rất vui được đồng hành cùng Tobie.

- Còn em? Tobie hỏi Mặt Trăng.

- Em ư, đây là lần đầu tiên đấy. Em muốn đi với anh, anh Tiểu Thụ...

Tobie đã bị thuyết phục.

Jalam không đồng ý để cậu bé con đi cùng.

- Nó mới chỉ là một cọng lanh mười tuổi. Nó nên ở cạnh mẹ thì tốt hơn.

- Cháu không có mẹ, cậu bé trả lời.

Jalam, vì ái ngại nên không nói gì nữa. Cả ba người cùng lên đường.

Tobie biết rằng hai bạn đường của cậu tận dụng chuyến đi này để tìm dấu vết của những người vừa mất tích.

Mỗi năm, hàng chục cư dân đồng cỏ bị mất tích vì họ liều lĩnh đến gần Đại Thụ. Chẳng ý thức được sự nguy hiểm, những người khác lại không mệt mỏi ra đi. Vì thân Đại Thụ cung cấp cho họ những gì đồng cỏ không có: gỗ cứng, thứ gỗ không dễ thiêu hủy trong chốc lát như rơm. Nhưng điều khiến Đại Thụ lôi cuốn họ hơn cả là bí ẩn về những người mất tích và hy vọng tìm được họ.

Tuần đầu, ba người đi trong những khu vực thân quen. Tobie muốn để ông già Jalam dẫn đầu nhóm. Nhưng Jalam từ chối.

- Ta sẽ đi sau cùng. Nếu ta đi sau, ta sẽ được nghỉ vài bước... Cái được là thế.

Thực tế, Jalam muốn giám sát cậu nhỏ Mặt Trăng. Ông vẫn nghĩ rằng không nên cho cậu đi theo và cứ có dịp, ông lại cố tình để cậu hiểu điều đó.

Nhưng đối với Tobie thì ngược lại, người dẫn đường già có ấn tượng rất tốt với cậu vì cậu biết tường tận đồng cỏ. Cậu định hướng chính xác nhờ bóng của những chiếc cọc. Cậu dự báo được gió và mưa chỉ bằng cách nghe tiếng rì rào của cỏ. Cậu luôn kiểm được cái gì đó cho bữa tối, cậu biết ngụy lặn trong những lối đi sinh lầy và trở về với biết bao trứng chuồn chuồn trên tay. Tobie sành vị ngọt của lớp phấn trắng trên lá cỏ, gia vị của một số loại cây leo. Cậu biết nghiền hạt với nước, làm những chiếc bánh nhỏ và hấp chín chúng dưới lớp tro.

Từ lúc khởi hành đến giờ, Mặt Trăng vẫn lặng thinh hình thoải, Jalam căn cẩu với cậu khi cậu đi quá nhanh:

- Này cọng lạnh chết tiệt! Khéo gió lại cuốn đi đấy, mà chẳng biết là đi đâu đâu!

Mặt Trăng nghe lời ông già Jalam và đi chậm lại. Cậu trầm ngâm không phải vì những lời trách cứ này và cũng không phải vì Tobie sắp ra đi. Cư dân đồng cỏ chỉ khóc thương người chết chứ không bao giờ khóc cho sự ra đi.

- Đi tức là sống lâu thêm một chút, Jalam cứ nhắc đi nhắc lại, hẳn ông đã cảm thấy luyến tiếc chuyến đi lớn này rồi.

Vậy còn Mặt Trăng? Tại sao cậu lại tư lự? Chỉ mình Tobie mới có thể đoán được bí mật của sự im lặng này.

Đó là đêm thứ năm. Họ trải qua đêm ấy trong một cái lá cuộn thành túi, gần mấy cành của cây cà rốt dại. Cuối bữa ăn, như các tối khác, Jalam rút ra một cái ống bằng cỏ kẹp hai đầu, và từ cái ống này, ông nhỏ ba giọt xi-rô

hoa tím vào lưỡi. Ông cuộn một đầu bộ quần áo dài của mình làm gối rồi chìm vào giấc ngủ.

Phía xa, có tiếng ếch ộp đang gọi tình. Đom đóm bay trong đêm như những ngôi sao băng lười biếng.

Tobie và Mặt Trăng đang tìm cách thổi lửa trong bếp. Cả hai xoay xoay những cục than hồng cháy dở.

- Anh biết là em đã thấy gì, Tobie nói.

- Em thấy bởi vì em có hai mắt, Mặt Trăng nói với thứ ngôn ngữ bí ẩn của cư dân cỏ.

- Hãy quên những gì em thấy đi.

Mặt Trăng thổi vào đồng tro. Một ngọn lửa soi sáng hai khuôn mặt. Cậu nhỏ vừa tròn mười tuổi, còn Tobie lớn hơn năm hay sáu mùa xuân gì đó. Mặt Trăng làm một động tác trên bếp như thể cậu đang chơi con quay. Cậu biết làm thế nào để cỏ khô không cháy to, cho đỡ phí. Bóng tối lại bao trùm hai người.

Sau hồi lâu im lặng, Mặt Trăng nói:

- Anh phải nói cho em biết chị Ilaïa đã làm gì.

- Quên chuyện đó đi em ạ, Tobie trả lời. Chẳng có gì đâu.

Trước hôm khởi hành, Mặt Trăng bắt gặp Tobie đang giữ Ilaïa nằm dưới đất, trong gié cỏ của cậu. Ilaïa giãy giụa. Tobie nắm chặt cổ tay cô bé. Mặt Trăng chạy vội lại gần. Cậu định tách hai người ra nhưng rồi cậu dừng lại.

Bàn tay phải cô gái trẻ đang nắm đầu một mũi tên.

Nhận ra em trai mình, Ilaïa buông vũ khí và bỏ chạy

- Anh phải nói cho em, Tiểu Thụ, anh phải nói cho em biết chị em định làm gì với mũi tên đó.

Mặt Trăng nói một cách đầy dũng khí. Có thể cảm thấy được sự xúc động qua mỗi từ cậu bé thốt lên.

- Cái gì đã vỡ còn sắc hơn cái nguyên vẹn, cậu nói. Một mảnh gương vỡ có thể giết người. Em biết, trong con người chị em có cái gì đó đã tan vỡ nhiều năm nay. Nếu chị ấy nguy hiểm, anh phải nói cho em, Tiểu Thụ ạ.

Mặt Trăng chắc chắn rằng Ilaïa định giết Tobie. Ý nghĩ này làm tim cậu nhói đau. Ilaïa và Tobie là hai người cậu yêu hơn tất cả.

- Nói cho em biết sự thật đi, Tiểu Thụ. Nói với em rằng Ilaïa muốn giết anh bằng mũi tên đó.

- Đừng nói như vậy.

- Em phải biết, em xin anh đấy.

Tobie lặng thinh. Cậu khơi lửa, tránh ánh mắt đau khổ của Mặt Trăng. Còn cậu bé vẫn nài nỉ:

- Nói đi anh!

Đằng xa, con ếch đang yêu đã thôi không hát nữa. Tobie nín thở và nói:

- Ilaïa...

Cậu im bặt.

- Nói đi! Cậu bé thì thầm.

Lửa cũng thôi tí tách để nghe Tobie nói.

- Ilaïa muốn chết, Tobie nói. Cô ấy định tự tử.

Cậu nhìn xuống.

Có những từ ngữ kinh khủng hơn. Có những từ làm người ta muốn gào lên. Nhưng Tobie biết rằng những lời vừa rồi sẽ làm cho Mặt Trăng yên tâm hơn rất nhiều. Chị cậu không phải kẻ giết người, chị cậu chỉ buồn thôi.

Buồn một cách tuyệt vọng. Buồn đến nỗi muốn tìm đến cái chết.

Mặt Trăng ngả người và nói:

- Cảm ơn anh, Tiểu Thụ.

Tobie thở dài. Cậu ngả người ra sau, cạnh người bạn của mình. Lửa lại tí tách reo. Tobie nhìn lên phía trên hai người, tán hoa cà rất thật rộng như điểm thêm sao cho bầu trời mùa thu.

Cậu đã nói mà không thực sự suy nghĩ.

Cậu còn có thể nói gì khác? Tobie trần trọc. Cậu đoán rằng một ngày nào đó, rất lâu sau, Mặt Trăng sẽ biết sự thật nghiệt ngã.

Bởi vì đêm đó, để làm yên lòng bạn mình, Tobie đã nói dối.

Ngày hôm sau, cả ba người bước chân vào bụi ngáy phía Tây.

Từ khi từ biệt cuộc sống trước đây, chưa bao giờ cậu lại gần Đại Thụ đến vậy.

- Lần này, phải cẩn trọng hơn đây, Jalam nói với hai bạn đồng hành.

Từ lâu nay, Jalam không còn vượt bụi ngầy bằng đường đất nữa. Có quá nhiều người thiệt mạng khi đi bằng đường này rồi. Bụi ngầy thường bị những động vật ăn mỗi kiểu chuột nhất rừng và chuột đồng tấn công. Ngay cả khi dẫn đường là một người lớn tuổi có kinh nghiệm, thì một con chuột nhất cũng là một con ác thú nên tránh.

Đường đi hợp lý duy nhất là con đường trên cao, Jalam chỉ cho Tobie những thân cây ngầy dài đâm tua tủa lên trời, tạo thành hình số tám, hình xoắn và hình cầu treo hẹp. Ông nhìn Mặt Trăng.

- Ta khó mà tin nổi một cộng lanh lại vượt qua được bụi ngầy phía Tây.

- Cháu không phải là cộng lanh. Cháu là Mặt Trăng, cậu bé gay gắt chữa lại.

Jalam không nói gì thêm. Rồi họ cùng vượt bụi ngầy bằng con đường trên cao. Họ phải mất đến mười ngày.

Đường cuộn của cây ngầy tạo thành những chiếc cầu trên không thật ấn tượng, nhưng so với vẻ bề ngoài thì đường đi trên cao này không cheo leo mấy. Gai ngầy tạo thành bậc thang, còn lá phơn phớt lông giúp họ không bị trơn trượt.

Jalam biết một số chỗ ẩn nấu trong những chiếc gai rỗng. Cả ba ngồi sát bên nhau trong những cái hốc bé tẹo treo lơ lửng trên không trung.

Quanh đi quẩn lại chỉ có vài món để ăn. Một vài mạng nhện bỏ hoang cung cấp cho họ những con mòng khô giòn tan. Đôi khi cũng có vài quả mọng héo còn sót lại từ cuối hè. Chẳng có gì để làm bánh anh đào...

Và rồi, họ gặp trở ngại gì cho đến cái đêm đáng lẽ đã là đêm cuối cùng trong bụi ngầy, trước khi về lại đồng cỏ.

Tối hôm đó, vào nửa đêm, họ bừng tỉnh bởi những chấn động mạnh.

- Cẩn thận đây! Jalam kêu lên.

Cơ thể Tobie lăn trên cơ thể người dẫn đường già. Rồi họ bị ném về phía trần hốc và cùng nằm bẹp lên người Mặt Trăng. Họ thấy mình giống những

viên bi trong cái súc sắc.

- Cháu đi xem cái gì đang xảy ra, Mặt Trăng vừa nói vừa thò mũi ra ngoài.

- Khôôông! Jalam gào lên nhưng đã quá muộn rồi.

Cậu bé đã biến mất, như thể bị đẩy mạnh vào không trung.

Tobie và Jalam nép mình trong góc cái gai. Mặt Trăng đã bay mất rồi.

- Ta đã bảo rồi, Jalam nghiêng răng lắm bầm.

Chấn động lại tiếp tục.

- Một con chim bị mắc vào bụi rậm, Jalam nói tiếp. Có lẽ chúng ta phải ở lại đây nhiều ngày nữa.

- Thế còn Mặt Trăng?

Người dẫn đường già không trả lời ngay.

- Bác có cho rằng cậu bé bị rơi xuống tận đất không? Tobie nhấn mạnh.

- Nếu nó ngã như vậy, hẳn nó sẽ chán nản khi nhìn thấy và...

Jalam nhìn Tobie và nói nốt:

...không thể thoát được một con chuột nhắt rừng hoặc một con rắn khi mới mười tuổi, và có thể bị gãy hai chân.

Tobie im lặng. Cậu biết ngay cả khi mới mười tuổi, nếu đã xông pha khắp nơi và trải qua nhiều thử thách trong cuộc sống thì người ta vẫn có thể thoát khỏi mọi nanh vuốt.

Jalam và Tobie cứ ngồi như vậy cho đến hết đêm, một ngày trôi qua và một đêm nữa lại đến. họ cố nói chuyện để giết thời gian và quên đi cơn đói.

Jalam và Tobie cứ ngồi như vậy cho đến hết đêm, một ngày trôi qua và một đêm nữa lại đến họ cố nói chuyện để giết thời gian và quên đi cơn đói.

Jalam kể lại những kỷ niệm thời trai trẻ. Tobie lắng nghe. Thi thoảng, không gian mới yên ắng được một lúc khi những đợt chấn động của bụi ngậy tạm lắng.

Buổi bình minh của ngày thứ hai, vì mệt mỏi nên Jalam đã kể những chuyện thầm kín hơn. Thời thơ ấu của ông, tình yêu của ông. Những buổi hẹn hò đầu tiên với người con gái đã trở thành vợ ông sau này...

- Cây tầm ma! Ông vừa cười vừa giải thích. Ta đã hẹn cô ấy trên một cây tầm ma! Ta đúng là một thằng con trai ngu ngốc! Lúc đó trên người ta và cô ấy chỉ có ít vải lanh... Mọi người nhìn thấy hai chúng ta cùng đi về, cánh tay và bắp chân nóng ran. Ít lâu sau, tình yêu giữa ta và cô ấy không còn là bí mật nữa...

Tobie cười với ông. Nhưng ngay lập tức họ lại nghĩ đến đôi mắt long lanh của Mặt Trăng và cả hai lại trở nên trầm buồn.

Jalam công nhận đã đối xử với cậu bé quá nghiêm khắc.

- Ta hơi sợ đám trẻ con, ông nói.

- Bác không có con à? Tobie hỏi.

- Không, Jalam trả lời.

- Bác không thích có con sao?

Jalam không trả lời. Trẻ con không thích vợ chồng ông thì đúng hơn. Từ lâu, vợ chồng ông luôn mong mỏi có con. Chính vì lẽ đó mà ông oán giận tất cả đám trẻ con.

Tobie cầm tay ông. Sự nguy hiểm khiến hai trai tim trở nên cởi mở và khiến chúng xích lại gần nhau. Họ ngồi như vậy rất lâu, tâm hồn gần như thanh thản trong buổi sáng sớm.

Một lúc sau, Tobie nói về Isha Lee.

Từ khi biết rằng mẹ của Elisha được sinh ra ở xứ người Trụi, cậu nóng lòng muốn biết thêm nhiều về chuyện đó. Tobie bị cuốn vào sự im lặng của người bạn già.

- Thế còn Isha? Bác có biết Isha khi bà sống ở đồng cỏ không?

Đôi mắt Jalam long lanh. Ông vẫn im lặng thật lâu.

- Tiểu Thụ à, ta có nói với cháu, vợ ta là niềm may mắn của đời ta. Bà ấy đã mang đến cho ta một hạnh phúc lớn lao. Ta gắn bó với bà ấy như gắn bó với cái cây dưới chân ta. Nhưng bấy lâu nay, ta vẫn tin là sẽ không quên I

- Bác...

- Đã ba mươi bảy lần ta ngỏ lời cầu hôn Isha Lee.

Ông cúi xuống.

- Cũng chẳng có gì là lạ cả, một số người khác còn ngỏ lời cả trăm lần. Nouk đã nhảy từ gié cỏ xuống vì cô ấy. Isha xinh đẹp... Tiểu Thụ à, nếu

cháu biết được cô ấy có ý nghĩa thế nào đối với bọn ta...

Khuôn mặt Jalam tối sầm, ông nói thêm:

- Không ai trên đồng cỏ lại không hối tiếc những gì tất cả bọn ta đã làm.

- Các bác đã làm gì ạ?

- Trái tim chúng ta hiền hậu, Tiểu Thụ ạ. Ta không biết tại sao lại xảy ra chuyện Isha.

- Chuyện gì vậy ạ?

- Tất cả bọn ta phải chịu trách nhiệm, bởi vì, cô ấy đã làm tan vỡ trái tim tất cả bọn ta.

- Jalam, kể cho cháu nghe chuyện đã xảy ra đi.

Bụi ngáy lại bị khuấy động, rồi lại im ắng. Jalam ra hiệu cho Tobie. Người dẫn đường già chờ đợi. Sự im lặng kéo dài vài phút, sau đó Jalam nói:

- Thế là xong. Không thể tin nổi. Chưa bao giờ ta chứng kiến một con chim tự phóng thích mình sau hai đêm. Thông thường, nó tự giải thoát mình trong ngày đầu tiên... hoặc nếu không, một tuần sau nó sẽ chết vì kiệt sức.

- Một tuần ạ?

- Ừ. Ta thú thật với cháu rằng cơ thể già nua của ta có lẽ cũng chẳng trụ nổi một tuần. Nhưng Tiểu Thụ ạ, cháu còn cơ hội của cháu. Ta thì dừng lại đây thôi.

Tobie siết chặt đôi bàn tay Jalam.

- Và bác vừa cười vừa kể cho cháu nghe những câu chuyện của bác...

Một tiếng gọi lạnh lạnh từ xa.

- Thằng bé con đây, Jalam nói. Nó đã tự cứu thoát mình.

Người dẫn đường già vội vàng lao về phía cửa.

- Mặt Trăng! Ông kêu lên.

Giọng cất lên trả lời ông.

Jalam lại kêu tên cậu bé. Ông vui mừng khôn xiết.

- Ta đến đây, Mặt Trăng! Ta đến đây!

Ngày mới bắt đầu. Đồng cỏ rập rờn hiện ra trước những cây ngáy cuối cùng. Jalam trườn ra ngoài.

Tobie vẫn bị câu chuyện bí ẩn về Isha Lee ám ảnh.

GIỮA HAI THẾ GIỚI

Phải mất mấy ngày Tobie và Jalam mới hiểu Mặt Trăng là vị cứu tinh của họ.

- May mắn ấy mà, cậu bé nói, thực ra cháu đã gặp thiên thời địa lợi.

Nhưng cuộc phiêu lưu của cậu bé còn hơn cả một câu chuyện may mắn.

Bị cuốn đi ngay từ những chấn động đầu tiên của bụi ngầy, Mặt Trăng không còn biết gì nữa. Cậu tỉnh dậy, thấy mình nằm trên cái cọc đang giữ một con chim hét đen bị kẹt. Cậu cảm nhận được hơi ấm ở ngay phía dưới và nhịp tim đập hốt hoảng của con chim. Hai cánh nó quất quất vào cây ngầy.

Ban đầu, Mặt Trăng tự trói vào cọc bằng mẫu áo lạnh của mình để chống chọi với cơn bão lông chim. Cậu chờ đến hết đêm.

Khi bình minh lên, cậu đã xác định được một vị trí, ngay cạnh đầu chim, nơi cây ngầy đã mềm oặt, một nửa bị nát vì bị cánh chim quất vào. Đó chính là điểm nút để giải phóng con chim hét bị kẹt trên cái cọc bé tẹo này.

Mặt Trăng lết đi theo hướng đo, cậu lết nhẹ nhàng nhất có thể. Không nên để con chim đói ăn nhìn thấy.

Nhiều giờ trôi qua, sang tận đêm hôm sau, con chim mới thử gặm cái cọc đầy gai. Nó dùng răng và móng, nhưng không ăn thua.

- Thế là cháu chột nghĩ, cậu bé giải thích, liệu ai có thể giúp cháu? Ai sẽ cứu cháu đây? Ai, trong cái bụi ngầy này, vừa đủ mạnh và đủ gần để đến cứu cháu được?

Jalam và Tobie nhìn nhau. Cả hai bật cười và buột miệng:

- Chúng ta! Họ đồng thanh.

- Không... Không phải hai người, Mặt Trăng phủ nhận. Mà chính là con chim! Con chim, cùng với cái mỏ ở ngay gần cháu của nó! Cháu trốn nó trong khi nó lại là thứ duy nhất có thể giúp cháu.

Tobie và Jalam nghiêm túc hơn. Người bạn nhỏ của họ tiếp tục:

- Buổi sáng sau đêm thứ hai, cháu đã cầm mảnh áo của cháu trên tay để giả làm một cái cờ dài. Cháu trèo lên cọc nhảy.

Vừa nói, Mặt Trăng vừa nhảy gần bên đồng lửa. Tobie và Jalam không cười. Họ đang ngưỡng mộ cậu bé.

Jalam vô cùng ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên ông nhận ra con người quá cảm và giàu sức sáng tạo trong cậu bé chỉ nặng vài miligram này. Người mà ông vẫn cho là con nít.

- Trong vòng mười giây, Mặt Trăng nói, cháu thấy hai mắt con chim hét đảo về phía cháu. Miệng nó mở ra và xấp gần vào. Ở tích tắc cuối cùng, cháu ngã sấp sang bên cạnh. Con chim đã đáp vào cái cọc ngậy mà không tìm thấy cháu.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, Mặt Trăng diễn lại cảnh đó. Khi cậu bé đóng vai con chim, cậu tiến lại gần đồng lửa và cái bóng khổng lồ của cậu phản chiếu trên đồng cỏ.

- Nó quay đi. Cháu đứng dậy và tiếp tục nhảy ở đúng chỗ đấy. Con chim tấn công lần thứ hai, cháu nhảy lên để tránh nó. Mỏ của nó kéo ra một mẫu ngậy... Đó, sáng kiến nhỏ của cháu đó.

Tobie và Jalam chột hiếu. Họ ngắm nhìn người bạn đồng hành trẻ tuổi đang nhảy nhót với sự trù mẫn và ngưỡng mộ. Một sáng kiến nhỏ ư? Cậu bé gọi đó là một sáng kiến nhỏ ư? Jalam nhìn đi chỗ khác. Ông đang xúc động. Mặt Trăng đã cứu sống cả ba người.

- Lúc con chim đáp lần cuối cùng thì cây ngậy bị gãy. Nhờ vậy nó có thể mở rộng đôi cánh thoát ra và chỉ bị mất vài chiếc lông. Nó sải cánh bay. Cháu lại bị đẩy một lần nữa. Nhưng lá cờ bằng lanh của cháu mắc vào một cái gai và giữ cháu treo lơ lửng trên không trung.

Mặt Trăng quay lại gần đồng lửa.

Ba người bạn đồng hành cắm trại trên một hòn đất khô. Họ đã bỏ xa bụi ngậy lại phía sau. Đây là lần đầu tiên Mặt Trăng kể về chiến công của mình.

- Cũng vì cháu gặp thiên thời địa lợi thôi, cậu bé nhắc lại.

Nhưng Jalam chữa:

- Chàng thanh niên à, cháu đã ở một nơi tệ nhất, vào lúc kinh khủng nhất. Nhưng cháu lại là một người rất cừ.

Ngày hôm sau, một cơn mưa như thác ập xuống. Cơn mưa ẩm áp với những giọt nước to như cái nhà.

- Càng tốt, Jalam nói, ta đã từng đợi ngày này.

Ông cầm ống xi đồng và đập đập vào những múi cỏ to xung quanh. Mỗi cú đập, ông lại giống tai nghe âm thanh cộng hưởng vang lên từ thân cỏ. Cuối cùng, ông chỉ tay vào một thân cỏ và rút từ thắt lưng ra một lưỡi dao nhỏ bằng gỗ cứng.

- Chúng ta đặt cái này nằm xuống.

Tobie và Mặt Trăng cầm lưỡi dao và làm theo lời Jalam. Cỏ rơi xuống sau một tiếng rít. Đốn cỏ xanh là thời khắc trang trọng hiếm khi xảy ra. Trên đồng cỏ, người ta gọi là "đặt nằm xuống" một cây cỏ. Chỉ cần cỏ khô là đủ cho phần lớn các nhu cầu hàng ngày, nhưng đôi khi cũng cần phải đốn một cây cỏ xanh.

Đốn cỏ xanh chủ yếu là để đóng thuyền.

Họ làm việc suốt hai ngày dưới mưa để đóng một con thuyền xanh thật đẹp. Con thuyền dài một xăng-ti-mét. Màu xanh của cỏ giúp thuyền đầm hơn và mơn nước tốt. Phía sau có hai cái sào dài giúp những thủy thủ tiềm năng chèo lái con thuyền của mình.

Nước bắt đầu dâng lên.

Mỗi dịp thu đến, đồng cỏ lại biến thành một khu rừng ngập nước.

Chuyến đi lênh đênh trên nước kéo dài nhiều tuần. Dường như thời gian trôi chậm lại. Con thuyền dập dềnh giữa đồng cỏ. Trên thuyền, có một chỗ nhỏ để trú thân. Cứ một người ngủ thì hai người kia đẩy sào, dưới mưa.

Tobie thấy thích sự thanh bình của chuyến đi bằng thuyền.

Cậu thích quãng thời gian trôi chậm chạp này, cậu yêu cuộc sống trên thuyền, yêu sự nhàm chán, yêu sự lặp đi lặp lại của các ngày. Đầu tóc ba người lúc nào cũng ẩm ướt. Mưa cứ tí tách rơi trên đầm lầy. Đám nhện nước trượt chơi giữa những giọt mưa.

Buổi sáng, Jalam bơi trước khi bình minh hé rạng, trong lúc đó thì hai chàng thanh niên vẫn đang ngủ. Mắt nhắm mắt mở, Tobie thấy ông trèo lên

thuyền, ở trần trong cái lạnh của tháng Mười một, rồi ông cuốn mình trong bộ quần áo dài của người già. Ông tháo dây buộc thuyền, bắt đầu đẩy sào và ra hiệu cho Tobie lấy một bát nước nóng.

Jalam tận dụng từng khoảnh khắc của chuyến đi cuối cùng này.

Buổi tối, Tobie nhóm lửa trên một chiếc phao, đặt cạnh con thuyền. Cậu nấu nướng trong tình trạng nước ngập đến vai.

Thời gian còn lại, chẳng có gì xảy ra... Nhưng cử động của con thuyền, sự tròn trành của nó, bản hòa tấu xa xa của lũ cóc, tiếng nước róc rách, tiếng xào xạc của rừng cỏ, chừng đó thứ cũng đủ để lấp đầy thời gian.

Suốt mấy tuần dài lênh đênh trên mặt nước, Tobie lại bắt đầu nghe thấy tiếng vỗ bập bênh của những kỷ niệm xưa. Có lẽ mưa thu đã gột sạch lớp bụi lấp kín trí nhớ cậu.

Những ngày đầu tiên, mưa gặp bụi, tạo thành lớp bùn đen trong trái tim Tobie. Cậu thấy lại nguyên vẹn cơn ác mộng mà cậu đã trải qua trong Đại Thụ: sự chạy trốn và nỗi sợ hãi. Cậu thấy mình chạy trên những cành cây, bị sự bất công của đồng loại truy lùng. Cậu thấy lại địa ngục tù đày Tomble. Cậu thấy lại tất cả những gì cậu đã rời bỏ khi đến sống với cư dân đồng cỏ.

Nhưng dần dần, nước mưa trong vắt đã gột sạch chấm đ. Chỉ còn lại trong cậu vẻ đẹp rực rỡ của những gì cậu đang trên đường giành lại.

Trước tiên, đó là bố mẹ cậu. Sim và Maïa. Khuôn mặt họ lung linh trong bóng tối đầm lầy, phía trên con thuyền. Và giọng nói của họ... Giọng nói mà Tobie sợ mình đã quên nhưng chốc chốc chúng lại trở về, thì thầm thì thầm.

Thậm chí, cậu còn cảm thấy môi cha mẹ lướt qua vành tai mình. Cậu nhắm mắt, chậm chậm áp hai bàn tay lại với hy vọng nắm được chiến khăn lụa của mẹ, vén nó lên như nâng một chiếc thang dây, rồi chạm vào làn da và mái tóc của bà.

Nhưng cậu chỉ thấy không khí, không khí ẩm ướt của những ngày mưa tầm tã. Song cậu không thấy tiếc cái hạnh phúc được mơ mộng trong chốc lát đó.

Tobie cố gắng hình dung ra bố mẹ. Họ đang ở trong tay Jo Mitch. Liệu họ có sống đến lúc con trai họ trở về không? Liệu Sim đã trao bí mật Balaïna,

một phát minh đe dọa năng lượng sống còn của Đại Thụ, cho kẻ thù chưa?

Một bóng ma khác ám ảnh chàng trai phiêu lưu.

Đang nằm nghỉ trên mũi thuyền, cậu cảm thấy một bàn tay chạm vào bàn tay mình và nắn từng ngón.

- Đợi đã, cậu thì thào trong giấc ngủ. Chờ tớ đã, tớ đang ngủ, tớ phải lấy lại sức.

Cậu cảm tưởng như bàn tay đang kéo để lôi cậu đi. Bàn tay cầm vào gan bàn tay cậu kéo đi.

- Từ từ đã, tớ phải kết thúc chuyến đi của mình đã, Tobie nói.

Nhưng cậu cũng không tự vệ. Cậu thích kiểu mời chào này và, khi cậu trả lời bằng một giọng ngái ngủ, thì đó cũng là một câu từ chối nhẹ nhàng để động viên người kia đừng vội vàng.

- Tớ sẽ đến, tớ hứa đấy. Cho tớ thời gian để tớ lên tận trên cao.

Cậu tỉnh giấc đúng lúc kêu tên bóng ma.

- Elisha.

Rồi cậu phát hiện ra tay mình đã quờ ra ngoài chỗ nằm và đang bị nước mưa rơi vào. Hóa ra, lời mời đến từ những giọt mưa nặng hạt trên tay cậu. Cậu thở dài, hơi động đậy bàn tay, nhưng vẫn để nó bên ngoài để nhanh tìm lại được những ngón tay mưa của Elisha.

Thoạt đầu, Tobie định nhắc lại câu chuyện Isha với ông già Jalam. Cả hai đang đẩy thuyền bằng cây sào của mình.

- Ta đã kể cho cháu nghe những gì ta biết, Jalam trả lời. Cô ấy ở đó, với chúng ta, trên đồng cỏ, và rồi một ngày, cô ấy ra đi. Ta chẳng biết gì khác nữa.

- Nhưng bác đã bắt đầu nói với cháu...

- Chẳng còn gì nữa.

Tobie cố đoán tiếp.

- Nhưng...

Gương mặt Jalam trở nên bí hiểm.

- Thế thôi, Tiểu Thụ ạ.

Trong bụi ngáy, Jalam đã định nói tất cả vì ông nghĩ mình sắp chết. Nhưng sự sống với những điều thầm kín không thể nói ra đã quay trở lại với ông. Có lẽ đến những giây phút cuối cùng, con người ta mới nên trải lòng về cuộc đời mình.

Hôm nay, trở lại với thế giới, Jalam đã đóng sập cánh cửa của ký ức.

Cánh cửa.

Những năm sống trên đồng cỏ, Tobie chưa bao giờ nhìn thấy một cánh cửa nào. Tất cả các gié cỏ đều rộng mở. Cậu đã quên rằng ở đó cũng như bất kỳ nơi đâu, những cánh cửa chỉ hiện hữu trong tâm tưởng và chỉ một cái huých tay cũng đủ để khép chúng lại mãi mãi.

Jalam lặng thinh. Tobie giữ trên tay chiếc sào dài và đẩy nó ra đằng sau. Cậu suy nghĩ.

Ngay cả những cư dân đồng cỏ cũng có bí mật và nỗi sợ hãi.

Ilaïa, chị gái Mặt Trăng, tận sâu trong đôi mắt cô có rất nhiều cánh cửa đã cài then. Không bao giờ Tobie tìm cách mở chúng. Cậu đứng ngoài bí mật của cô, chỉ đơn giản thấy vui khi có cô bạn ân cần này bên cạnh.

Thế nhưng, bấy nhiêu đó là đủ để những ngăn cách biến mất dưới chân cậu.

Ilaïa yêu Tobie.

Đáng ra cậu phải cảm thấy ngọn lửa đam mê mà cô dành cho cậu. Sự đam mê được dồn nén từ nhiều nỗi đau: sự qua đời của cha mẹ, cái chết của người yêu, tất cả những bất hạnh cô phải chịu đựng từ bé.

Ilaïa là nô lệ của nỗi, cô sẵn sàng thiêu cháy bất cứ ai.

Khi Tobie thông báo về chuyến đi của mình, cô chỉ nghĩ đến một điều: giữ cậu lại. Ngay cả khi phải giết chết cậu để giữ cậu ở bên cô.

- Sợi dây nặng quá.

Tobie thoát khỏi dòng suy nghĩ.

- Sao cơ ạ?

- Sợi dây nặng quá, ông già Jalam nhắc lại.

Tobie buông sào và vớ lấy sợi dây mắc ngay sau cậu. Cậu kéo mạnh nó ra khỏi nước. Đó là một cái dây câu.

- Một con nhộng trần, Jalam vừa nói vừa giúp Tobie gỡ con côn trùng màu xám bé tẹo ra. Đúng ra là một con bọ gậy. Vợ ta thường hầm món ragu bằng bọ gậy mà.

Tobie nhìn người bạn đường già. Rõ ràng, cậu chẳng biết thêm được gì về câu chuyện của Isha.

Cuối tháng Mười một, nước bắt đầu rút. Ngày đầu tiên của tháng Mười hai, con thuyền bị mắc cạn. Mặt Trăng là người đầu tiên bước khỏi thuyền, cậu quá mừng rỡ vì cuối cùng cũng có thể sưởi ấm đôi chân. Cậu bé chạy biến đi.

Tobie và Jalam đặt úp thuyền lên một bãi bùn. Họ móc nó vào thân một cây cỏ.

- Chẳng biết thế nào được, Jalam nói, có thể ta lại dùng đến nó khi quay về cùng thằng nhỏ, nếu tuyết không rơi.

- Còn nếu tuyết rơi thì sao ạ?

- Nếu tuyết rơi, ta sẽ đeo thêm ván.

Tobie đã được nhìn những chiếc ván khi đến đồng cỏ. Đó là những lá gỗ mỏng, dài mà người ta gắn dưới bàn chân để đi lại bằng cách trượt trên tuyết. Phần mũi ván hót lên và cuộn vào như con ốc sên.

Tobie và Jalam nghe thấy tiếng kêu, họ thấy Mặt Trăng chạy ào đến.

- Mọi người đến đây mà xem này, nhanh lên!

Cậu bé dẫn hai người đi một đoạn cách đó vài xăng-ti-mét. Họ cùng trèo lên đám cỏ bị dập sau mưa và đến một chiếc lá rụng dưới đất. Họ đi theo Mặt Trăng đến tận mép. Tobie bật kêu lên.

Đằng xa, giữa đồng cỏ, trải dài những dãy đồi bao phủ bởi lớp vỏ cây. Trông chúng đột vòng của một con rắn gỗ to đang chui vào rồi lại chui ra khỏi mặt đất.

- Cái gì thế nhỉ? Mặt Trăng hỏi.

- Chúng ta đang gần đích hơn ta tưởng, người dẫn đường già nói.

- Đó lại Đại Thụ à?

- Đúng, Jalam trả lời.

Tobie giật mình. Không, Đại Thụ của cậu không như thế.

Jalam nói:

- Đó là Đại Thụ dưới lòng đất. Những cái đòi kia ở ngoài trời, nhưng tất cả các phần còn lại của cành thì ở dưới lòng đất. Đại Thụ dưới lòng đất... Đại Thụ này có cùng một thân với Đại Thụ của cháu.

Gương mặt Tobie sáng lên. Cậu nghĩ đến Sim và những tài liệu nghiên cứu khổng lồ của ông. Cậu thấy lại biểu tượng bé tẹo mà bố cậu đã khắc ở Onessa, trên cửa ngôi nhà của họ ở Cành La. Ông vẽ biểu tượng này khắp nơi. Biểu tượng của dòng họ Lolness.

Trong chuyến đi dài trên thuyền, Tobie đã chạm biểu tượng này lên một tấm lắc đeo cổ bằng gỗ và tặng cho Mặt Trăng.

- Đó là những cái rễ, Tobie nói. Rễ của Đại Thụ. Rễ trôi lên mặt đất ở chỗ đó, nhưng đa phần rễ nằm dưới lòng đất. Cha cháu biết là Đại Thụ có rễ mà.

Mặt Trăng nhìn biểu tượng đang đeo trên cổ mình.

Jalam cười khi nghe Tobie nói. Rễ cây... Tại sao lại mọc ở đây nhỉ? Liệu người ta có thể nói ngược lại rằng những cành cây trên cao của Tobie là rễ của Đại Thụ dưới lòng đất được không? Thực ra thì Đại Thụ ở đâu? Rễ của nó ở đâu?

Người dẫn đường già lặng thinh để khỏi khơi lại cuộc tranh cãi quá xưa cũ, quá đau thương đối với những người Trụi.

Một giờ sau, ba người đến chân đồi vỏ cây thứ nhất. Chậm rãi, Tobie tiến lại và đặt bàn tay lên cây.

- Ngày ngắn hơn trước, Jalam nói. Ta thậm chí cũng chẳng nhận ra điều đó. Chúng ta đã vào đến bóng râm của Đại Thụ rồi.

Lần đầu tiên Mặt Trăng sờ vào vỏ cây.

- Nó đang run run Tobie đặt trán lên Đại Thụ. Cậu cảm thấy dòng nhựa tràn trề trong lòng Đại Thụ đang chảy mạnh để đảm bảo sự sống cho cây.

Một buổi tối, ba người dừng lại dưới một rễ cây hình vòm cầu. Có một chiếc thuyền khác đang buộc ở đó, giấu trong đám cỏ. Họ đi vòng quanh chiếc thuyền. Từ sau những trận mưa xuân nặng hạt đến giờ, nước không dâng được đến đây. Jalam chạm tay vào mạn thuyền. Lớp cỏ trên đó đã khô và bắt đầu tróc ra từng mảng.

- Con thuyền này được làm ở đồng cỏ, người dẫn đường nói.
- Ai làm ạ? Mặt Trăng hỏi.
- Ta không biết. Người ta đã bỏ nó lại. Ta hy vọng rằng không có chuyện gì xảy ra với họ.

Tobie nhìn thấy một sợi lanh màu xanh mắc trên cỏ. Cậu gỡ nó ra và chia cho hai người kia xem.

- Cái này mới làm ta lo ngại, Jalam nói.
- Mika và Liev... Mặt Trăng nói trong hơi thở.

Tobie cuộn sợi lanh quanh cổ tay.

Mika và Liev là đôi bạn rất thân. Tuổi họ xấp xỉ tuổi Tobie. Họ ra đi tìm gỗ vào đầu mùa xuân. Mọi người trên đồng cỏ đã cố can ngăn họ, nhưng Mika rất quyết tâm đi.

Cậu sẽ chăm sóc Liev. Cậu vẫn quen thế mà.

Trông một cậu bé khỏe mạnh như Liev, người ta tự hỏi tại sao lại phải chăm sóc cậu ấy. Nhưng chỉ cần ở bên cạnh cậu trong chốc lát là hiểu được cậu hoàn toàn không giống những người khác.

Liev bị bệnh yền mạch, căn bệnh lần lượt hủy hoại năm giác quan. Mười tuổi, cậu bị điếc. Năm sau đó, cậu không còn nhìn thấy gì. Và bệnh chỉ phát đến đó, để lại cho cậu ba giác quan khác vẫn hoạt động bình thường đến lạ, đó là xúc giác, khứu giác và vị giác.

Thông thường, bệnh sẽ phát hết mức độ.

- Thiếu sợi dây xanh này, Tobie nói, cháu không biết họ có thể xoay xở thế nào.

Sợi dây xanh này gắn kết hai người bạn với nhau. Nó giúp Mika định hướng cho Liev khi đi và nói chuyện với Liev bằng cách giật dây.

- Chắc chắn chúng chết rồi, Jalam nói.

Nhưng may thay, ngay cả những người dẫn đường lớn tuổi khôn ngoan và đầy kinh nghiệm cũng có thể nhầm.

Đâu đây trong Đại Thụ, Mika và Liev vẫn sống.

MỘT MÌNH

Trong lòng chảo thung lũng, giữa những dãy núi cao, Tobie đang lấy lại hơi. Cậu đã thoát được đám người truy lùng cậu nhưng dù sao vẫn phải cảnh giác.

Từ hôm trước, Tobie còn lại một mình. Cậu đã chia tay hai người bạn đường. Thời gian trôi thật nhanh. Jalam và Mặt Trăng phải trở về nhà trước khi mùa đông đến. Tobie đã hứa với họ là sẽ tìm hiểu tình hình của Liev, Mika và những người khác.

Ba người bạn đồng hành tạm biệt nhau theo kiểu người Trụi. Có nghĩa là không bày tỏ nhiều cảm xúc.

- Tạm biệt.
- Cố lên nhé.
- Hẹn gặp lại, Tiểu Thụ.

Họ thậm chí còn không siết tay hay cụng trán vào nhau. Jalam và Mặt Trăng chạy nhanh xuống sườn đồi.

Tobie kiềm chế để không chạy theo họ, để không ôm Mặt Trăng trong tay. Cậu muốn nắm bàn tay của Jalam, kêu lên với họ rằng họ hãy nghĩ đến cậu và đừng quên cậu. Cậu muốn nói với họ rằng cuộc sống trên đồng cỏ đã để lại trong cậu biết bao kỷ niệm.

Sau này, Tobie vẫn mãi tiếc là đã không làm như vậy.

Sau hai tháng hành trình, mặc dù phải đối mặt với nhiều thử thách nhưng Tobie không hề thấy bỡ ngỡ về thế giới đồng cỏ. Cuộc chiến luôn là thế: sống hoặc tồn tại chống chọi với thiên nhiên. Hay đúng hơn là sống chung với thiên nhiên.

Nhưng, từ đêm hôm trước, luật chơi đã thay đổi.

Những tên săn người xuất hiện.

Tobie nhanh chóng hiểu ra rằng đám người này không tìm cậu. Chúng muốn bắt người Trụi. Chúng đã truy đuổi Tobie như truy đuổi bất kỳ một

người Trụi nào dám mạo hiểm trên thân cây. Quả thật, trong vài năm, Tobie bây giờ nom rất giống những con người bé nhỏ của đồng cỏ.

Tobie ngược nhìn cảnh vật xung quanh cậu. Một cái ao, một thung lũng xanh mướt, những dãy núi trập trùng phía sau, dáng thân cây khổng lồ phía trên, trong ánh sáng của buổi sớm âm u.

Con đường phải qua còn dài. Nhưng, ở trên cao kia, dường như có một lỗ hổng đen đang kéo cậu, hút cậu vào: đó là cái bóng to lớn của Đại ê cung của cơ man là cành cây, nơi người ta đang cần cậu. Tobie bước chậm rãi và rời thung lũng.

Suốt cả ngày, cậu không dừng lại dù chỉ một lát, cậu leo vách, nhảy suối, băng đèo, đi dọc chỏm vỏ cây được khía như viền đẳng-ten, chạy trên cao nguyên, xuống thung lũng, lên đầu nọ và xuống đầu kia.

Cậu không cảm thấy mệt. Đêm tiếp theo, cậu quyết định tiếp tục chạy, cậu lướt trên những thảm rêu thấp, băng qua thác nước lấp lánh dưới ánh trăng đêm. Cậu cảm thấy mình bất khả chiến bại. Không gì có thể cản bước cậu đi.

Rạng đông, Tobie bất khả chiến bại kiệt sức trong một thung lũng nhỏ xanh rì.

Thung lũng nhỏ, nơi mỗi sáng một con mọt ẩm đến uống nước. Con mọt ẩm nhận ra Tobie và sững sờ.

Đúng rồi. Nó đã chứng kiến cảnh tượng này ngày hôm qua.

Thở hồng hộc, Tobie nhìn cái đầm, rồi con mọt ẩm, rồi thung lũng nhỏ. Đôi mắt cậu bắt đầu đảo đảo. Cậu lại nhìn cái đầm, rồi con mọt ẩm, rồi thung lũng. Cậu ngã xỉu ra đất.

Không nên đùa với núi cao. Tobie đã đi như người mất trí, máu dồn lên bởi lòng nhiệt huyết dâng trào.

Tobie đã không nghĩ là cần phải tĩnh tâm suy nghĩ.

Cậu đã kiệt sức trong vòng hai mươi tư giờ, để rồi trở lại đúng chỗ mình đã ra đi. Núi là một cái bẫy. Không thể cứ ngửa đầu mà đi như trong công viên được.

Nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, có thể trăm năm sau, khi khai quật một thung lũng vỏ cây nhỏ nào đó, các nhà khảo cổ học sẽ tìm thấy một cái ống

xì đồng và vài mảnh xương còn sót lại của Tobie.

Vì vậy, cậu bắt đầu lại từ đầu. Ngủ.

Khi thức dậy vào buổi tối, trí óc cậu đã minh mẫn trở lại, cậu gạt bỏ cơn khát trả thù và cơn say anh hùng (vì khát và say bao giờ cũng song hành). Cuối cùng cậu cũng có thể suy ngẫm.

Rồi cậu nhìn thấy một vật bị bỏ rơi bên đầm.

Tobie cúi xuống và nhặt nó lên. Đó là một cái mũ không vành bằng da và lông thú màu đen với lớp lụa lót đã cũ bên trong. Có lẽ một tên săn người đã bỏ quên. Chiếc mũ làm cậu nảy ra một sáng kiến.

Đám săn người. Chỉ cần theo chân chúng. Mùa đông đến nên chắc chắn chúng đang trên đường trở về nhà.

Tobie chỉ cần truy lùng chính những kẻ đang săn cậu.

Cậu ném chiếc mũ vào không gian. Chiếc mũ rơi trúng đỉnh ống xì đồng trên lưng cậu và ở nguyên trên đó. Tobie đi một vòng quanh đầm và tìm thấy ngay dấu vết của đoàn người. Cậu bắt đầu lần theo chúng.

Ngày hôm sau, trong ton một ẩm nóng chờ Tobie đến, nhưng chẳng thấy ai cả. Nó gần như thất vọng, cứ như thể nó đã gắn bó với cậu lắm rồi.

- Kìa. Tuyết đang rơi.
- Phải. Tuyết rơi. Bắt đầu rồi.
- Mà không có mũ à?
- Mũ của tao á?
- Mũ của mà! Mà không có mũ à?
- Không, tao không có mũ.

Hai tên săn người này canh một trong những chiếc xe trượt tuyết bằng lông chim bên trên chất đầy thùng. Đoàn người đông đúc đi qua một dãy núi. Ngày hôm sau, chúng bắt đầu đi lên thân cây thẳng đứng. Chúng chọn đường sườn treo, một lối đi uốn thành hình xoắn ốc quanh thân cây.

Người thứ ba đi ra từ bóng râm. Đó là tên săn người có cây lao móc.

- Tao đây. Hồ đây.
- Mà không ngủ à?

- Không. Tao mãi nghĩ đến thằng hôm qua chúng ta để thoát.
- Lo gì. Ông chủ sẽ hài lòng thôi.
- Không phải vậy...
- Thế thì sao cơ, Hồ?
- Tao không muốn để lại đồ thừa đằng sau. Như vậy không được sạch sẽ lắm!

Hai đứa kia bật cười hô hố, nhưng Hồ cũng khiến chúng hoang mang một phần. Tuyết bắt đầu rơi thật dày, Hồ gõ đầu một tên lính canh.

- Tốc, tốc... mày không có mũ à?
- Không, tao không có mũ.
- Thế mũ của mày đâu?
- Tao đánh mất rồi.

Hồ đứng dậy. Hắn tiến đến mấy cái thùng và bắt đầu thúc cán lao móc lên đó.

- Không ngủ trong đó đâu nhá! Hắn kêu lên. Không ngủ! Hãy nghĩ đến bác Mitch, người sẽ chăm sóc tụi bay trong mấy ngày tới.

Ba tên sẵn người cùng cười. Tên bị mất chiếc mũ hét thêm:

- Lúc này chúng mày yên ổn trong thùng... Nhưng cuộc đời tươi đẹp cũng sớm kết thúc thôi!

Đúng lúc một hạt tuyết nhỏ đậu trên người, Tobie cảm thấy trái tim mình phủ đầy sương giá. Cậu nằm dài trong đêm, cách lũ sẵn người ba bước chân. Cậu không bỏ sót một từ nào trong đoạn đối thoại bí thảm giữa chúng.

Một giờ trước đó, Tobie tiến đến gần đoàn người để chôm vài bộ quần áo ấm. Cậu tìm thấy một cái áo gi-lê dày và đôi boot có dây buộc của một tên lính khi đi ngủ đã tháo ra. Cậu bí mật tránh ra xa khi phát hiện đám lính canh nói chuyện.

Cậu lại gần. Đúng rồi. Đoàn xe chở người Trại. Có chín người Trại. Chắc chắn đó là những người đã mất tích từ mùa xuân trước. Khi nghe thấy cái tên Jo Mitch và chứng kiến hành động bạo lực của tên Hồ, Tobie đã úp mặt lên vỏ cây để khỏi kêu lên.

Cậu tưởng tượng ra nỗi tuyệt vọng của những con người hiền lành bị bắt và bị vớt trong những chiếc thùng này. Họ nghĩ gì khi nghe thấy bọn chúng thúc vào mặt thùng gỗ và rú lên? Và nếu họ có thoát được đi chẳng nữa, làm sao họ có thể chống chọi được với mùa đông, với tuyết và sự mênh mông của Đại Thụ?

Một dân tộc bé nhỏ tội nghiệp.

- Người ta sẽ nghiền nát chúng mày ra, Hồ nói tiếp khi đang đứng trên thùng. Người ta sẽ nghiền từng đứa từng đứa một!

Rồi hăn dừng lại. Hăn cảm thấy có cái gì đó bên chân trái. Một bàn tay nhỏ bé thò ra từ cái lỗ trên thùng và tóm lấy mắt cá chân hăn. Hăn giầy đạp và mất thăng bằng. Một bàn tay khác, thò ra từ cái thùng khác, nắm lấy chân phải hăn. Hăn kêu lên như người mất trí và ngã sòng soài trên mấy cái thùng.

Đồng bọn hăn chạy ụa đến. Tình hình thật bi đát. Rất nhiều bàn tay níu cánh tay hăn, túm tóc hăn, kéo thắt lưng hăn. Hồ bật ra những tiếng kêu khiếp sợ, người hăn dính sát vào đồng thùng như ống giác hơi. Một số tên khác tỉnh dậy và lao đến, cố kéo hăn ra. Bọn chúng kéo hăn, lắc người hăn và đập vào những chiếc thùng nhốt người Trụi.

Khi tất cả các bàn tay thả hăn cùng một lúc, đám săn người đang lôi quần áo hăn để giải thoát, thuận đà cả bọn kéo theo hăn, ngã dúm dụi lên bức tường vỏ cây. Một mảng tuyết tróc ra và rơi trùm lên người bọn chúng.

Tobie, hai mắt giương to, cười rúc rích sung sướng. Sao cậu lại có thể quên lòng dũng cảm và sức mạnh của bạn bè mình được nhỉ? Một dân tộc bé nhỏ đáng thương không có khả năng tự vệ! Những nạn nhân bất lực tội nghiệp! Không, họ không cần sự thương hại của Tobie. Họ là những chiến binh cao cả đã đương đầu với những đối thủ còn xấu xa hơn cả Hồ và đồng bọn của hăn.

Họ sẽ chiến đấu.

Tobie lùi lại và biến mất trong màn đêm.

Phục kích. Đó là những gì cậu phải chuẩn bị. Phục kích để giải thoát những người bị bắt. Bất kể tuyết rơi hay giá lạnh... Nếu họ được cứu, họ sẽ sống sót trở về nhà. Ít ra, mùa đông cũng là một kẻ thù trung thực.

Tobie chạy trong tuyết. Con đường vòng tròn nhỏ hẹp nhưng quang đãng. Cậu không sợ bị lạc. Cậu muốn đi trước để lên kế hoạch. Cậu mặc áo gi-lê da và đi boots. Với chiếc quần cắt ngắn tận đầu gối, cái mũ không vành bằng da ong gấu, ống xì đồng đeo chéo lưng trông cậu thật lạ. Cậu đi ngược chiều gió và tuyết trên cái sườn treo xén dọc thân cây này.

Lối đi vòng tròn này là một trong những công trình lớn được xây dựng những năm gần đây. Được thiết kế trong lớp vỏ cây, lối đi cuộn trong xoáy tròn ốc từ thân cây đến tận những cành trên cùng. Nó giúp vận chuyển nhanh chóng số người Trại bị bắt. Những người này cũng đã bị bóc lột để đào lối đi vòng tròn này. Con đường vẫn tồn tại trong ký ức bao người như một trong những công trình chết chóc nhất. Dù đã bám chặt bằng vào chiều thẳng đứng của thân cây, nhưng ngày nào cũng có những công nhân người Trại rơi xuống khoảng không.

Đi trên sườn treo, Tobie có cảm tưởng tuyết đang tỏa ra một luồng sáng nhẹ. Đêm thật sáng, đôi bàn chân cậu vẫn chưa ngập tuyết,

Sau hai giờ đi lên, Tobie dừng lại. Đó là một khúc ngoặt khá nguy hiểm. Có một mảnh vỏ cây tróc ra và bị kẹt phía trên, cách lối đi từ trên xuống năm mi-li-mét. Tuyết bắt đầu làm mảnh vỏ cây nặng hơn. Có thể chỉ cần một cú đạp chân thôi là khối vỏ cây đó sẽ rơi ngang đường.

Tobie trèo lên vách để ngó ra sườn treo. Mục đích của cậu là cắt đoàn người làm hai. Cậu sẽ đẩy khối vỏ cây rơi xuống ngay trước đoàn xe trượt bằng lông chim đang nhốt những người bạn cậu. Chắc chắn cậu sẽ có đủ thời gian giải thoát họ.

Cậu dùng chân chình lại mảnh vỏ cây đang ở thế thẳng bằng. Quá tốt rồi. Cậu cử động nhẹ nhàng. Nhất thiết cái bẫy của cậu phải còn nguyên vẹn cho đến sáng và nó không được rơi xuống trước đó.

Cứ như nghe thấy lời cầu nguyện này, tuyết bắt đầu rơi nhẹ nhàng hơn.

Tobie đứng phía trên nơi cậu sẽ hành động. Thu mình lại, hai tay ôm đầu gối, cậu đợi.

Suy nghĩ đầu tiên của cậu hướng về Mặt Trăng và Jalam. Cậu rất yên tâm khi biết họ đang ở đồng cỏ. Tuyết rơi, họ có thể tự làm cho mình những chiếc ván, và sẽ nhanh chóng trở về nhà. Một chuyến trượt ván dài ngày về nhà họ.

Đồng cỏ là nơi lý tưởng để thực hiện những chuyến chu du bằng ván.

Mùa đông trước, trong tiết trời tuyết trắng, Tobie đã đi chơi tám ngày với Mặt Trăng và Ilaia. Họ đi câu ấu trùng cái cùng nhau trong những đầm lầy đóng băng.

Đó là một kỷ niệm đẹp. Mặt Trời rơi chói chang lên đồng cỏ phủ tuyết. Họ cùng lướt ván trong thế giới trắng xóa này. Họ vừa trải qua phần lớn mùa đông ru rú trong những gié cỏ và bông nhiên, được gặp lại nhau giữa không gian tinh khiết vô ngần.

Mặt Trăng lao nhanh trên sườn đồi, cậu bé giơ cao cánh tay lên trời và hét vang. Dấu vết của họ còn lại trên tuyết bụi. Ilaia mỉm cười với Tobie đang đợi cô trên những đoạn dốc dựng đứng quá gồ ghề.

Để câu vào mùa đông, phải nhen những đồng lửa lớn trên mặt băng. Khi một lỗ thùng xuất hiện, ấu trùng sẽ ngoi lên mặt nước đã ấm áp hơn. Ấu trùng cái là những con chuồn chuồn bé tẹo có thân màu xanh và đen. Ấu trùng ở dưới nước nhiều năm. Cần phải câu những con ấu trùng non nhất, ngọt nhất và mềm nhất.

Tobie nhớ vài lần cậu cùng với Ilaia ngồi xồm trên băng. Họ dựng ván ở đằng xa, trên tuyết. Mặt Trăng trong đồng lửa phía bên kia đầm lầy. Ilaia nói với em trai:

- Để anh chị thoải mái nhé.

Đáng lẽ, Tobie phải hiểu từ "anh chị" khi gặp ánh mắt Ilaia. Ilaia đang yêu, đáng lẽ Tobie phải nhận ra điều đó. Nhưng sao cậu lại nhắm mắt làm ngơ?

Giờ đây, khi nghĩ lại chuyện này, Tobie tự nhủ, có lẽ cậu đã mặc mọi việc diễn ra như thế, cốt để tìm lại một cảm giác đã bị lãng quên. Cùng với Ilaia, tìm lại điều cậu từng muốn xóa khỏi tâm trí mãi mãi: đôi mắt sụp xuống và sự im lặng của Elisha.

Mặt Trăng bí mật quay lại, tóm chân Ilaïa và vừa kéo cô trượt dài trên băng vừa cười vang. Cô thét lên vì sợ hãi.

Nhìn họ trôi đùa từ đằng xa, người ta có thể gọi đó là ba hạt bụi và một đốm lửa tí hon trên lòng bàn tay.

Tobie bị những giọng nói nghèn nghẹn đánh thức. Cậu bật dậy, chưa kịp định thần. Cậu đang ở đâu thế này? Cậu đã nhớ ra kế hoạch phục kích của mình. Mũi cậu lạnh toát và trên tóc cậu, tuyết đã đóng băng.

- Họ đây rồi..., cậu tự nhủ.

Đoàn người còn cách chỗ ngoặt vài xăng-ti-mét. Tobie trườn sang nơi cậu có thể khởi động cái bẫy của mình.

Những tên săn người đầu tiên đi qua. Chúng bước đi trong im lặng. Số khác lê chân theo sau. Sườn treo thật hẹp. Chúng đi sát vào vách. Cuối cùng, Tobie cũng nhìn thấy những chiếc xe trượt có người kéo. Những chiếc thùng đầy rồi. Tobie chờ đến đúng thời điểm đã chọn và đập mạnh gót giày vào khối vỏ cây.

Chẳng có gì.

Chẳng có gì xảy ra.

Vỏ cây không nhúc nhích.

Cậu đập cú thứ hai. Thời gian được tính bằng giây. Cậu giậm chân thật mạnh, nhưng không có kết quả.

Tobie trèo lên mảnh vỏ cây để nhìn đoàn người đi qua. Cậu đã thất bại. Cậu khụy xuống, không để ý đến mối đang đe dọa thế cân bằng trên cao của mình.

Trước khi những chiếc thùng khuất dạng sau chỗ ngoặt, cậu nhận ra lỗ thoát khí trên thùng đã bị bịt kín. Vì sợ hãi, thẳng Hồ đã ra lệnh bịt các lỗ này vào để cảnh đêm trước không tái diễn. Chín tù binh đang thở một cách khó khăn.

Tobie nhìn thấy một ngón tay đang thò ra giữa khe ván của cái thùng bé nhất. Cảnh tượng này làm cậu thực sự đau lòng. Tuy nhiên, cậu vẫn chưa biết điều tồi tệ nhất.

Bàn tay ấy, bàn tay bé nhỏ lạnh giá đang thò ra trên mặt thùng gỗ ấy là của Mặt Trăng. Cậu bé đã không ở dưới kia, trên đồng cỏ, cậu bé không trượt ván, không rẽ không khí trên những sườn đồi phủ đầy tuyết. Cậu ở đây, co rúm trong thùng, lo lắng cho sức khỏe của ông già Jalam bị nhốt ở thùng bên cạnh.

- Ông vẫn ổn chứ ạ?

Lúc sau, một giọng trả lời.

- Ta ổn.

Rồi Mặt Trăng nghe thấy âm thanh thùng đục của tuyết lở vang lên từ xa. Chiếc xe dừng lại. Một tên chạy đi xem chuyện gì xảy ra. Những bước chân giẫm đạp trên tuyết.

Tên này trở lại, thở hổn hển.

- Đúng chỗ ngoặt chúng ta vừa đi qua. Chúng ta thật may mắn. Một mảnh vỏ cây rơi xuống tuyết.

- Đường đi bị nghẽn rồi à?

- Không, mảnh vỏ cây lăn xuống vực thẳm.

ĐỒN TRÚ SELDOR

Ngày xưa, mỗi lần trang trại Seldor tỉnh giấc dưới trời tuyết, những cô bé trong gia đình lại ra khỏi nhà khi bình minh lên, mỗi cô được một anh em trai của mình bế trên tay. Mia và Mai vùng vẫy, nhưng sức mạnh của các chàng trai không để các cô thoát. Họ bế các cô và tiến về phía trước, tuyết ngập lên tận đùi. Cơ thể họ tỏa hơi dưới ánh sáng buổi sớm mai giá lạnh.

Đi xa hơn một chút, họ ném các cô vẫn trong bộ đồ ngủ lên lớp tuyết dày trắng xóa. Các cô hầu như ngập trong tuyết, kêu la và nén cười.

Ngày xưa, mỗi lần trang trại Seldor tỉnh giấc dưới trời tuyết, người mẹ của gia đình lại ra khỏi nhà, bà phát điên khi thấy những thói quen bạo lực diễn ra hàng ngày này. Bà cầm theo khăn mặt hấp nóng bằng hơi nước, vừa lau cho các cô con gái vừa không ngớt mắng mỏ lũ con trai.

"Tắm tuyết sẽ giúp các cô gái trở nên ngoan ngoãn" trong nhà Asseldor, người ta vẫn quan niệm như vậy từ ba thế hệ nay.

Mọi người rất thích truyền thống có từ thời một người ông kỳ quặc này, nhưng bà Asseldor lại chẳng thích thú gì hết.

Ngày xưa, mỗi lần trang trại Seldor tỉnh giấc dưới trời tuyết, cả gia đình lại nghỉ làm việc trong nhiều ngày. Họ lười chân ve sầu ra bỏ lò quay. Họ uống bia nóng. Họ ăn bánh kem mật ong.

Ngày xưa, mỗi lần trang trại Seldor tỉnh giấc dưới trời tuyết, mọi người lại chơi nhạc bên cửa sổ và lắng nghe... Âm hưởng của một cánh đồng tuyết thật thuần khiết và huyền bí. Hay nhất là chơi nhạc vào ban đêm.

Ngày xưa, mỗi lần trang trại Seldor tỉnh giấc dưới trời tuyết, mọi người lại mong cuộc đời sẽ mãi như buổi sáng đầu tiên này của mùa đông.

Nhưng trang trại đã thay đổi.

Chiếc sân đầy bùn bị giày lính cày xới. Kho thóc biến thành nơi ngủ và căng-tin. Tuyết như bản. Ôn ào. Và xa hơn, chuồng rệp cũ biến thành nhà tù giam người. Vậy đó, trang trại Seldor buổi sáng hôm ấy giờ là như vậy đó.

Những người Trại bị nhốt trong cái đồn này trước khi bị đem đến khu trại phía dưới.

- Chuồng rệp đang rỗng. Chúng ta chờ đoàn xe sắp đến.

Léo Blue đã đến Cánh La đêm trước sau chuyến đi dài qua Đại Thụ. Hắn đang nghe một tên trong đám quân của hắn giải thích.

- Họ đến muộn, hôm nay là ngày 20 tháng Mười hai, nhưng...

- Im đi, Léo Blue nói.

Hắn nhìn mặt tiền ngôi nhà rộng rãi được thiết kế trong vỏ cây của gia đình Seldor. Léo hoàn toàn bất động. Mọi người đang thăm dò phản ứng của hắn. Hắn làm mọi người sợ. Mọi người đều biết chuyện của hắn. Trước tiên là chuyện về cha hắn, ông bị người Trại giết ở vùng biên khi Léo còn nhỏ. Rồi chuyện về hắn: câu chuyện trong đó sự báo thù đã dần trở thành nỗi ám ảnh.

Thấy hắn quan tâm đến trang trại, Garric, tên đồn trưởng thử liều đưa ra lời giải thích:

- Đây là nhà của gia đình Asseldor, ngài có biết rằng...

- Im đi, Léo nhắc lại. Tao không hỏi gì mày.

Léo biết tất cả. Một gia đình đang sống ở đây khi bọn chúng đến để biến nó thành đồn trú. Chính tại đây hắn đã đến để tìm Elisha.

Giờ đây hắn cảm tưởng đang khám phá ra vẻ đẹp của ngôi nhà. Những vết sẹo dày trên gỗ chứng tỏ ngôi nhà được xây từ rất lâu rồi.

Một bóng người đi qua. Dáng một phụ nữ trẻ, cô đi vòng quanh ngôi nhà, tay xách xô và vôi vàng bước vào nhà.

- Đó là con gái nhà Asseldor, ngài có biết rằng...

- Tao biết, Léo nói bằng một giọng như muốn quất vào mặt.

Hắn vuốt ve cái boomerang trên lưng hắn, quanh hắn không còn tiếng động nào.

Gia đình Asseldor đã quyết định ở lại ngôi nhà dù bị tịch thu tất cả đất đai. Người ta cho họ trang trại khác, phía trên cao Đại Thụ, nhưng họ từ chối. Đám lính chấp nhận sự có mặt của họ trong những bức tường cũ kỹ này. Gia đình Asseldor sống một phần nhờ săn bắn và hái lượm.

- Ta không thích họ ở đây, Léo nói. Không nên để họ làm phiền đến công việc.

- Họ không làm phiền đâu ạ, một tên lính nói. Trước kia, họ còn chơi nhạc nữa. Nhưng cách đây một năm, Jo Mitch đã cấm họ rồi.

- Nhạc có hay không?

Tên này không trả lời. Liệu hắn có quyền nói rằng nhạc của họ đã làm hắn khóc?

- Có thể họ sẽ giúp đỡ bọn người Trụi, Léo nói. Cần phải theo dõi họ.

- Tối nào chúng tôi cũng lục soát nhà họ, và chúng tôi còn lục soát bắt ngờ vào ban ngày, ba lần một tuần.

Léo có vẻ không tin lắm. Hắn là người luôn cảnh giác. Hắn biết rằng một trong số con trai nhà Asseldor tên là Mano đang bỏ trốn. Mano nằm trong danh sách xanh.

- Thế còn ban đêm? Lục soát cả ban đêm! Đó là mệnh lệnh.

Léo Blue lại lên đường ngay ngày hôm đó.

Người phụ nữ trẻ xách xô nước vào nhà, khép cánh cửa đằng sau lại và dựa lưng vào tấm cửa gỗ. Đó là Mai, chị cả của những cô gái nhà Asseldor.

- Mình hết chịu nổi rồi, cô nói rất nhỏ.

Cô lấy tay áo lau mặt, nhặt chiếc xô lên và cầm nó về phía lò sưởi. Cô cất giọng nói rõ ràng:

- Ta về rồi đây. Mọi việc đều tốt cả. Tuyết đang rơi. Tuyết phủ trắng xóa. Nên có một chút nắng. Đám con trai đã tìm được một con giò gần Onessa. Họ ngâm một phần con giò trong mật ong. Chúng ta sẽ chế biến nốt phần còn lại cho bữa tối nay. Bố mẹ đang trên đường về. Một tiếng nữa họ sẽ ở đây.

Căn phòng vắng vẻ. Cô nói với ai bằng giọng trấn an vậy nhỉ? Cô đổ nước trong xô ra một cái bình lớn đặt trên lửa.

- Ta sẽ làm tuyết tan ra. Mai nói. Ta sẽ tắm rửa. Ta đang cónh đây.

Thật lạ khi nghe cô gái trẻ này tả từng động tác của mình.

Một lát sau, ông bà Asseldor về đến nhà, họ cũng hành động giống Mai.

- Chúng ta về rồi đây, người cha nói. Ta tháo đôi giày ra. Khăn của mẹ thì vương đầy tuyết.

Nếu không có sự trù mến trong giọng nói của ông thì hẳn người ta phải phá lên cười khi nghe thấy vậy.

- Mô và Milo đi đằng sau, ông Asseldor nói tiếp. À, đây rồi, chúng đang vào nhà. Mô đội chiếc mũ mà ta chẳng thích.

- Hơi xa nhỉ, Milo, người anh cả tiếp lời. Nhưng rốt cuộc chúng ta cũng trở về nhà. Chúng ta sẽ chẳng đi nữa. Trong túi của con có con giò và một cây nấm. Mô đặt nấm lên bàn. Mai bắt đầu thái nấm thành những miếng to, rộng như nắm đấm bàn tay.

Người cha đi sang phòng bên. Sau một lúc do dự, Mô, cậu em trai kín đáo theo sau ông.

Cậu thấy ông trong phòng các chị.

Phòng các cô gái thực ra là một cái chạn. Căn phòng không còn là phòng của các cô nữa kể từ khi Mia, cô em, ra đi. Bây giờ Mai ngủ trong phòng chung, trước lò sưởi, một mình.

Người cha đang lấy một miếng giăm-bông châu chấu to treo trên trần phòng các cô gái. Mô bước vào, đóng cửa và tiến đến gần.

- Có chuyện gì vậy, con trai?

- Bố ơi, chúng ta phải đi thôi. Ở đây, chúng ta đến nghẹt thở mất. Cần phải rời bỏ Seldor.

- Tất cả chúng ta ư?

- Vâng, Mô nói.

- Con thừa biết chúng ta không thể rời hết khỏi Seldor.

- Con biết, vì cơ bản đây là nhà của ông nội, thừa bố.

- Ta không quan tâm đây là nhà của ông nội. Không phải ta là người không thể ra đi. Con biết ta đang nói về ai. Nếu có thể, ta đã mang mọi người đi rất xa nơi đây từ lâu rồi.

- Vì anh ấy à? Mô hỏi.

- Đúng, vì nó.

- Chúng ta có thể mang anh ấy theo. Con có sáng kiến để mang anh ấy đi cùng.

Milo vội vàng bước vào.

- Lại đây xem này, cậu nói.

Bố và em trai nhìn cậu.

- Lại đây ngay! Milo này.

Họ bỏ lại các thứ và đi theo cậu.

Mãi đứng trước cửa sổ, trong tay cô có một tờ giấy gấp làm đôi.

- Người ta vừa luồn nó dưới cửa. Xem này.

- Lại nữa..., Mô nói.

Cậu cầm bức thư và chìa cho anh trai.

Trên đó viết những chữ thật to: "Gửi cô gái trẻ".

Milo giở tờ giấy ra và đọc to.

- "Hãy đến khu trại giam vào lúc nửa đêm..."

Milo nói với em gái:

- Anh sẽ đến đó và anh sẽ cắt họng hấn...

- Đừng, Milo, đọc tiếp đi.

- "Tôi muốn giúp cô. TÔI BIẾT."

Người cha giật lấy bức thư và đọc thầm.

"TÔI BIẾT."

Có thể trong một gia đình nào đó, người ta sẽ tự hỏi "liệu hấn biết gì?" hoặc thậm chí họ cũng không nghĩ đến điều này. Nhưng ở đây, mọi người biết rõ ràng những điều mà không một ai, tuyệt đối không một ai biết.

Người cha gấp bức thư lại. Như mọi lần, bức thư không có chữ ký.

Từ vài tháng nay, Mãi nhận được những lá thư gửi cho "cô gái trẻ". Bố cô đã chặn luôn những lá thư đầu tiên trước khi cô có thể đọc chúng. Nhưng Mãi Asseldor đã tìm thấy một gói thư nhỏ dưới mấy cái hộp thuốc hãm.

- Cái gì thế này bố?

- Đó là... những bức thư.

- Gửi cho ai ạ? Mãi hỏi.

- Họ viết trên đó là: "Gửi cô gái trẻ".

Khi biết việc này, bà Asseldor cũng bối rối như chồng.

Mãi hỏi cha:

- Bố là cô gái trẻ à?

- Bố... Bố nghĩ rằng đó là những bức thư gửi cho mẹ con...

Tính ga-lăng đôi khi lại rất hiệu quả. Bà Asseldor không phải một cô gái trẻ hoàn toàn. Đó là một quý bà còn trẻ và rất đẹp, nhưng không bao giờ tìm cách che giấu tuổi sáu mươi lăm của mình.

Mãi đọc hết thư. Những bức thư đầy nhiệt tình và cũng thật vụng về. Chúng tả đôi mắt xanh lam của cô giống con ruồi, tóc cô giống những sợi bún. Một thi sĩ thực sự... Một số bức thư đưa ra lời hẹn hò. Số khác tràn lan những con số. Tác giả những bức thư lập danh sách những khoản đã tiết kiệm được và kết thúc bằng một con số tổng được gạch chân mực đỏ. "Nhu cô thấy đấy, thưa cô, đúng ra là tôi giàu có, điều này chẳng có gì bôi bác cả."

Những lá thư lại tiếp tục đến. Mãi không bao giờ hồi âm.

Chắc chắn, cô gái trẻ không thờ ơ như cô vẫn tỏ ra như thế. Khi người ta hai mươi tuổi, khi người ta sống với anh em trai và bố mẹ, khi người ta thấy em gái của mình được một chàng trai trẻ dũng cảm đưa đi, thì dù chỉ một con rệp béo ú mời ăn tối thôi cũng khiến cho người ta xao xuyến.

Mia, cô con út nhà Asseldor, đã ra đi từ nhiều năm nay. Một người láng giềng ở Cành La, Lex Olmech, đã đến tìm cô. Chuyện này xảy ra vào một đêm. Bây giờ họ đang sống lẫn tránh đầu đó, rất xa, cùng với bố mẹ Olmech.

Ông bà Asseldor không nuối tiếc gì cuộc hôn nhân này dù họ có khóc thương con gái. Từ lâu, Mia đã chứng tỏ mình yêu Lex, còn Lex đã trao cho cô tình cảm triu mến và lòng dũng cảm của anh. Cả gia đình đều hiểu trong vòng tay Lex, Mia còn sống tốt hơn trong mấy bức tường nhà Seldor.

Nhưng kẻ bí ẩn theo đuổi Mãi lại không tạo được lòng tin như thế. Ông nội nhà Asseldor trước đây từng nói với các cô con gái của mình: "Trò cười không giết chết ai, nhưng cẩn thận đấy, trò cười luôn tìm cách bám riết các con..." Tác giả của những bức thư này thuộc tuýp người gây ra trò cười.

- Tối nay, lúc nửa đêm, con sẽ ra khu trại giam, Mãi nói.

Thật khó khăn cho cô khi thuyết phục gia đình. Milo đi đi lại lại trong phòng. Mô mài sắc mấy con dao săn của cậu. Ông bà Asseldor cũng nhận ra

chất giọng đe dọa trong bức thư mới nhất và thấy cần phải làm rõ chuyện này.

Đêm xuống thật sớm. Họ đợi đến lúc những tiếng bước chân biến mất khỏi sân trang trại.

- Được rồi, người cha vừa nói vừa cẩn thận nhòm ra cửa sổ.

Rồi ông đặt một tấm gỗ mỏng để bít ô cửa.

Mô lôi cái bình từ lò sưởi ra. Cậu đổ nước lên đồng lửa.

- Chúng ta tắt lửa. Mô bê cái bình súp ra. Mọi người đến đây.

Vẫn thói quen khác thường khi cao giọng tả mỗi cử chỉ... Mai tắt đèn. Cô chỉ để một cây nến đang cháy dở trên bàn. Hai anh em trai của cô ngồi xồm trong lò sưởi và nhấc tấm ván trong cùng ra.

- Ra đi, đêm rồi, em có thể ra được rồi, Mano.

Từ ba năm nay, Mano Asseldor sống giấu mình đằng sau lò sưởi. Từ ba năm nay, cậu không nhìn thấy ánh sáng ban ngày. Từ ba năm nay, Mano chỉ xuất hiện vào ban đêm, quanh quẩn một chút trong nhà, tắm giặt, ăn uống và quay vào nơi trú ẩn đầy bồ hóng trước lúc bình minh lên.

Mọi người đã giấu cậu vào sau khi cậu cùng Tobie Lolness thoát khỏi nơi giam lỏng của Jo Mitch. Đáng lẽ cậu chỉ ở trong nơi trú ẩn này vài tuần, nhưng cậu đã bị mắc kẹt khi đám lính đến và đóng quân xung quanh trang trại. Tất cả các lối ra của khu đồn trú đều bị kiểm soát, ngôi nhà thì bị khám xét và Mano thì nằm trong danh sách xanh những người bị truy lùng ráo riết nhất.

Cậu bé bước ra từ lò sưởi có cái nhìn của bướm đêm, một thứ bột màu đen dính trên má cậu. Cậu vươn người, duỗi thẳng chân, tay. Cậu giống như trải qua một đợt ngủ đông dài.

- Có lúc, con chẳng nghe thấy mọi người nói gì, cậu nói.

- Chúng ta đã bảo con rồi, Mano, người mẹ vừa trả lời, vừa ôm cậu trong tay. Chúng ta phải ra ngoài vài tiếng để tìm cái gì ăn. Chúng ta không bỏ rơi con đâu.

- Con chẳng nghe thấy ai nói gì nữa, Mano nhắc lại.

Milo ôm cổ cậu.

- Chúng ta sẽ giải thoát em ra khỏi chỗ này, Milo hứa với cậu em trai.

- Mọi người đã đi...

- Không, Mano. Mọi người vẫn về. Mọi người sẽ nói chuyện với em khi về đến nhà.

- Con hãy tận dụng màn đêm, người cha nói. Chúng không bao giờ đến vào ban đêm.

Vừa nhìn cậu ăn, họ vừa kể cho cậu nghe những gì diễn ra trong ngày một lần nữa. Rồi, cả nhà im lặng.

Mano chẳng có gì để kể. Chẳng bao giờ có gì.

Mãi đi dọc theo bức tường. Cô thích tuyệt toi xộp hơn để nghe thấy tiếng bước chân của những người đang đến, nhưng cô lại đang bước trong một thứ cháo đen đen. Cô băng qua con đường, đi dọc theo hàng rào và đến gần khu vườn rêu cũ.

Trước kia, trong khu vườn này, có ba mươi giống rêu leo. Có một loài rêu chỉ nở hoa vào ngày đầu tiên của năm mới, một loài khác cho những hạt đỗ nhỏ thật ngon, loài khác nữa có hương vị caramen. Giờ đây, lớp vỏ cây đã bị bào mòn và những bụi địa y đang mọc ra um tùm.

Cuối cùng, Mãi cũng đến khu trại giam, cô bước dọc hàng rào vài bước.

- Quay lại!

Mãi quay về phía tiếng nói đã ra lệnh cho cô. Một cái đèn chĩa về phía cô khiến cô lóa mắt.

- Cô làm gì ở đây vậy?

Một lúc sau mắt Mãi mới quen được với ánh sáng. Một khuôn mặt hiện ra trước cô. Đó chính là Garric, tên đồn trưởng.

- Cô không được ra ngoài ban đêm, người đàn ông nói.

Nhìn hấn, Mãi chắc chắn rằng đích thị là hấn.

Garric là tác giả của những bức thư. Cô nhớ lại những cái nhìn chăm chăm của hấn khi cô đi qua sân trang trại. Lúc này, một mình đối mặt với Garric, cô muốn bỏ chạy, nhưng cô cần phải khám phá ra những gì hấn thực sự biết...

- Xin chào.

Cô chọn giọng nhẹ nhàng nhất, mon trón nhất để thốt lên từ này, đúng là giọng một nhạc sĩ.

Garric giảm bớt ánh sáng.

- Tôi đi dạo một chút, cô nói.

Garric vẫn không nói gì. Ít người đàn ông nào có thể mở miệng khi đứng trước vẻ đẹp của Mai trong chiếc cổ áo bằng lông thú sáng, lưng cô bé dựa vào tường trại giam, tay đeo găng hở ngón bám hàng rào. Cô nhìn xuống đất như thể một cô bé trốn nhà bị bắt gặp, thỉnh thoảng cô lại ngược mắt lên và nhìn sâu vào mắt Garric. Mỗi cái nhìn của cô lại làm hấn lùi bước. Hấn đang si mê cô.

- Ông không nói gì ư? Cô gái nói.

Hấn lấp bắp vài từ chẳng ra âm, rồi người ta nghe thấy:

- Em sẽ trở lại chứ?

- Có thể, nếu ông nói cho tôi những gì ông muốn nói với tôi.

- À...

Garric biết hấn đang liều lĩnh. Hấn đã phát hiện ra Mano trốn trong nhà Asseldor. Đáng lẽ, hấn phải báo với Léo Blue. Không khai báo, hấn có thể mất mạng. Nhưng hơi thở của Mai đã khuất phục hấn.

- Hãy đến gặp anh ngày mai, hấn nói.

Đúng lúc đó, những tiếng tù và vang lên trong đêm. Một giọng người rú lên:

- Họ đây rồi! Họ đến rồi! Đoàn xe cuối cùng đã đến!

Garric bước về phía tiếng kêu. Mai vội đuổi theo.

- Hãy nói cho tôi biết những gì ông muốn nói với tôi.

Hầu hết khắp nơi, đuốc đã sáng rực. Garric cảm thấy đôi bàn tay Mai đang đặt lên áo khoác của hấn. Hấn muốn vùng ra. Cô giữ thật chặt. Cả cái đồn thức dậy trong đêm.

- Nói cho tôi đi, Mai van nài.

- Cđi.

- Tôi xin ông...

Garric dừng lại. Hấn thì thầm:

- Nhà của cô... Bây giờ, họ sẽ lục soát cả ban đêm.

Maï thả túm lông nhầy nhầy trên áo măng tô của hấn ra. Tên đồn trưởng nhắc lại:

- Hãy đến vào ngày mai nhé.

Maï vội vàng đi về phía trang trại. Cô vừa đi vừa khom người để đám lính canh đang chạy về phía khu trại giam không nhìn thấy. Chúng nói:

- Có tất cả chín đứa. Đây là chuyến cuối cùng. Bọn người Trụi sẽ ở lại ba ngày.

Maï bước vào căn phòng chung, nhìn lần lượt từng người, cha mẹ cô, Mô và Milo, rồi cô quay về phía Mano. Cô không dám nói. Hơi thở của cô dồn lên chiếc cổ áo lông thú. Cuối cùng cô cũng thốt ra:

- Bọn chúng sẽ lục soát cả ban đêm. Em không thể ra ngoài vào ban đêm được nữa, Mano ạ.

Mano lặng thinh trong mười giây, rồi cậu bật lên tiếng thét bất tận, xuyên thủng màn đêm.

Nghe thấy tiếng kêu, đám lính đang đợi đoàn xe chở người Trụi liền lao về phía trang trại. Bọn chúng phá cửa, bước vào phòng lớn của ngôi nhà.

Chúng chứng kiến một cảnh tượng lạ lùng. Cậu con cả của gia đình Asseldor, Milo, nằm dài ở giữa phòng. Cô em gái đang lau trán cho cậu. Bố mẹ họ đang quỳ gối bên cạnh và Mô, cậu em trai thì đang thổi vào đồng lửa.

- Nó bị ngã, người cha vừa nói vừa xin lỗi.

- Nó bị ngã, bà mẹ nhắc lại, hai mắt đỏ hoe.

Bọn chúng lục soát toàn bộ ngôi nhà. Garric đứng ngoài cửa, hai tay chấp sau lưng.

Đêm hôm đó, chúng không tìm thấy gì.

Mano đang nổi giận đằng sau lò sưởi.

CÀNH LA

Léo Blue lúc nào cũng đi một mình. Hắn ăn một mình. Hắn ngủ một mình. Hắn sống một mình. gười duy nhất hắn cho ở gần là cận thần của hắn, Minos Arbaïan.

Arbaïan theo hắn từ khi hắn bắt đầu cuộc chiến chống lại người Trụi. Ông tự giới thiệu là bạn cha hắn, El Blue. Arbaïan căm thù cư dân đồng cỏ, những người đã giết El Blue. Ông muốn giúp Léo bảo vệ Đại Thụ khỏi mối đe dọa đến từ người Trụi.

Mối hận thù của Arbaïan cũng bắt nguồn từ nguyên nhân khác. Ông cảm thấy mình có tội. Chính ông đã đẩy El Blue vào chuyến phiêu lưu cuối cùng của đời mình. Nếu không có ông, El Blue đã không vượt thân cây và đến đường biên cái ngày định mệnh đó, cái ngày El Blue bị giết. Nhưng về nguyên nhân này, Arbaïan không nói với Léo Blue.

Léo cảm kích tấm lòng cao thượng của Arbaïan. Hắn biết đến sự nổi tiếng của ông trong nghề săn bướm vô hại. Rồi một ngày, cảm thấy lương tâm cắn rứt, Arbaïan đã quyết định cầm vũ khí, quay lại con đường hung tàn và bạo lực với điều kiện để phục vụ việc nghĩa. Ông vẫn mặc nguyên bộ trang phục đầy màu sắc. Khắp nơi, người ta đều nhận ra ông là người săn bướm vĩ đại như ông đã từng làm.

Chỉ khác là ông đã thay những chiếc lưới lùa bằng vũ khí chiến đấu.

Léo chạy. Một mùi xú uế đang bám riết hắn. Hắn vừa đi dọc nghĩa địa của những con bọ đầu dài. Lũ súc vật tội nghiệp này đã chết trong một lần dịch bệnh. Chỉ còn vài con sống sót và được Jo Mitch chăm sóc chu đáo hơn cả đồng loại gần gũi nhất của hắn.

Léo rời nơi đầy bùn đất của trang trại Seldor và không khí ẩm đạm của trại lính để đi tìm hiểu những gì mà từ lâu hắn vẫn muốn biết. Đó là niềm mong mỏi luôn đánh thức hắn vào ban đêm khi hắn ngủ trong tổ chim ở xứ Ngọn Cây.

Cành La.

Nơi này luôn ám ảnh hắn.

Hắn mới chỉ từng nhiều lần vội vàng ngang qua đó để đi về phía vùng biên giới lớn. Nhưng, nhiều sự kiện trong đời hắn lại rất gắn bó với nơi đây.

Trong thâm tâm, Léo Blue không tin Tobie đã chết. Kẻ thù không chết được mà đang ngủ. Kẻ thù có thể thức dậy bất cứ lúc nào. Léo biết chính tại Cành La này, một ngày nào đó, Tobie sẽ tỉnh giấc. Vì vậy, có thể cậu vẫn đang ngon giấc ở đó.

Léo đến Onessa vào buổi trưa. Hắn đứng cách nhà của gia đình Lolness một đoạn, dò xét từng động tĩnh nhỏ nhất. Chính tại chỗ này, gia đình Tobie đã trải qua những năm tháng đầy ải, và cũng chính tại chỗ này, họ đã lên kế hoạch phản bội.

Hắn chờ.

Những mảnh vỏ cây trên mái nhà đã bị tróc, một cụm nấm đen bịt kín cửa ra vào và cậu thang bên ngoài. Như những nơi khác, rừng địa y đã lấn sang cả khu vườn.

Léo không tin về ngoài. Hắn rút một chiếc boomerang trên vai và phi về phía ngôi nhà. Thứ vũ khí này bay qua cửa sổ, mất hút trong chừng một giây rồi bay trở ra, làm vỡ cửa chớp của một lối vào khác. Chiếc boomerang quay lại với Léo. Hắn nhẹ nhàng hạ lưng xuống thấp, hứng nó vào bao mà không cần phải đụng tay tới.

Chẳng có gì động đậy. Ngôi nhà vắng tanh.

Léo bước vào.

Hắn đứng thật lâu giữa những bức tường. Ở đây sực lên mùi ga cũ giặt bằng xà bông đen. Léo sờ lên một số đồ vật còn lại, kéo tấm ri-đô che chiếc giường bé gần lò sưởi ra. Hắn bước đến bàn làm việc của Sim. Đồ đạc trong những chiếc ngăn kéo đã bị cướp đi từ lâu. Nhưng vẫn còn lại một tờ giấy nhỏ rời nằm trên lati sàn ván. Léo đọc được dòng mực còn nét.

Thứ Hai, những việc cần làm:

Chơi với Tobie

Nhảy với Maïa

Thêm thời gian cho yêu thương

Giảm lao động trí óc.

Léo nhận ra nét chữ. Đó là chữ của Sim Lolness, bố Tobie. Hắn đọc đi đọc lại nhiều lần. Hắn nghe thấy tiếng kêu rảng rặc của ngôi nhà bỏ hoang.

Léo vò tờ giấy trong tay. Không thể để bức thư làm mùi lòng. Hắn đứng dậy, ném chiếc ghế của Sim vào cái khung ảnh nhỏ làm nó rơi từ trên tường xuống.

Cả khung tròn vỡ tan trên đất.

Đó là bức chân dung Maïa Lolness do Tobie vẽ.

Léo bước ra khỏi ngôi nhà. Nỗi sợ bị yếu lòng khiến hắn trở nên hung bạo hơn. Hắn chạy trong tuyết, giữa những cành cây mục và những lùm địa y. Hắn xua khỏi đầu những câu chữ Sim viết. Lão giáo sư già điên khùng là người nguy hiểm, cả gia đình lão cũng vậy.

Léo rảo bước nhanh hơn.

Trong Léo đang bùng lên một mong ước còn mãnh liệt hơn. Hắn muốn thấy những càng cây, nơi Elisha lớn lên. Một sự trùng hợp kỳ lạ, cả kẻ thù lớn nhất và tình yêu vĩ đại nhất của hắn đều đã từng sống ở cái xứ sở âm thấp và rừng rậm hẻo lánh này, chỉ cách nhau có vài giờ đi bộ.

Léo tự hỏi liệu đã bao giờ họ gặp nhau chưa.

Người ta đã chỉ cho Léo nơi có ngôi nhà của gia đình Lee ở Cánh La. Hắn phải mất hai ngày mới tìm thấy nó vì từng thực bì um tùm và rất khó đi. Léo di chuyển khéo léo đến kinh ngạc. Hắn vượt qua nhiều nơi chỉ bằng cách chống tay. Hắn có thể không chạm đất trong vòng nhiều phút, chuyển từ cảnh nhỏ này sang cảnh nhỏ khác.

Tim hắn đập mạnh khi đến gần ngôi nhà của Elisha. Không chậm trễ, quên mất mọi cảnh giác, Léo bước vào cánh cửa hình tròn. Hắn nhìn những tấm vải đầy màu sắc và những cái nệm đã nhạt màu. Hắn vùi đầu trong một cái nệm nhưng không tài nào khóc được. Đã từ lâu, hắn không còn biết đến nước mắt.

Léo nằm sấp, lắng nghe âm thanh của thiên nhiên hoang dã.

Hắn không biết rằng trước đó rất lâu, Tobie đã ngủ đêm đầu tiên ở nhà mẹ con Elisha trên chiếc nệm này. Hắn cũng không biết rằng Elisha đã thổn thức trên đó hàng tuần trời sau sự mất tích bí ẩn của Tobie.

Léo đứng dậy. Tại sao Elisha không yêu hắn? Hắn sẽ trao cho cô tất cả kia mà.

Hắn rời ngôi nhà đầy màu sắc.

Nếu không bị xao động và nôn nao vì tức giận, có lẽ hắn đã nhìn thấy một làn khói phon phốt xanh bay lên từ ngôi nhà. Tro bếp hãy còn nóng.

Ngôi nhà có người ở.

Léo Blue lại bị lạc. Nhưng rồi cuối cùng hắn cũng tìm thấy đường mòn trong rừng rêu uốn khúc trên một cảnh rộng.

Đi lên trên cao, hắn khám phá ra cảnh vật mà hắn không ngờ, ngay giữa lòng Đại Thụ. Có cái gì đó thật kỳ lạ. Một cái hồ lớn đã đóng băng được bao bọc bởi những mảnh vỏ cây nhẵn, và sừng sững đứng ở đó một vách đá bám đầy tuyết.

Một thác nước chưa bị đóng băng, đổ xuống đầm nước bé trong suốt. Phần còn lại của hồ phủ một tấm thảm trắng mịn.

Léo Blue đi xuống. Hắn tự hỏi làm thế nào mà nắng có thể rơi xuống tận đây. Hắn bước trên hồ băng, quay xung quanh để ngắm nhìn vẻ đẹp nơi đây. Một ngày nào đó, khi mọi việc kết thúc, hắn sẽ đưa Elisha về đây. Hắn tự hứa với lòng mình như vậy.

Một ngày nào đó, khi mọi việc kết thúc, mình sẽ trở lại đây cùng Elisha.

Nấp cách đó hai bước chân, Tobie Lolness cũng đang tự hứa y như vậy thì đột nhiên, cậu nhìn thấy Léo Blue đang đứng trên hồ băng.

Tobie nhận ngay ra hắn. Một luồng điện chạy qua cơ thể cậu. Cậu ấn mình vào tuyết.

Léo Blue. Ở đó. Hắn đang bước trên hồ nước của Elisha. Hắn đến đây bằng cách nào nhỉ? Tobie dõi mắt theo Léo.

Cô ấy đã rung động. Hắn cô ấy đang sống với hắn. Léo đã thắng. Bỗng dưng Tobie lại tin như vậy.

Tobie treo mình lên vách đá phía trên cái hồ. Cậu đào hàng tiếng đồng hồ để vào được cái hang bí mật. Chỉ phải lòi ra vài nắm tuyết nữa thôi. Đang là đầu mùa đông và những ngày nắng đã làm mềm đi lớp tuyết mỏng. Tobie

biết rằng câu trả lời đang nằm trong cái hang này. Cuộc đời cậu sẽ thay đổi trong những khoảnh khắc tới.

Cảm thấy hơi chóng mặt, cậu quay người lại để thở và nhìn thấy một chấm nhỏ màu đen trên hồ.

Lúc này, cậu đang quan sát trong tình trạng nửa người vùi dưới tuyết.

Léo Blue chỉ có một mình. Hắn có vẻ đang khám phá cảnh vật.

Tobie bắt đầu hy vọng...

Léo không có vẻ mặt của một người đang sống với Elisha.

Hắn không có ánh mắt của một người được gặp Elisha mỗi sáng, ngắm cô khi đang uống sữa, mũi dính đầy kem, thấy cô tết những bím tóc chỉ bằng một tay, nhanh hơn cả nhện chằng tơ. Hắn không có vẻ của một người được sờ thấy bụi phấn bướm còn vương lại trên đầu gối từ chiếc váy xanh của cô. Hắn không có vẻ của một người được nghe giọng nói khàn khàn của Elisha, tiếng cười du dương của cô, tiếng sột soạt của bước chân cô và còn nhiều nhiều nữa.

Ánh mắt của Léo Blue không phải ánh mắt của người có tất cả những thứ đó, cho riêng mình, mỗi ngày và mãi mãi.

- Nếu hắn thật sự có may mắn đó, hắn đã nhảy, đã múa, đã bay. Hắn đã làm tan băng giá, Tobie nghĩ.

>

Nghịch ngợm, Léo Blue phi chiếc boomerang. Thoạt tiên, nó sượt qua lớp tuyết trên hồ, rồi lao lên về phía vách núi, quay lại, sượt qua người Tobie. Nó bay dọc bờ hồ. Léo Blue lại bắt đầu hành trình về phía đường mòn. Chiếc boomerang tự nằm gọn trên lưng hắn.

Một hoáng, Tobie định lao về phía Léo trước khi hắn biến mất. Cậu muốn đánh nhau. Nhưng cậu nhận ra cậu chẳng biết gì cả. “Biết, có nghĩa là phòng xa”, bà Alnorell, bà ngoại đáng sợ của cậu thường nói vậy. Tobie chẳng biết gì cả, hoặc hầu như không gì cả về tình hình gần đây của Đại Thụ, vì vậy, cậu nên kiên nhẫn trước khi hành động.

Léo Blue biến mất.

Tobie để mặc vài phút trôi đi. Cậu lại tiếp tục đào tuyết. Rất nhanh, lớp cuối cùng đã được moi ra.

Tobie bước vào hang. Người cậu đầm mồ hôi.

Những tháng ở trong hang hiện về sống động trong ký ức cậu. Sự sợ hãi, nỗi cô đơn, không gian tĩnh lặng. Cậu dừng lại trong bóng tối. Cậu không thể tiến sâu hơn. Cậu nhắm mắt và đợi một chút cho nỗi sợ tan biến.

Khi đã ngồi xuống, cậu lấy ống xì đồng, gi đầu của nó lên vài mẫu gỗ mà cậu mò mẫm lượm được. Cậu kẹp ống xì đồng vào giữa hai tay, hai chân. Cậu quay rất nhanh theo cách của cư dân đồng cỏ. Ngọn lửa xuất hiện. Cậu quăng vào lửa các mẫu gỗ khác nằm rải rác trong hang.

Khi mắt cậu đã được sưởi ấm trong ánh lửa, cậu đứng dậy, hướng lên vách hang. Những bức họa vẫn còn đó, màu đỏ nhạt ánh lên hơn bao giờ hết, như hồi cậu vẽ chúng cách đây nhiều năm. Tobie tiến đến vật tường, chỗ mà cách đây rất lâu, cậu đã tái hiện hình ảnh Elisha. Cậu sẽ biết.

Cô còn đó, được vẽ bằng mực hung đỏ, cô đang ngồi trên gót chân. Trong những năm tháng ống trên đồng cỏ, khi trí nhớ rối bung, Tobie nghĩ đến bức chân dung này cốt để tìm lại nét mặt của cô bạn gái.

Cậu lần bàn tay lên khuôn mặt được vẽ, rồi dừng lại ở một bên mắt.

Viên đá vẫn còn đó. Viên đá của Đại Thụ đã không hề xô dịch. Tobie cảm giác một tia nắng mặt trời đang rọi vào hang. Elisha đã không phản bội cậu. Cậu hít thở thật lâu.

Từ những ngày đầu tuyết rơi, cậu đỉnh ninh sẽ đến hồ trước tiên. Đúng là nhờ phép màu, cậu đã thoát khi cái bẫy của ậu bị sứt lở trên đoạn đường vòng tròn quanh thân cây. Tuyết lở đã mang cậu đi. Tuyết vẫn chưa phủ sâu. Tuyết khá dày đã làm giảm nhẹ của ngã của cậu, nhưng lại không quá dày để làm nghẹt cậu.

Tobie đứng dậy, loạng choạng. Cậu đi theo đoàn xe của bọn săn người đến tận đầu Cánh La. Cậu đã qua được các trạm gác biên giới đáng sợ và phát hiện ra xứ sở của cậu đã bị rừng địa y xâm lấn.

Thế giới đã thay đổi. Gỗ Đại Thụ đang mủn dưới lớp rêu, dương xỉ và thường xuân phủ tuyết. Sự mệt mỏi của Đại Thụ, sự khan hiếm lá xanh đã

tạo điều kiện cho các thực vật ký sinh khác mọc um tùm như vậy dưới ánh nắng mặt trời. Một thế giới treo đang xuất hiện trên các cành Đại Thụ.

Tobie lướt qua cảnh vật, hai mắt giương to.

Cậu không rẽ qua nhà của cậu ở Onessa và nhà của Elisha, mà cậu đến thẳng cái hang trước khi tuyết phong tỏa hoàn toàn lối đi.

Viên đá Đại Thụ là bí mật của Elisha và Tobie. Nếu nó còn đó, có thể là Elisha...

Bàn tay Tobie máy móc lần tới mắt bên kia của bức tranh. Một vật bé nhỏ nằm trong gỗ, giống như viên đá ở mắt bên kia. Cậu lấy móng tay cạy ra và giờ nó lên trước ánh lửa.

Đó là một cái vỏ sò màu đỏ trong mờ. Lần này, Tobie bật khóc. Cậu nhớ đến ba từ: “tớ sẽ đợi”.

Tobie đã đưa cái vỏ sò bé tẹo này cho Elisha khi họ phải chia tay nhau lần đầu tiên. Cậu để vỏ sò trôi lênh đênh trên mặt nước hồ về phía cô bé. Cô cúi xuống nhặt nó lên và lau vào váy cho khô.

Nhiều tuần sau, khi Tobie quay lại, Elisha đưa cái vỏ sò cho Tobie.

- Tớ luôn giữ nó bên mình, cô nói, mặt hơi ửng đỏ. Tớ gọi nó là: “tớ sẽ đợi”.

Cô chỉ cho Tobie cách cô thấy mặt trời qua cái vỏ sò đỏ trong mờ này.

- Tớ giữ vỏ sò trước mắt tớ và tự nhủ: “Cậu ấy sẽ trở lại.”

Tobie siết chặt vật này trong tay.

Lúc Elisha phải rời ngôi nhà của cô sau khi Tobie mất tích, cô đã trèo lên cái hang lần cuối và nhét vỏ sò vào một bên mắt của bức chân dung. Những năm tháng qua, bức chân dung trên hồ của cô không ngừng nói: “Tớ sẽ đợi.”

Niềm hy vọng này vẫn tiếp tục ánh lên trong đôi mắt Elisha.

Tobie lôi viên đá ra, nhét nó cùng chiếc vỏ sò xuống dưới đáy bao đựng ống xì đồng. Cậu ngắm nhìn lần cuối bức hình trên vách hang. Cô vừa trao cho cậu một lời hứa.

Tobie leo xuống vách đá phía dưới hang, rồi cậu đi vòng quanh hồ nhằm tránh để lại dấu vết. Cậu biết rằng không nên nán lại lâu ở Cành La. Cần phải hành động nhanh, nhất là khi Léo Blue đang luân quần nơi đây. Cậu phải tìm ra Elisha, Sim và Maïa và biết được số phận của những người Trại bị bắt ra sao.

Cậu chỉ quen một người tự do có thể giúp cậu. Tự do ư? Cậu hy vọng như vậy. Ba năm trước, cậu bé này đã cứu sống Tobie. Elisha đã nói với Tobie điều này khi cậu đang trải qua mùa đông cuối cùng ở Đại Thụ.

Đó là con trai người tiều phu.

Cậu tên là Nils Amen.

Tobie ấn sâu cái mũ không vành bằng da thú vào đầu và ra đi.

Cậu tuyệt nhiên không nhận ra, dưới thác nước, một đôi mắt hoảng sợ đang nhìn cậu. Đôi mắt với bờ mi dài trên khuôn mặt lạ lùng.

Một người phụ nữ trẻ đang tắm trong làn nước lạnh. Mái tóc xõa bập bênh quanh bà. Bờ vai nhấp nhô trên mặt nước. Bà có đôi gò má hơi phồng.

Khi Tobie biến mất, bà bước vội từ dưới nước lên, chạy về phía bộ quần áo đang vắt trên một cành cây nhỏ. Bà nhìn thấy Tobie từ đằng sau lưng và không nhận ra cậu với chiếc mũ của bọn săn người. Loại người này thỉnh thoảng hay lảng vảng ở đây. Bà phải trốn. Từ khi con gái bà ra đi, bà trở lại ngôi nhà cũ và sống lén lút mà không ai biết. Tên bà là Isha Lee.

LỚP HỌC BUỔI TỐI

- Vật ký sinh! Đừng nói với tôi về những vật ký sinh nữa!

- Tôi chỉ muốn nói rằng...

Sim Lolness nghiêm trang đứng lên và nói:

- Vật ký sinh không tồn tại.

Giáo sư đang nói với khoảng ba mươi học sinh ngoan ngoãn ngồi trước mặt ông. Phần lớn trong số họ đã hơn tám mươi tuổi. Họ đều mặc trên người bộ pyjama màu hạt dẻ và trông chẳng giống học trò chút nào.

Người ta nhận ra những nhân vật vĩ đại nhất của Hội đồng Đại Thụ, những nhà bác học, những nhà tư tưởng, tất cả những bộ não còn sống từ xứ Ngọn Cây đến xứ Cành La. Tất cả họ đều là tù binh của Jo Mitch và làm việc trong miệng hổ.

Ở dãy cuối, Zef Clarac và Vigo Tornett ngồi cạnh ủy viên hội đồng Rolden đã xấp xỉ một trăm linh ba tuổi.

Từ nhiều tháng nay, cứ khi đêm đến, sau một ngày đào hố gian khổ, những con người lỗi lạc này lại đến lớp học buổi tối.

Jo Mitch đã chấp nhận đề nghị này của Sim, ngay cả khi hẳn chẳng có tí khái niệm nào về cái gọi là lớp học. Gần đây, hẳn cố gắng đối xử khéo léo với Sim Lolness vì ông đã hứa hẹn với hẳn. Sim sẽ trao cho hẳn chìa khóa phát minh nổi tiếng của ông trước khi mùa đông qua. Ông cam kết như vậy và biết rằng Mitch sẽ trút giận vào Maïa nếu ông không giữ lời.

Biết được bí mật Balaïna: chỉ vậy thôi cũng đủ để Người Hàng xóm Vĩ đại sướng âm ỉ mỗi đêm.

Còn về lớp học buổi tối, Mitch chỉ đặt ra hai điều kiện: không chữ viết, không người Trụi. Điều kiện thứ nhất không làm Sim ngạc nhiên. Đã từ lâu rồi, chữ viết bị cấm trong Đại Thụ. Lời nói và tranh vẽ quá đủ để giúp người khác hiểu được những ý tứ phức tạp nhất.

Nhưng điều kiện thứ hai của Mitch đã làm giáo sư thức trắng nhiều đêm. Hàng chục người Trụi đang đào phía bên kia hố, bị hàng rào và cọc gỗ ngăn

cách với thế giới của ông và những người bạn ông. Sim luôn quan tâm đến số phận họ. Trong tâm tưởng của ông, lớp học buổi tối mở ra cũng là dành cho họ.

Cuối cùng giáo sư cũng nhượng bộ trước hai yêu cầu đó. Làm thay đổi ý kiến của Jo Mitch khó như đổi một cọng rơm lấy mẫu thuốc lá thân thiết của hắn.

Sim tìm được một nơi để tổ chức lớp học. Đó là cái lán của bọn canh bộ đầu dài trước kia. Hồ bành trướng đến nỗi hiện nay, cái lều này bị treo dính trên một vực thẳm. Nó bị bỏ hoang trên cao, cheo leo trên cái hố sâu thẳm.

Lớp học mở cửa trong nhiều ngày. Có khoảng hai mươi môn học. Sim Lolness dạy mười bảy môn. Một số các chuyên gia bô lão khác đảm nhận những môn còn lại.

Buổi tối hôm đó, Sim Lolness tổ chức một cuộc hội thảo có chủ đề: "Những con bọ rùa không có túi rác."

Ông đứng sau một cái hòm to bằng gỗ, lật úp thành bàn làm việc. Bên cạnh ông là dũng cảm, thợ vắt sữa ấu trùng ở Cành La, trợ lý hội thảo của giáo sư. Plum Tonnert rất coi trọng nhiệm vụ của mình, anh lau tấm bảng đen to mà Sim vẽ lên đó. Anh giúp Sim hết sức mình. Plum cảm là người trẻ nhất. Anh bị mất khả năng nói ít nhất là từ mười lăm năm nay.

"Bọ rùa không có túi rác". Sim Lolness có ý định chứng minh cho cử tọa thấy rằng thiên nhiên không sản sinh ra rác. Bài phát biểu rất rành mạch. Zef Clarac quên mất mình từng là một học trò lười, lắng nghe một cách chăm chú. Ông thấy hay khi giơ tay lên xin phép được kết luận:

- Quả thực, theo tôi hiểu, đó là những loài ký sinh dùng để chứa rác.

Khi nghe đến từ "loài ký sinh", Sim Lolness nổi trận lôi đình.

- Ký sinh, có hại... Tôi không muốn nghe thấy những từ này ở đây, thưa ông Clarac! Mọi vật đều có ích, mọi vật phụ thuộc lẫn nhau.

Ông kết luận bằng một câu nói quen thuộc:

- Không tồn tại những loài ký sinh.

Mọi người ai cũng biết lý thuyết này của Sim Lolness. Ông đã tiết lộ nó lần đầu tiên khi ông biện hộ cho Nino và Tess Alamala tại một trong những phiên tòa lớn nhất thế kỷ.

Cử tọa bô lão trong lớp học buổi tối nhận ra Sim ám chỉ đến câu chuyện đau lòng của vợ chồng nhà Alamala thường bị kết tội sống như những vật ký sinh. Nino là họa sĩ. Vợ ông là diễn viên nhảy và nhào lộn. Họ có thể làm được cái gì cơ chứ?

Kết cục của họ thật bi đát. Từ sâu thẳm lòng mình, giáo sư chắc chắn họ chết vì những lời cáo buộc này.

Vì những lý do cá nhân, câu chuyện của gia đình Alamala làm Sim Lolness vô cùng xúc động. Ông liếc ánh mắt đầy tình cảm sang bên phải mình.

Maïa.

Trong góc lớp, Maïa Lolness đang ngồi đan trên ghế. Bà trùm khăn che mái tóc và mặc bộ đồ pyjama màu hạt dẻ giống những người khác. Bà ngồi thẳng, ống tay áo quá rộng thông xuống nom như con bọ cánh cứng. Được khoác lên người bà, bộ đồng phục của tù khổ sai lại trở nên sang trọng.

Phần lớn thời gian, Maïa nghe một cách lơ đãng.

Bà thuộc lòng tất cả các chủ đề và chủ yếu, bà ngồi đợi đến tiết lịch sử của ông già Rolden. Thỉnh thoảng, bà dừng tay để quan sát những con người vĩ đại bị một số kẻ ngu dốt làm nô lệ này. Tệ nhất là chứng kiến họ đào từ sáng đến tối để phá hoại cây Đại Thụ họ đã từng phục vụ.

Tuy nhiên, lớp học buổi tối đã mang lại cho họ chút hy vọng và kiêu hãnh.

Những ngày dài đằng đẵng này, Maïa nghĩ nhiều đến Tobie. Bà nhớ lại hồi cậu hai tuổi, chạy lon ton trong ngôi nhà đầu tiên của họ ở xứ Ngọn Cây. Tiếng bước chân cậu lạch bạch trong hành lang, cậu không rời được bà và bà luôn đợi để thấy cậu đẩy cửa bước vào.

Hồi đó bà tự nhủ: "Thế giới thuộc về lũ trẻ hai tuổi". Bây giờ, Maïa biết rằng thế giới thuộc về những kẻ khác. Con trai bà đã bị thế giới này loại bỏ và xâu xé. Nhưng Maïa Lolness quyết định phải tiếp tục sống. Sim và bà vẫn thường nhắc nhở nhau rằng: "Chúng ta sống cho ba người". Thực tế, sự tồn tại của họ còn có ích cho nhiều người hơn ba người. Họ phải sống.

Sim nhận cho Maïa một nhiệm vụ, không vất vả như việc xẻ gỗ bằng cuốc. Bà đan tất cho đám lính canh. Nhìn bề ngoài, những đôi tất này có vẻ

rất tiện ích, nhưng Maïa đã nhân tiện tạo ra trên đó những mắt lưới "thông hơi" để không khí lạnh, ẩm luôn qua và giữ mờ hơi. Nhờ bà, chân đám lính canh lúc nào cũng tê cóng và bốc mùi pho-mát.

Giữa tù binh với nhau, họ gọi kiểu hành động này là "phá hoại", kể từ khi một tù nhân già tên là Lou Tann giở đó, vốn là thợ đóng giày, bắt tay vào sản xuất cho bọn người của Jo Mitch những đôi bốt đóng đinh bên trong.

Sim đi giữa hàng ghế học sinh. Ông dừng lại trước mặt Zef.

- Đúng ra, tôi có thể nói rằng: tất cả chúng ta là vật ký sinh, ông Clarac ạ...

Zef cười. Ông vẫn luôn xấu một cách hiếm có, xấu đến nổi tiếng, nhưng bù lại, ông ngày càng hài hước và duyên dáng.

- Khi chúng ta biết tình trạng của Đại Thụ, Sim nói tiếp, khi chúng ta ý thức được trách nhiệm của bản thân... Sự xâm nhập của địa y, tầng lá thừa dần từ xuân này sang xuân khác, ong cứ biến mất dần... Đây là những dấu hiệu đáng báo động. Đúng, Zef ạ, có thể chúng ta là những vật ký sinh mà ông nói đến. Trước kia, tôi từng nói với con trai tôi rằng...

Ông dừng lại. Cầm run run. Cây kim đan trên tay Maïa chậm lại.

- Một ngày... tôi đã nói với con trai tôi rằng, ông tiếp tục bằng một giọng rung rung, phát minh hay nhất trong cuộc đời tôi, đó là những chiếc lá chết không bao giờ tự rụng xuống. Chúng rụng vì chồi của lá non mọc lên. Chính cuộc sống bắt chúng rụng! Ôi, cuộc sống! Nhưng hôm nay, thưa các bạn đồng nghiệp, những chiếc lá rụng xuống không được thay thế.

Giọng giáo sư trở nên xót xa. Ông biết rằng ông đang nói về chính cuộc đời mình, về Tobie. Một ngày nào đó, ông và vợ ông cũng sẽ chết, nhưng cái chồi non đáng lẽ đang mọc sau họ, đang đầy sức sống và hoài bão, cái chồi non sẽ đẩy họ ra ngoài để mọc lên, cái chồi non đó không còn ở đây nữa. Con trai họ đã biến mất.

Trong hành lang dọc bên ngoài phòng học, hai tên lính canh đi vòng quanh. Chúng đi tới đi lui. Người ta thấy chúng đi qua trước cửa sổ.

- Xin lỗi, giáo sư vừa nói vừa đỡ cốc nước mà Plum đưa cho ông. Xin quý vị một phút.

Trong không gian im ắng của lớp học, người ta nghe thấy hai tiếng gõ nhẹ vào cái hòm được dùng làm bàn làm việc của giáo sư. Ngay lập tức, Zef Clarac liếc nhìn ra cửa sổ, rồi ông trườn từ ghế xuống sàn nhà và bò dưới gầm bàn, giữa những hàng chân của đồng nghiệp.

Một cảnh tượng đầy kinh ngạc.

Tất cả những người khác làm như không nhìn thấy.

- Có ai đặt câu hỏi không? Sim Lolness hỏi bằng giọng vang vang.

Zef Clarac bò đến trước cái hòm của giáo sư. Một tên lính gác đi qua cửa sổ mà không thấy gì.

Zef gõ hai lần vào hòm. Một cánh cửa sập mở ra. Một cụ già nhỏ bé chui lên, mình đầy mặt cưa và vỏ gỗ bào. Zef bước xuống thế chỗ ông. Cánh cửa sập đóng lại. Ông già bé nhỏ rũ quần áo và bò đến chiếc ghế của Zef. Ông vươn mình ngồi lên. Một vài ánh mắt hướng về phía ông. Ông trả lời họ bằng một nụ cười làm vênh bộ râu trắng toát bé tẹo.

Lớp học buổi tối không phải thú vui nhất thời của những cụ già hâm hâm. Từ khi mở cửa, hai tháng trước đây, nó dùng để nghỉ binh, nhằm thực hiện một kế hoạch bỏ trốn quy mô lớn: kế hoạch Tự do. Dưới bàn làm việc của giáo sư, tối nào cũng thế, người ta đang đào đường hầm. Cứ mỗi đoạn ba mươi phút, những người già lại thay nhau để đào. Họ đã đào được năm xăng-ti-mét gỗ cứng.

Túp lều được chọn để đặt lớp học bởi vì nó nằm trên cái hố, cách hàng rào vài chục bước chân. Theo Tornett, người rất tường tận kế hoạch bỏ trốn, và theo tính toán của Sim, chỉ còn lại trên dưới hai xăng-ti-mét đường chưa đào nữa vài ngày nữa, đường hầm sẽ được hoàn thành.

Từ khi Pol Colleen trốn thoát vào năm ngoái, họ biết là giấc mơ này có thể thực hiện được.

Bỗng nhiên Sim đứng im. Tất cả học sinh đồng tai lên nghe.

Một đoàn xe phía xa làm rung cả sàn nhà. Đám lính canh chạy ra phía trước cửa sổ. Người ta nghe thấy cả tiếng kêu răng rắc của sàn ván. Sim nhìn sang trợ lý của mình. Mặt Plum Tornett tái mét. Cánh cửa lớn mở ra và xuất hiện một dáng người nổi bật giữa đám lính canh.

Thân hình này suýt nữa bị mắc kẹt ở cửa ra vào. Khi mặt hồ khẽ lượn sóng làm bản lề tung ra, hắn mới có thể bước vào được.

Jo Mitch không thay đổi nhiều.

Đôi mắt lơ dờ của hắn đảo quanh căn phòng. Hắn hết hơi vì phải leo lên tận đây. Chiếc áo vest của hắn loang lổ thứ mồ hôi nhầy mỡ giống nước luộc thịt. Cái mùi toát ra từ cơ thể hắn cho thấy có lẽ hắn đang mang tất làm toát mồ hôi do Maïa đan... Môi hắn ngậm mẩu thuốc lá ảm.

Hắn mệt mỏi tiến lên ba bước, như thể đang phải dẫm ngoại trên cao.

Quần áo hắn mặc trên người vẫn thế, trong khi hắn đã béo lên một gram. Những ngón thịt lộ ra ở thắt lưng. Bắp chân làm bực cả đường viền quần.

Hai bộ xương trong bộ đồ kẻ sọc theo sau hắn chắc hẳn là Limeur và Torn, hai cánh tay trái của hắn. Hai tên này chẳng có lấy một nếp nhăn vì chúng hầu như không còn da để bọc xương.

Jo Mitch đi đến tận bàn giáo sư. Hắn đặt cái khuỷu tay trông như đầu gối lên đó. Hắn đẩy một hay hai cái lọ thí nghiệm đặt trên hòm và nhìn xuống cử tọa đáng kính trước mặt. Những mái đầu bạc, những cái nhìn cương trực, những vầng trán thông minh này là hiện thân của những gì mà hắn căm ghét. Hắn đứng khá lâu trước mặt họ, ngón tay thọc tìm mẩu thuốc lá mắc trong hàm răng.

Sim Lolness bước sang bên cạnh để che người trợ lý của mình, Plum Tornett. Còn Plum Tornett thì đang run rẩy trong góc. Jo Mitch đã nhìn thấy Plum, hắn gạt Sim ra và tiến lại.

- Ploum, hắn nói.

Từ khi đặt chân đến cái hồ, Plum đã bị Jo Mitch khủng bố.

Nỗi sợ hãi của anh không giống những nỗi sợ hãi khác. Một sự xuất hiện chốc lát của tên chủ cũng làm anh cuống quýt cả lên. Ngay cả chú anh làVigo Tornett cũng không hiểu nỗi tại sao anh lại sợ hãi đến thế. Việc gì đã khiến anh nhìn Mitch như vậy?

Jo Mitch khoái chí phát hiện ra ảnh hưởng của hắn đối với Plum. Hắn thích thú trò nhả nhó, nhe răng dọa anh. Hắn gọi anh là Ploum. Thỉnh thoảng hắn lôi cổ anh đi dạo xung quanh. Mỗi khi đi dạo về, răng Plum

không ngớt đập vào nhau lập cập. Anh thường lả đi trong vòng tay người chú. Plum cảm cứ tỉnh dậy nửa đêm và la hét.

Mitch bước về phía món đồ chơi của hắn. Hắn gi sát mặt mình vào mặt Plum. Plum suýt nhất xiu. Đôi mắt anh lộn cả tròng vì sợ.

- P.. pl... ploum, Mitch gầm lên và chụp lấy tai anh.

Nhưng Jo Mitch đang vội. Hắn đứng thẳng dậy và vênh cái cằm to gấp bốn lần người khác lên, hướng về phía một trong những tên vệ sĩ của hắn.

Limeur bắt đầu diễn giải:

- Người Hàng xóm Vĩ đại rất quan tâm đến lớp học của các ông. Ngài nhận thấy các ông yêu lao động.

- Thật tử tế, Sim nói một cách ranh mãnh. Đối với chúng tôi, công việc, đó chính là giải thoát...

Sim nhếch mép cười. Limeur hắng giọng và nói tiếp:

- Thừa giáo sư, nếu ông cho phép, tôi nghĩ rằng ngài Jo Mitch đề nghị ông hãy theo chúng tôi.

Maïa nhìn Sim. Ông nháy mắt để làm yên lòng bà. Sim Lolness thường xuyên bị triệu tập. Và ông luôn trở về an toàn.

Ông với cái mũ nồi và đi về phía cửa. Đám người thô lỗ này không nên nán lại đây lâu. Không nên để bọn chúng phát hiện ra sự vắng mặt của Zef Clarac. Giáo sư lại nhăn mũi với vợ mình. Bà cũng đáp lại ông bằng một cử chỉ.

Mitch bước đi, nhưng đột nhiên hắn dừng lại trước bàn làm việc. Hắn cảm thấy có cái gì trơn trơn dưới chân.

Jo Mitch cúi xuống một cách khó nhọc. Hắn nhặt lên một chút mặt gỗ vương trên ván sàn. Đầu hắn suýt chạm vào cánh cửa sập của đường hầm.

Trên tay hắn là thứ bột mịn mà người đào hầm lớn tuổi với bộ râu trắng đã rũ ra từ bộ quần áo của ông. Mitch ngẩng đầu xem liệu mặt cửa có thể rơi từ trần nhà xuống không, rồi hắn đưa lên ngửi.

Một sự im lặng đáng sợ chế ngự các hàng ghế. Mitch sục mũi trong mặt cửa, lông mày hắn cau lại.

Không có lấy một tiếng động nhỏ trong phòng.

- Nó vẫn còn mới, Sim Lolness nói với hắn. Đó là mặt cửa mới.

Mitch vẫn ngửi tay. Sự nghi ngờ tạo cho hắn phản xạ của động vật. Con người hắn đảo lia lịa.

Maïa không dám thở nữa. Bà ném ánh mắt năn nỉ về phía chồng mình.

Khuôn mặt Sim bừng sáng.

- Đó là bột gỗ, Sim vừa nói vừa lau kính. Tôi đã... Vừa này, tôi đã cạo mặt cạo để chứng minh cho đồng nghiệp của tôi thấy sự phân hủy gỗ mục dưới tác động của nấm mốc. Một thí nghiệm đơn giản. Ngài quan tâm đến chủ đề này à, thưa ngài Jo Mitch?

Sim chỉnh lại kính trên mũi. Ông nói thêm:

- Nấm mốc gặm nhấm gỗ, điều này gợi cho ngài nhớ đến ai không?

Nụ cười rạng rỡ nở ra trên từng khuôn mặt. Nụ cười thờ phào nhẹ nhõm và hãnh diện. Chỉ bằng vài từ, Sim đã cứu sống kế hoạch Tự do và kín đáo hạ nhục Người Hàng xóm Vĩ đại.

Hai tên vệ sĩ đẩy ông ra ngoài. Mitch theo sau đầy uất ức.

Limeur và người của hắn giải giáo sư đến trại người Trụi.

Mỗi lần một đoàn xe mới đến, sự việc lại lặp lại. Bọn chúng giới thiệu Sim Lolness cho những người Trụi mới bị bắt. Bọn chúng nói với họ rằng ai tuyên bố nhận ra ông sẽ được trả tự do ngay lập tức.

Âm mưu của chúng là cố chứng minh được việc Sim đã tiếp tay cho kẻ thù đến từ đồng cỏ. Từ lâu, Jo Mitch vẫn khẳng định Sim đã bán cho bọn họ bí mật phát minh của ông. Nếu một người Trụi nhận ra ông, đó sẽ là bằng chứng chính thức về tình trạng phạm tội của giáo sư.

Sim vô cùng ngạc nhiên, không người Trụi nào chùn bước trước sự đe dọa. Sim bị mê hoặc bởi điều này. Đối với họ, quá đơn giản để nói rằng họ biết ông. Vậy những con người thích bị giam cầm hơn phải nói dối này là ai? Bản thân ông có lẽ cũng không thể cương trực hơn thế.

Sim cảm thấy quan tâm và mến mộ tộc người này, tộc người cứ thêm mỗi lần lại cứu sống ông.

Tối hôm đó, chín người Trụi đến cái hố. Trong số họ, có một cậu bé lên

Mặt Trăng nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt. Ông không giống những tên săn người cậu đã gặp từ khi cậu đến Đại Thụ. Ông khác chúng.

Ông có vật gì ngộ ngộ dẹt dẹt trên đầu và mắt ông đeo hai hình tròn trong suốt. Đằng sau hai ô tròn ấy là một đôi mắt đẹp thoáng chút mơ mộng.

Tám tù binh người Trui lần lượt đến trước mặt người đàn ông có hai hình tròn trên mắt. Một tên trong đám lính nhắc lại:

- Nhìn cho kỹ, nhìn cho kỹ! Chỉ một tù thôi là mày có thể trở về nhà!

Jalam, cũng như những người khác, tuyên bố rằng ông không biết người đàn ông này.

Đến lượt Mặt Trăng.

Làm ra vẻ nhẹ nhàng, tên lính gác vừa vuốt ve cổ cậu bé vừa nói:

- Cơ hội cuối cùng của mày đây, nhóc ạ. Tao ra chỗ khác nhé, tao cho mày một phút để nhìn cho kỹ. Hãy nói rằng mày nhận ra ông ta. Nếu không chúng tao sẽ vứt mày vào một cái lỗ và phải đến năm mươi năm nữa, mày mới thoát khỏi cái lỗ đó, chân giẫm lên bộ râu bạc phơ mà đi.

Nhưng cậu bé người Trui không biết người đàn ông này, người đàn ông đối diện cậu, đang nhìn cậu một cách tò mò. Mặt Trăng cảm nhận rõ lòng nhân từ trong ánh mắt ấy. Một cái nhìn trong sáng và thông minh.

Bỗng nhiên, hai hình tròn trong suốt mờ hơi nước. Người đàn ông gỡ hai khung tròn ra và để lộ đôi má lấp lánh nước mắt. Biết chắc rằng tên lính gác không nghe thấy, ông mới thì thào:

- Cháu đã tìm thấy vật này ở đâu, cậu bé?

Mặt Trăng không hiểu. Người đàn ông nhắc lại, giọng nhỏ nhất có thể:

- Nói cho bác biết, cháu tìm thấy vật cháu đang đeo trên cổ ở đâu?

Cậu bé đặt tay lên mẫu gỗ do Tiểu Thụ khắc. Liệu đây có phải một cái bẫy nữa không? Cậu có nên trả lời câu hỏi này không? Người đàn ông này làm cho cậu thấy tin tưởng.

Tên lính không để ông còn thời gian. Hắn quay trở lại và hỏi:

- Sao rồi?

- Không, Mặt Trăng nói vội vàng.

Bọn chúng thô bạo cậu bé về phía những người khác.

Sim Lolness còn lại một mình. Ông không mấy tin vào sự ngẫu nhiên, ông tin vào cuộc sống. Làm sao biểu tượng của gia đình Lolness lại nằm

trên cổ cậu bé người Trại này?

Ông trở lại với những người bạn cùng cảnh ngộ trong nhà ngục.

- Thế đấy! Ông vừa nói vừa bước vào.

Ông thường nói vậy sau mỗi nỗ lực lớn. Ông có thể đào hố trong vòng ba tiếng đồng hồ và khi kết thúc ông nói "Thế đấy!" như thể việc đó chẳng đáng kể gì với ông.

Sim không nói với Maïa về vật ông nhìn thấy trên cổ cậu bé người Trại, nhưng, những ngày về sau, ông cảm thấy hé mở điều gì đó. Một cảm giác mơ hồ, hâu như không rõ rệt, nhưng lại đang chiếu sáng tâm can ông.

- Ổn chứ, Sim của em?

- Ổn, Maïa ạ.

- Anh đang nghĩ gì à?

Bà thường vừa cười vừa nói như vậy vì hơn ba mươi năm qua, chưa bao giờ bà lại thấy ông không nghĩ gì cả.

- Có thể, Maïa ạ. Có thể.

- Anh nghĩ gì vậy?

Họ đều gầy đi, kiệt sức, da thịt lạnh ngắt, chịu cảnh tù đầy, bàn tay đầy thương tích, cố ngủ trên chiếc ván gỗ mà bọn chúng đưa cho họ để thay giường. Vậy mà khi nghe họ nói chuyện trong bóng tối, mỗi đêm, thỉnh thoảng người ta cứ ngỡ như họ đang hưởng tuần trăng mật.

Lou Tann, người thợ chữa giày già đang ngủ ở cái ván bên trên rất thân phục vợ chồng nhà Lolness.

Lou Tann nghe họ nói chuyện mà thỉnh thoảng lại nhớ đến gia đình mình.

Khi tình thế chuyển sang bất lợi cho Hội đồng Đại Thụ, Lou đã tìm cách giấu ủy viên hội đồng Rolden trong xưởng của mình. Ông đảm nhận việc đó trong vài ngày. Rolden sống trong kho chứa da của người thợ giày.

Một tuần sau, bọn lính xuất hiện.

- Có mùi giày đế gỗ cũ trong xưởng của ông, tên sếp tuần tra nói.

Lou Tann ngược nhìn vợ mình, bà đang cúi mặt xuống. hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Cô? ông nói với vợ.

Bọn người tuần tra lôi Rolden ra khỏi nhà kho, tháo giày của ông và xâu vào tay ông để làm trò cười.

Lou Tann bị chính vợ và ba đứa con ông tố giác. Cũng ngày hôm đó, cả hai người cùng bị tổng giam trong cái hố.

- Anh nghĩ gì vậy? Maïa nhắc lại trong đêm tối.

- Anh thấy một chút ánh sáng, Maïa à.

Bà cho rằng Sim đang nói về ánh trăng chiếu trên trần nhà ngủ. Nhưng Sim Lolness chỉ có một tia sáng duy nhất trong đầu.

Có thể Tobie vẫn còn sống ở đâu đó.

NGƯỜI TIÊU PHU MÃ SỐ 505

Ngồi thoải mái trong túp lều đặt phía trên bụi địa y già, Nils Amen đang nhìn tấm bản đồ rộng trải trước mắt cậu.

Mỗi ngày qua đi, màu xanh lại lan rộng hơn.

Mỗi tối, cậu lại chấm thêm lên bản đồ những khu rừng địa y mới. Một nghìn thợ tiêu phu của cậu không còn đủ nữa. Cậu luôn tuyển thêm người.

Nils nhìn qua cửa sổ những rừng cây to phủ tuyết và nhớ ra hôm nay là Noël. Cậu xoa xoa khuôn mặt.

Nils đã thành đạt trong cuộc sống. Cậu giàu lên chỉ trong vài năm. Cậu đã chiếm được lòng tin của cha cậu, lòng trung thành của những người tiêu phu và cậu đã có một cơ ngơi độc lập.

May mắn luôn ở bên cậu. Địa y bắt đầu xâm nhập các cánh cây và lần dần đến tâm Đại Thụ. Cả Đại Thụ cần đến những khu rừng của Amen, khu rừng hiện đang quy tụ toàn bộ lực lượng tiêu phu.

Nils trả lương cho người làm rất hậu hĩnh. Cậu dành những khu làng riêng, không giống nơi đâu cho gia đình, vợ con họ. Người ta vẫn nói "sướng như tiêu phu", "cười như cắt được gỗ", "ăn như con của tiêu phu".

Khắp nơi người ta đều công nhận rằng chàng trai trẻ Nils Amen luôn bảo vệ người của cậu, rằng cậu phản đối sức ép đến từ tổ chim ở xứ Ngọn Cây hoặc từ cái hồ của Jo Mitch. Đúng, Nils Amen không phụ thuộc vào ai nhưng rất nhiều người phụ thuộc vào cậu. Nils đã thành đạt trong cuộc sống. Và thường giống những người thành đạt khác, cậu ngồi một mình vào buổi sáng Noël.

- Tôi có thể về nhà được không ạ?

- Tất nhiên, Nils nói.

Cậu quên bég người đàn ông đến mài rìu cho cậu.

- Vẫn cậu tiêu phu mã số 505 lại đến gặp anh.

- Cậu ta không nói tên à?

Nils không thích những người tiêu phu gọi nhau bằng mã số.

- Tôi đã trả lời là anh không có ở đây.

- Cảm ơn. Đây là lần thứ ba cậu ấy có mặt ở đây, Nils trả lời. Tôi không có thời gian. Bây giờ thì anh có thể đi được rồi. Nhớ đóng cửa cẩn thận. Chúc anh Noël vui vẻ. Ôm hôn vợ anh giúp tôi nhé.

- Anh cũng vậy nhé, người đàn ông nói rồi bước đi.

Nils cười. Cậu không có vợ để ôm hôn.

Có lẽ cậu có thể ôm bố cậu, nhưng từ nhiều tuần nay, Norz làm việc ở đầu bên kia Đại Thụ, tại một công trường cắt gỗ.

Norz Amen là trợ thủ đắc lực của cậu con trai duy nhất. Ông đã thay đổi cách nhìn với Nils. Từ đó, cậu bắt đầu phát huy sức mạnh và tỏ rõ khả năng của mình. Norz cố vấn cho Nils và truyền cho cậu quyết tâm bảo vệ cơ ngơi độc lập của gia đình Amen.

Nils là người trẻ nhất trong dòng họ tiều phu đông đúc. Cách đây rất lâu, bố cậu đã quay lưng lại với gia sản Amen độc lập để phục vụ những chủ đất lớn. Hồi đó, ông làm việc cho bà Alnorell, người bà giàu có của Tobie. Từ đó trở đi, như tất cả những người đã phạm sai lầm một lần, Norz sẵn sàng bảo vệ tự do ông đã tìm lại được bằng mọi giá.

Một điệp khúc được lặp đi lặp lại.

- Nhớ này, Nils: hoặc là con tự do, hoặc là con sẽ chết.

Norz vừa nói những từ này, vừa nhìn con trai một cách nghiêm khắc. Còn Nils lại ra vẻ một cậu thánh bé nhỏ, quỳ trước bố và thì thầm:

- Amen!

Hai người đàn ông đã học được cách yêu quý

Nils cảm thấy có một luồng gió mát thổi qua. Cậu nhét sâu nắm tay vào túi áo và lại nhìn tấm bản đồ Đại Thụ to đùng. Có lẽ bố cậu đang tổ chức Noël ở trên cao kia cùng các bạn của ông.

Ông biết cách sống.

Cuối cùng, Nils vớ lấy cái bát và cái bút lông.

- Nhiều việc đây chứ.

- Đúng, Nils nói, nhưng tôi thích làm việc.

Phải mất mấy giây Nils mới nhận ra có người đang nói sau lưng mình. Nếu quay lại, cậu sẽ nhận ra một người tiểu phu trẻ trạc tuổi cậu đã bước vào phòng làm việc treo cao của cậu từ lúc nào. Nhưng cậu vẫn ngồi trước tấm bản đồ, lướt cái cọ màu xanh lá cây lên một vùng rộng lớn.

- Tôi là người tiểu phu mã số 505, cậu bé nói.
- Tôi biết, Nils đáp. Cậu không đón Noël với gia đình ư?
- Không, cậu bé kia nói. Cậu cũng không ư?
- Không. Cậu muốn gì?
- Tôi muốn cảm ơn cậu và đề nghị cậu giúp đỡ.
- Trước tiên hãy nói lời đề nghị, sau đó hãy cảm ơn tôi sau.
- Cậu đã giúp đỡ tôi rồi, cách đây rất lâu.
- Có thể.
- Cậu đã liều thân mình để cứu tớ.

Nils Amen thôi không vẽ nữa. Chuyện đó, chuyện đó chỉ xảy ra một lần. Có lẽ nào...

- Tobie.
- Đúng, Nils.

Lần này, Nils đã quay người lại.

Cậu do dự một lúc khi nhìn thấy trang phục của Tobie. Sau đó, cậu òa khóc và rơi vào vòng tay Tobie. Họ ôm chặt lấy nhau, chốc chốc lại nhìn nhau và ôm nhau. Trong im lặng, họ không tài nào thôi cười và thôi khóc. Biết bao tháng đã trôi qua. Biết bao năm... Cả hai người đều biết ơn nghĩa họ dành cho nhau.

Cuối cùng Tobie cũng- Tớ hiểu tại sao những người tiểu phu lại yêu quý cậu khi cậu cứ đón tiếp họ thế này.

Nils đẩy Tobie ra và cười.

- Thôi đi, 505.

Cậu mời bạn ngồi trước mặt mình.

- Cậu mặc đồng phục người của tớ.
- Thì họ đang tìm người. Tớ, vì muốn gặp cậu nên đã xin vào làm.
- Từ bao lâu vậy?
- Mới hai ngày.

- Kể cho tớ nghe đi, Nils nói tiếp. Ở đây mọi người tưởng cậu chết rồi. Cậu có ba từ để nói với tớ.

- Ủ, ba: “Tớ đang đói.”

Nils kéo sợi dây lủng lẳng bên cửa sổ. Một cái giỏ đầy thịt ướp và bánh lá xuất hiện. Tobie chộp lấy và cắn ngập vào một cái bánh kẹp xi-rô đường.

Những năm trước đây, trong một túp lều tiểu phu không xa chỗ này, lúc bị hàng trăm người vây bắt, nhờ có Nils Amen mà Tobie mới có cái ăn. Còn giờ đây, đồ ăn đã ngon lên nhiều...

- Ai làm cho cậu những món này vậy? Tobie hỏi, miệng nhai nhồm nhoàm.

- Những người bạn.

- Đây là cách nấu của quê tớ.

Tobie cho rằng cậu đã nhận ra những món ăn nhanh ngon miệng của trang trại Seldor.

- Vậy cậu ở đâu? Nils hỏi một cách nghiêm túc.

Tobie ngừng nhai. Từ lâu lắm rồi cậu không thể trả lời câu hỏi này nữa.

- Hãy kể cho tớ nghe về Đại Thụ đi, Tobie nói.

- Cậu muốn biết gì?

- Tất cả. Cậu cứ coi như tớ từ nơi khác đến.

Nils nhìn bạn mình.

Cậu ấy đến từ nơi khác, chắc chắn rồi.

Trông cậu ấy hơi khác. Tóc cậu ấy dài hơn và bù xù hơn. Bộ áo tiểu phu mới cậu khoác lên người rộng thùng thình, nhưng cử chỉ của cậu ấy linh hoạt và mạnh mẽ.

Nils bắt đầu kể về quá trình hòa hợp của hai bố con cậu, sự xâm lấn của những cánh rừng địa y, sự phát triển trong công việc làm ăn của cậu... Cậu kể một cách khiêm tốn, ít kể công và cho là mình gặp nhiều may mắn. Cậu giải thích việc tổ chức những khu rừng mênh mông cậu sở hữu, cách phân vùng, về những ngôi làng tiểu phu, về sự thành đạt thuận lợi của cậu trong nghề nghiệp.

Tobie chăm chú lắng nghe và nhìn Nils lướt tay trên tấm bản đồ Đại Thụ như một con bướm đang bay, chỉ chính xác tên những vùng lớn, những loài

địa y, nêu ra khó khăn khi đốn cây trong rừng địa y um tùm, dây nhợ dài ngoằng rủ xuống.

- Vậy đó, Nils kết luận. Mọi việc trôi qua không quá tệ. Cuộc sống ưu ái tớ.

Tobie im lặng, phui vụn bánh vương trên tay, nhìn sâu vào mắt Nils và nói:

- Thế những chuyện còn lại?

- Chuyện còn lại?

- Ừ, những chuyện còn lại. Những chuyện còn lại của Đại Thụ. Ngoài cánh rừng của cậu ra...

- À... Ừ. Chuyện còn lại. Tớ nghĩ là tệ hơn.

- Cậu nghĩ?

- Tớ... Tớ có quá nhiều việc, Tobie ạ. Tớ không thể quan tâm mọi thứ.

Nils đứng dậy. Cậu tiến về phía cái tủ nhỏ và lấy ra một cái chai.

- Vậy là cậu không biết gì cả? Tobie hỏi.

- Có chứ.

- Kể cho tớ những gì cậu biết.

- Tớ biết rằng Đại Thụ đang lâm nguy. Tớ biết bố mẹ cậu đang ở dưới hồ của tên béo phá hoại. Tớ biết một thằng điên nguy hiểm khác đang chiếm xứ Ngọn Cây. Tớ biết khắp nơi, người người phải chịu đau khổ, thế giới đang thuộc về những kẻ vô lương tri. Tớ biết tất cả điều đó, Tobie ạ, nhưng tớ không phải quân bảo an của Đại Thụ. Tớ chỉ bảo vệ được những người quanh tớ, thế đã là quá nhiều rồi.

Cậu rót thứ nước màu xám và hai chiếc cốc gỗ nhỏ.

- Đây là rượu xám địa y nâu. Rượu này giúp củng cố Tobie nhẹ nhàng tiếp lời:

- Tớ biết lòng dũng cảm của cậu, Nils ạ. Nhờ cậu mà tớ sống sót. Nhưng tớ cũng không hiểu tại sao cậu có thể nói rất lâu về Đại Thụ như vậy mà không nhắc đến những người Trụi, đến cái tên Jo Mitch và Léo Blue...

- Tớ chỉ quan tâm đến những người sống quanh tớ, Nils nói. Thế còn cậu? Cậu đã ở đâu? Cậu đã làm được gì cho Đại Thụ?

Nils uống thứ nước màu xám. Túp lều chìm trong im lặng. Chỉ còn nghe thấy âm thanh của những mảnh tuyết nhỏ thỉnh thoảng trượt từ dây địa y rơi xuống đất. Cả hai người bạn cùng nhìn xuống.

- Xin lỗi, Tobie lên tiếng sau một hồi lâu. Mình trách cậu những điều mà mình cũng đang tự trách bản thân mình.

Nils định nói gì đó. Rồi cậu tĩnh tâm trở lại và để một khoảng im lặng nữa trôi qua. Cuối cùng, cậu giải thích:

- Những gì cậu vừa nói với tớ, đêm nào tớ cũng nghĩ đến. Tớ không ngủ. Tớ nghĩ đến những gì không quay tròn trên thế giới này. Tớ nghĩ đến cha mẹ cậu. Mẹ cậu, tớ đã nhìn thấy bà một lần duy nhất, ở xứ Ngọn Cây khi tụi mình còn nhỏ. Từ ba năm nay, tụi nào tớ cũng nghĩ đến bà. Tụi nào cũng vậy! Nhưng lực bất tòng tâm, Tobie ạ... Nên bắt đầu từ đâu đây?

- Đó là câu hỏi quan trọng duy nhất, Tobie nói với Nils. Nên bắt đầu từ đâu?

- Cậu có vẻ kiệt sức...

- Từ nhiều tháng nay, những nơi tớ ngủ không được thoải mái lắm, vừa nói, Tobie vừa duỗi thẳng người ra.

- Tớ có cái này cho cậu.

Nils Amen kéo Tobie đi. Họ bước xuống bậc thang bằng dây thừng và đi bộ một tiếng đồng hồ trong rừng tối. Không có đường. Nils và Tobie phải đi ngoằn ngoèo giữa những sợi rêu leo.

Tobie phát hiện ra mọ không để lại dấu vết trên đường đi của Nils. Đó là một con đường mòn bí mật với những hành lang được giấu trong dây thường xuân, những hành lang dốc nghiêng dưới vỏ cây.

Lát sau, họ bước vào một bụi địa y um tùm dính nhót với những tán lá cao bằng đầu người.

- Cậu dẫn tớ đến nơi tận cùng của thế giới đây à? Tobie khom khom người hỏi- Ừ. Chúng ta gần đến nơi rồi.

Khu rừng chẳng chặt cây cối. Có lẽ không một ai lui tới đây từ một thế kỷ nay. Những bụi cây khép lại phía sau họ.

Họ đi qua một chiếc cầu treo bắc qua vực thẳm vỏ cây và sau đó, lại đi sâu vào trong rừng. Bỗng nhiên, một hình tròn màu trắng rơi từ trên vòm cây địa y xuống. Tobie nhảy lại phía sau, nhưng Nils không kịp phản ứng. Hình tròn trườn cả lên đầu và vai cậu. Cậu giữ người để thoát khỏi nó. Tobie nghĩ đó là một mảng tuyết.

Quả thật, bạn cậu kêu lên:

- Tuyết!

Nhưng từ cái hình tròn màu trắng này thò ra đôi bàn tay, đôi bàn chân, một cái đầu và một đôi mắt.

- Tuyết, thả chú ra! Nils Amen lại kêu lên.

Cậu tóm chân hình tròn sống và vút nó vào đồng tuyết thật.

Đó là một cô bé chừng ba tuổi, bé tẹo, trong chiếc khăn choàng bằng thứ vải trắng dày. Giận dữ, cô bé cuộn lên một làn mây tuyết xung quanh mình và biến mất.

Khi hơi bụi trắng rơi xuống, Tobie tự hỏi liệu cậu có nằm mơ không. Nhưng Nils khẳng định:

- Đó là Tuyết. Nỗi kinh hoàng của rừng gỗ Amen.

Một lát sau, họ lại nhìn thấy cô bé trước cửa một ngôi nhà đã bị bụi địa y che lấp hoàn toàn. Tuyết ngồi trên lưng một phụ nữ trẻ. Cả hai đang nhìn những vị khách tiến đến.

- Con bé nói với tôi là cậu đến với một người.

Người phụ nữ này không nhận ra Tobie ngay lập tức, còn Tobie thì kêu lên:

- Mia!

Cậu đã không quên gương mặt xinh đẹp của Mia Asseldor.

- Tobie? Cô lấp bấp như thể đang nói với một con ma.

Cô chạm vào đầu cậu để chắc chắn rằng cậu đang thực sự ở đây, bằng xương bằng thịt trước mặt cô. Tuyết không rời mắt khỏi người khách mới đến.

Rồi Lex Olmech xuất hiện trước cửa. Cô bé Tuyết trườn từ lưng mẹ sang vai bố. Tobie ôm chầm cả Mia, người đẹp của đầm nước thiếu phụ! Và Lex, con trai người chủ cối xay bột ở Cánh La! Những kỷ niệm về trang trại

Seldor, về cối xay nhà Olmech, về nhà tù Tomble đang trở lại sống động trong đầu Tobie. Cậu nhìn Lex, vợ anh và cô con gái Tuyết của họ, rồi cậu nhìn Nils Amen.

- Chính cậu ấy đã cho cả nhà anh trú ở đây, Lex vừa nói vừa chỉ Nils. Không ai biết đến sự tồn tại của ngôi nhà này. Bố mẹ anh ở cùng với bọn anh. Và đây là con gái anh...

Tobie thoáng nhìn thấy bóng hai người trong ngôi nhà. Cậu bước vào và chào bố mẹ Olmech.

Cách đây rất lâu, đôi vợ chồng này đã phản bội cậu. Nhìn thoáng qua gương mặt họ cũng đủ thấy rằng giờ đây họ không còn như trước nữa. Bà Olmech quỳ gối dưới chân Tobie:

- Cậu bé của tôi. Cậu bé của tôi...

Tobie định đỡ bà dậy, nhưng phải cần đến sự trợ giúp của ba người đàn ông còn lại mới nâng nổi bà. Bà nhắc lại:

- Cậu bé yêu quý của tôi...

Tất cả mọi người cười một cách trêu mến khi thấy bà xúc động đến vậy.

- Mẹ ơi, đừng để cháy khúc dồi Noël nhé! Lex nói. Anh biết rằng đó là cách tốt nhất để mẹ anh đi vào trong bếp.

Tobie ngắm nghía cái bàn ăn xinh đẹp. Cậu lại thấy khả năng kỳ diệu của nhà Asseldor khi có thể bày biện một cái bàn ăn ngày tết ở nơi tận cùng thế giới. Và theo truyền thống Seldor, bộ đồ ăn của hai người khách đã được bày sẵn mặc dù họ không báo trước.

Tobie liếc nhìn sang Nils. Trước đó, để đáp lại lời trách cứ của Tobie, đáng lẽ bạn cậu có thể biện minh bằng cách nói rằng cậu ấy đang giấu gia đình này ở tận sâu trong rừng... Nhưng cậu ấy lại không nói gì.

"Tớ quan tâm đến những người sống quanh tớ", Nils chỉ nhắc lại có thế. Chắc trái tim cậu ấy phải to bằng cái bàn tiệc thì mới có thể quan tâm được hết đến thế giới này.

Khó có thể nói cái gì đã biến những thời khắc của ngày lễ trở nên bất tử. Ngày lễ là một điều huyền bí mà không phải muốn là có được.

Nhưng, trong cái nhóm nhỏ trốn tận sâu trong rừng Amen này, có cả nghìn thứ gia vị để biến bữa ăn thành một niềm mê mẩn: cha mẹ, ông bà, cô cháu gái nhỏ, một người bạn tưởng chừng đã mất tích, những chiếc bánh ngon, những người vắng mặt mà họ đang nghĩ tới, sự tái hòa hợp, lửa trong lò, ai đó đang chuẩn bị đón Noël một mình, tuyết rơi ngoài cửa sổ, sự mong manh của hạnh phúc, vẻ đẹp của Mia, rượu vang dịu, những kỷ niệm chung và khúc dồi thịt.

Không thể tưởng tượng nổi, từng ấy thứ trong một căn phòng bé tẹo mà ở đó một con rệp cũng không có chỗ để đứng.

Tobie đã hiểu cái giỏ đồ ăn mà Nils chia cho cậu từ đâu ra. Trong bữa ăn, mọi người kể với cậu rằng những thành viên khác của gia đình Asseldor ở lại trang trại để bảo vệ Mano. Đặc biệt, cậu biết được tranh trại Seldor cũng như toàn bộ Đại Thụ giờ ra sao. Những con người trên cao và ở cành nhánh đang sống trong sợ hãi và thiếu thốn. Họ bị vây đồn trong các khu trại cũ bao quanh bởi hố sâu và tường cao để phòng ngừa những mối nguy hiểm không có thực. Gần cái hồ của Jo Mitch, dòng người khốn khổ kéo dài đến xin một chút mặt cưa về nấu những món canh không mùi không vị.

Pol Colleen đã không nói dối. Các cành cây đang trong tình trạng báo động. Dấu hiệu ngày tàn đã bắt đầu xuất hiện.

Bất kỳ bác sĩ có năng lực nào, sau khi nghe bệnh cho Đại Thụ, cũng sẽ nói: "Rồi, bây giờ, không phải chuyện đùa nữa. Mọi người nên dừng tất cả lại. Cứ dành năm mươi năm nghỉ ngơi để nhìn mây bay. Và rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Khi Tobie còn lại một mình trước mặt Mia vì những người khác ra ngoài xem Tuyết trượt băng đôi bột nhỏ trên một dòng suối đã đóng băng, cậu mới dám nói:

- Em muốn hỏi chị...

Mia mỉm cười với cậu. Cô biết là cậu muốn hỏi gì. Cô không đợi cậu hỏi hết câu.

- Hẳn đã đến tìm cô bé...

Cô nhìn Tobie một cách buồn rầu.

- Lúc đó mọi người đang ở Seldor. Léo Blue đến tìm cô bé...

Ngoài kia, người ta nghe thấy tiếng cười của cô bé Tuyết.

- Elisha và mẹ cô ấy sống cùng với gia đình chị, Mia nói tiếp. Bọn tay chân của Jo Mitch đã phá hoại công việc tăng gia rệp son của họ. Vì vậy họ mới đến ở tại Seldor. Rồi một ngày... một ngày, Léo Blue cùng ba tên lính đến bắt cô ấy. Hắn mới chỉ gặp Elisha một lần trên dốc cảnh co trang trại một giờ đồng hồ. Hắn mang cô ấy đi. Mọi người không thể làm gì. Ngày hôm sau, đến lượt Isha, mẹ cô bé, ra đi, một mình. Không ai biết bà trốn ở đâu...

- Còn Elisha? Cô ấy đang ở đâu? Tobie hỏi.

- Lex nói rằng cô ấy đang ở Ngọn Cây. Người ta nói rất nhiều về tổ chim...

- Tổ chim?

- Léo Blue sống trong tổ chim. Chắc chắn cô ấy đang ở trên đó với hắn.

Tobie nhìn về phía cửa. Nils đang đứng đó. Cậu đã nghe thấy hết. Cậu biết cái tên Elisha, cô gái mà Blue đã tìm thấy ở Cảnh La. Nhưng cậu không biết cô gái và Tobie có quan hệ như thế nào...

Mia và Nils gượng cười với nhau khi nhìn thấy đôi mắt long lanh của bạn họ. Tobie là người duy nhất trong phòng không muốn công nhận cậu đang yêu Elisha.

Tobie đến ở nhà Mia và Lex. Giờ đây, bằng mọi cách, cậu phải mang cô bé Tuyết theo cùng nếu cậu muốn đi đâu, cô bé bám vào cổ cậu và nhất quyết không rời cậu với bất kỳ lý do nào.

Tobie mừng rỡ khi có chỗ trú bí mật, khuất sâu trong rừng này. Cậu yêu không khí đậm ấm của gia đình đang sống quanh cậu. Cậu có thể ngủ ở đó khi không phải làm việc.

Danh nghĩa tiểu phu, với mã số 505, là chìa khóa cho mọi kế hoạch của cậu. Cậu không muốn ẩn khuất mãi trong rừng. Cậu biết rằng chỉ ở bên những công dân của Đại Thụ, cậu mới tìm ra cách để xây dựng kế hoạch của mình.

Cuối cái ngày nhẹ nhàng ấy, Nils lên đường một mình. Cũng trong tối đó, cậu về đến chân túp lều treo cao. Khi mở cửa, cậu nhìn thấy những vệt tuyết dài trên ván sàn. Ai đó đã vào khi cậu đi vắng.

Nils bật đèn. Trong chiếc ghế bành của cậu, một người đàn ông đang ngồi trước tấm bản đồ to tướng vẽ những khu rừng địa y. Hắn quay lưng lại phía cậu.

- Anh đi đâu về đây? người đàn ông hỏi.

- Noël mà, Nils trả lời.

- Hôm nay ư?

- Ừ, hôm nay.

- À...

- Tôi ở nhà nạn, Nils nói tiếp.

- Bà cô tôi chẳng thích Noël. Tôi sống với bà hồi nhỏ, vì thế tôi thường không tổ chức Noël. Nhưng tôi biết những người tiều phu, họ rất gắn bó với các phong tục truyền thống...

Người đàn ông quay lại phía Nils. Đó chính là Léo Blue. Hắn nói:

- Tôi đi ngang qua. Tôi trèo lên đây.

Nils nhìn hắn không cử động. Léo mặc bộ trang phục mùa đông làm bằng lớp da bụng màu đen của ong bầu. Ô cửa sổ phủ đầy tuyết và gió rít xung quanh túp lều treo cao. Âm thanh đó tựa như tiếng kêu eo éo của đám trẻ đang ném những viên tuyết vào cửa kính.

- Tôi đã nói với anh là đừng đến đây rồi mà, Nils Amen thì thầm. Không nên để người ta nhìn thấy chúng ta gặp nhau.

Họ siết chặt tay nhau.

NGƯỜI KHÁCH

Elisha hít mạnh mùi hương của chiếc bánh xèo. Cô thấy những tấm vải và những tấm nệm đầy màu sắc, những đường viền tròn của ngôi nhà cô ở dưới Cành La. Cô đang chỉ có một mình. Cánh cửa mở để lọt một mảnh sáng lớn trên mặt đất.

Bỗng nhiên, trong mảng sáng ấy, những màng bụi mỏng vàng óng bay lên và cuộn tròn lại. Đó là một cơn lốc từ bên ngoài ùa vào và lướt dọc tường. Luồng gió cháy bỏng. "Tobie đấy", cô nghĩ. Cô muốn chạy về phía cửa, nhưng lực gió đã cản cô lại.

Rồi cô cảm thấy một bàn tay đang chạm vào cánh tay cô.

Elisha chột tỉnh giấc. Cô nhanh chóng nổi giận, giống như một con nhện bị tấn công, thậm chí mắt vẫn còn chưa mở. Cô ngồi trên gót chân, rồi bỗng đứng thẳng người ra. Cô nhảy cách đất một mi-li-mét và rơi trúng kẻ tấn công cô, cô bẻ quặt tay hất ra sau lưng.

- Tránh hàm răng, thưa cô. Đừng bẻ gãy răng tôi.

Cuối cùng Elisha cũng mở mắt.

- Tôi đây. Củ Khoai đây. Đừng làm gãy răng tôi. Răng mới trồng đấy.

- Củ Khoai à?

- Tôi mang bánh xèo cho cô đây.

Mùi bánh xèo. Chính là mùi dẫn đến giấc mơ của cô.

- Xin lỗi Củ Khoai. Và cảm ơn vì những chiếc bánh xèo.

- Không dám, thưa cô, chính tôi làm cô béo ọ.

Củ Khoai tử tế cứ tưởng "tạ ơn" có nghĩa là "làm béo". Cái thứ ngôn ngữ phong phú của hân thỉnh thoảng lại thiếu tính chính xác.

- Tôi tưởng... Mấy giờ rồi nhỉ? Elisha đáp ứng.

- Nửa đêm hoặc có thể hơn.

- Lạnh nhỉ.

- Cô sẽ có dịp thả tay tôi ra, ngẫu nhiên thôi, nếu tôi không lợi dụng cô.

Elisha vừa thả hân ra vừa cười.

Cô cũng không nhận thấy rằng từ đầu cuộc đối thoại đến giờ, trán hăn vẫn cảm xuống đất mà hăn chẳng phàn nàn gì. Cô cầm một cái bánh xèo và gấp làm bốn. Đó là những chiếc bánh xèo to, dày và khô như một cuốn sách xấu xí, nhưng Elisha muốn tôn vinh tài nấu bếp của tên lính canh.

Củ Khoai nhìn cô ăn.

Elisha có tình cảm đặc biệt trù mến với tên lính này, tên lính mà cô gặp lại khi đến tổ chim. Củ Khoai nhận ngay ra cô gái đã gây cho hăn biết bao lo lắng trong nhà tù Tomble. Nhưng hăn biết ơn cô vì nhờ cô, hăn đã khám phá ra thú vui ngôn ngữ và ý nghĩa của sự tinh tế. Hăn không tiết lộ với bất kỳ ai là hăn đã biết cô trước đó.

Elisha yêu cầu hoặc là Củ Khoai, hoặc là không ai khác, mang đồ ăn đến cho cô và chăm sóc cô. Những trò tưởng tượng của tên lính ngồ ngộ này thường làm cô phải ôm bụng cười.

Khó khăn lắm cô mới giải thích để hăn hiểu là không được quay lưng lại trước mặt phụ nữ. Từ hôm đó, hăn cứ đi giật lùi trong quả trứng, rồi sẩy chân khi vấp phải vật cản. Hăn tìm lối ra bằng cách quờ quạng vào cái vách phía sau hăn. Elisha làm hoa tiêu cho hăn: "Bên phải! Bên trái!". Và khi hăn va đầu vào vỏ trứng thì cô đến tắc thở vì cười.

Cùng với hăn, cô thích chơi trò thay đổi nghĩa của thành ngữ "tay đứt túi quần", "ngón tay thọc mũi" hay "đầu óc trên mây". Hăn nhắc lại những gì cô nói và một lúc sau, hăn trút những bầu tâm sự kiểu như: "Cô biết tôi, thưa cô, tôi hơi mơ mộng, ngón tay thọc mũi, tôi không có trứng đặt trước những cái lỗ..."

Hăn vừa nói vừa chớp chớp mi mắt, đầu nghiêng nghiêng. Hăn gần như xúc động.

Cô tiếp tục ăn những cái bánh xèo bằng các-tông.

- Người có muốn ăn không?
- Dạ không, cảm ơn cô, Củ Khoai trả lời
- Vẫn ăn kiên cơ đấy, Elisha nhoẻn miệng cười và nói.

Lâu nay, Củ Khoai thấy đầu gối mình hơi to. Hăn đã thú thật với Elisha rằng hăn đang ăn kiên.

- Không phải. Lần này là do hàm răng tôi.

- Răng ư?
 - Tôi có răng mới.
 - Làm bằng gì?
 - Bằng ruột bánh mì.
 - Tôi thấy ông diễn đạt tiến bộ đấy. Hoan hô nhé.
- Củ Khoai đỏ cả mặt, then thùng.

- Cô thật nghèo nàn với cách nói của tôi, hấn nói đầy hàm ơn. Tôi cũng muốn báo với cô: ông ấy đã trở về.

Elisha ăn nốt chiếc bánh xào thứ ba làm như thể cô không nghe thấy gì. Củ Khoai nhún mạnh:

- Ông chủ đã trở về. Ông đi cùng người thanh niên lạ đã qua đây hè vừa rồi. Nếu không chiếm quá khả năng của tôi thì tôi cho rằng sắp có chuyện gì xảy ra đây.

- Tôi không quan tâm, cô nói. Tôi có quan tâm đến ông chủ.
 - Tôi có sức ép rằng cô không yêu ông ta.
 - Người đứng là một nhà quan sát, Củ Khoai thân mến ạ, Elisha nói.
- Củ Khoai cắn môi ra ý mình hèn kém.
- Tôi ngủ đây, Elisha nói.

Cô lại đi ngủ. Củ Khoai không động đây. Cuối cùng, cô lại nhònm dậy.

- Còn gì nữa? cô hỏi.

Củ Khoai lúng túng trông thấy, hấn gõ móng tay vào hàm răng làm bằng ruột bánh mì của mình.

- Tôi... Có lẽ tôi sẽ lấy lại chiếc đĩa...

Elisha quăng cho hấn ánh mắt tức tối. Cô lôi cái đĩa giấu trong áo ngủ ra.

- Người chỉ thiếu mắt trong tất thôi, Củ Khoai ạ.
- Tôi có những ám ảnh nhỏ, hấn vừa nói vừa vắn vo cơ thể về thỏa mãn.

Hấn lấy lại chiếc đĩa mà cô định đập vỡ và dùng những mẫu sắc nhọn để làm kiểu tóc mùa đông hoặc để phục vụ cuộc tẩu thoát sắp tới. Elisha lại nằm xuống ngủ trên tấm nệm.

Củ Khoai tiến gần thêm một chút.

- Cô đừng động đây, hấn nói, tôi lấy chiếc chìa khóa của tôi mà cô đã luồn dưới nệm rom.

Elisha tung từng trong góc. Tối nào cũng một màn ảo thuật như vậy. Cô cúi gắt:

- Rồi còn gì nữa đây? Người có muốn dây buộc giày nữa không?
- Có, chính xác. Sẵn sàng. Có lẽ tôi để thất lạc nó tối qua.

Elisha rút từ mái tóc hai cái dây đen giấu trong những bím tóc ngắn mà bây giờ cô đã buộc được. Sau cái dáng vẻ buồn cười của mình, tên lính canh này vô cùng thận trọng.

- Tốt nhất là người nên đi giày păng-túp, cô vừa nói vừa nằm ra ngủ... Người sẽ không gặp vấn đề về dây buộc giày nữa.

Chính Elisha đã làm cho hắn thích đi giày păng-túp bằng cách tặng hắn một đôi cô làm. Hắn gọi đôi giày là "păng-túp" và vô cùng yêu quý nó. Nhưng dạo này, hắn ít xỏ nó hơn vì sợ kẻ cắp.

- Tôi làm rất nhiều kẻ ganh tị... hắn nhắc lại vẻ hài lòng.

Củ khoai nhét dây giày vào túi.

- Tốt rồi. Tất cả dây rồi. Chúng tôi đầy đủ. Chúc ngủ ngon, thưa cô.

Hắn đi thụt lùi đến tận cửa, bị cột đầu, hắn mất thăng bằng, loạng choạng bước ra ngoài.

Cách đó vài bước, bên kia cầu treo, quả trứng phía Đông sáng trưng. Léo Blue đang tắm. Một làn khói trắng toát lan tỏa xuống mặt đất. Mùi tinh dầu nụ dịu dịu tràn khắp căn phòng. Ông già Arbaian đang đứng cách xa. Hơi nước lan tới chân ông. Khuôn mặt ông căng thẳng.

- Cậu biết điều đó cũng như tôi tin tưởng vào trực giác của cậu.
- Ta biết, Arbaian ạ, Léo nói, nước ngập đến tận cằm.
- Tôi chỉ đề nghị cậu nên cẩn trọng. Người thanh niên này đến gặp cậu cách đây sáu tháng để đề nghị được giúp đỡ cậu. Cái đó tôi gọi là một sự tình cờ may mắn. Tôi nghi ngờ hắn. Nhiều năm qua, hắn có biết cậu đâu. Rồi dùng một cái, hắn ở đây!
- Hắn quản lý một nghìn tiểu phụ.
- Đúng vậy.
- Chúng ta cần hắn.
- Còn hắn, liệu hắn có cần chúng ta?

- Có, Léo nói. Ai lại không cần chúng ta chứ?

Minos Arbaïan cau mày. Ông nhìn chủ của mình đang nằm trong bồn tắm làm bằng móng chim bồ câu. Ông tiến một bước về phía cây đèn. Ông để vương một góc khăn lên hộp đom đóm. Ánh sáng giảm bớt.

Đôi khi, Arbaïan muốn ra đi, muốn tìm lại những con bướm của ông, muốn giã từ cuộc chiến kinh khủng này. Ông không thích bản chất tầm thường của những người sống quanh ông.

Léo Blue, ít ra, cũng không tầm thường. Hắn điên nhưng mà tuyệt vời. Arbaïan chỉ làm việc cho hắn. Tất cả những kẻ khác đều hèn hạ, ngu dốt và mờ nhạt.

- Tôi nói với cậu sự lo ngại này bởi vì tôi không lừa cậu, ông đột nhiên nói với Léo. Khi tôi nói với người của tôi: "mở khăn trùm con sâu phát sáng này ra, đêm rồi", tôi biết rõ đó không phải là một con sâu. Nhưng tôi muốn đơn giản hóa vấn đề, tôi muốn bọn chúng hiểu những gì tôi nói. Cũng như cậu, tôi biết rằng cái mà người ta vẫn gọi là "sâu phát sáng" không phải một loài sâu. Thực tế, đó là một loại bọ cánh cứng. Nhưng tôi vẫn tự hạ thấp mình để nói "sâu phát sáng", như một kẻ ngu dốt, cốt để những kẻ ngu dốt hiểu mình. Với cậu, Léo Blue ạ, tôi dùng những từ ngữ chính xác, như trước kia khi nói với bố cậu. Với cậu, tôi không hề nói dối. Tên Nils Amen này tuy đã trở thành bạn cậu, nhưng tôi không tin hắn.

Léo lắng nghe, không động đậy. Hắn ngụp đầu dưới nước và biến mất gần một phút. Khuôn mặt hắn lại xuất hiện mà không hề có dấu hiệu hết hơi.

- Ông cứ tiếp tục nói những gì mà ông thấy cần nói với ta, Arbaïan ạ. Còn ta, ta sẽ làm những gì ta nghĩ cần phải làm. Thôi, ông ra ngoài đi. Đến phòng Nils Amen tìm hắn cho ta.

Arbaïan gập mình trước ông chủ và đi ra. Léo nằm suy nghĩ vài phút trong làn nước ấm.

Hắn đã mượn cái bồn tắm bằng móng chim bồ câu này tại một trong những ngôi nhà đồ nát mà đám tay chân của hắn phá hoại, cướp bóc. Chiếc móng đã được bào nhẵn, và lớp sừng của nó là một màu trắng phát lân

quang. Cuối cùng, Léo Blue đứng dậy. Hắn với chiếc khăn dày bằng dạ và quần quanh người.

- Vào đi, hắn nói.

Nils Amen xuất hiện.

- Tôi đang nghĩ đến anh, Léo tiếp tục... Anh đã đến gặp tôi hè vừa rồi. Anh đã đề xuất thiết lập mối quan hệ bí mật này. Mối quan hệ giữa những cánh rừng và tổ chim...

- Đúng, tôi tin rằng chúng ta sẽ mạnh hơn.

- Không phải lúc nào cha anh cũng ủng hộ ý kiến này.

- Con nào cũng nghe lời cha. Vậy mà cha tôi, Norz Amen, lại từ chối mọi ý định thiết lập quan hệ. Nhưng hôm nay...

- Sao cơ?

- Hôm nay, tôi đã học cách suy nghĩ độc lập.

- Cha anh vẫn còn là một cản trở.

- Đừng lo gì về cha tôi. Chỉ cần ông không biết gì về sự cấu kết giữa chúng ta.

- Thông thường, Léo buông lỏng người, tôi sẽ thanh toán vật cản trở.

Nils rùng mình.

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi sẽ lo phần cha tôi, cậu nói bằng một giọng lạnh lùng.

Léo tiến đến gần một cái bàn, trên đó có hai chiếc boomerang của hắn đặt trong một miếng giẻ vuông. Mỗi tay hắn cầm một chiếc và mài chúng với nhau. Chúng giống như hai lưỡi dao sắc lẹm hình dấu mũ dài hai mươi phút-xơ. Léo khoe vũ khí bằng cách mân mê chúng. Hắn đặt chúng xuống.

- Và bây giờ, anh lại muốn được giúp đỡ tôi một lần nữa.

- Nếu anh cần tôi.

- Tại sao tôi lại dẫn anh đến đây nếu như tôi không nghĩ rằng anh có thể giúp tôi? Lần này là những việc quan trọng hơn và bí mật hơn.

- Tôi biết.

- Anh sẽ nói chuyện với Elisha chứ? Léo Blue hỏi.

- Đúng.

- Tại sao anh lại muốn làm thay đổi... quan điểm của cô ấy về tôi Nils không trả lời câu hỏi. Cậu ôm vai Léo và nói với hắn:

- Không phải lúc nào chúng ta cũng là hạng người như mọi người vẫn nghĩ. Đây, tôi sẽ nói với cô ấy như vậy.

Ngày hôm sau, vào giữa trưa, Elisha nhận thấy sự trở lại của bóng đen trên đỉnh quả trứng.

Bóng đen... Cô gái trẻ bị bắt không tài nào nhớ nổi cô nhìn thấy bóng đen lần gần đây nhất là lần nào. Có thể là một tháng trước đây. Cô hạnh phúc khi thấy lại sự xuất hiện này, sự xuất hiện làm cô yên lòng.

Elisha biết cô không phải là người duy nhất nhìn thấy bóng đen. Củ Khoai đã nói với cô rằng tất cả mọi người đều sợ cái bóng bí ẩn dạo chơi ở xứ Ngọn Cây này. Mới đây, để giải thích cho sự vắng mặt lâu ngày của bóng đen, một tên lính canh khoe khoang là đã hạ được nó. Hắn nói đó là một con nhện đen chuyên hút máu. Nhưng hôm nay, bóng đen đã trở lại. Tên lính đã bịa đặt.

Khi Arbaïan bước vào phòng Elisha, bóng đen nấp trên vỏ trứng. Người săn bướm già đứng nghiêm trong bộ trang phục đẹp mắt. Ông có vẻ không hài lòng.

- Có người đã được phép nói chuyện với cô, thưa cô.

Một thanh niên bước vào sau ông. Cậu có khuôn mặt hiền hậu, với các nét thanh mảnh và khôi ngô. Cậu nhìn thẳng vào mặt Arbaïan và ông hiểu rằng ông phải để họ ở lại với nhau. Elisha ngồi bó gối dựa vào vách sâu trong quả trứng.

Arbaïan bước ra, ông nghiêng răng.

Người khách đảo mắt quanh phòng. Có vẻ như cậu không quan tâm lắm đến Elisha.

- Tôi tên là Nils Amen.

Nils. Elisha biết cái tên này. Một cậu Nils nào đó trước kia đã từng cứu sống Tobie. Một người bạn của Tobie Lolness có thể làm gì ở đây? Elisha cảm thấy mình đang thở gấp gấp. Liếc mắt lên trên, cô thấy bóng đen vẫn ở đó.

Về phần mình, Nils Amen có cảm giác mất thăng bằng.

Đúng là cô ấy rồi.

Elisha.

Cậu nghĩ đến Tobie đang trốn trong rừng rêu của cậu. Giờ đây, hai người bạn của Tobie gặp nhau, mặt đối mặt. Nils và Elisha.

Àm thế nào mà Nils Amen lại có thể khá thân thiết với Léo Blue để một mình tiếp cận vị hôn thê của ông chủ?

Tất cả bắt đầu vào một mùa hè, cách đây sáu tháng.

Nils sắp rời vùng thấp, nơi có khoảng ba mươi tiều phu của cậu vừa cắt xong một đồi địa y đe dọa cái hồ của Jo Mitch.

Những người thợ rừng của Amen chấp nhận mọi công việc với điều kiện đừng yêu cầu họ bắt bàn tay nhót nhát của Mitch hoặc bàn tay lạnh giá của Léo Blue. Nils chỉ nghĩ đến một việc: tạo công ăn việc làm cho người của cậu.

Những người tiều phu đã đốn rất nhiều xăng-ti-mét rừng cây to rậm rạp. Tán địa y to bị cắt xuống phủ đầy con đường dẫn đến cái hồ. Đó là vào tháng sáu. Trời nóng. Địa y khô và nhẹ.

Khi Nils nghe thấy cơn giông đang âm âm kéo đến, cậu hiểu tình hình trên không còn kéo dài lâu nữa.

Địa y có đặc tính khô đi dưới ánh nắng, nhưng lại tươi xanh sau trận mưa đầu tiên. Sim Lolness gọi đó là hiện tượng hồi sinh. Một khả năng thích nghi phi thường với thời tiết. Thiên nhiên là một nhà ảo thuật. Trong mưa, địa y ngấm nước và phục hồi lại màu sắc, chúng trở nên dính và không vận chuyển được.

Nếu con đường dẫn đến cái hồ không được giải phóng trước cơn giông, lối vào sẽ bị phong tỏa trong nhiều ngày. Những người tiều phu mới chỉ bắt đầu vận chuyển các cành rêu xám. Ít ra phải mất một ngày làm việc, nhưng từ giờ đến lúc mưa tới chỉ còn chưa đầy mười lăm phút.

Nils do dự một lúc. Cậu thấy chỉ có một giải pháp duy nhất. Giải pháp này đi ngược lại mọi nguyên tắc của cậu. Bị một hồi sấm nữa vang rền cảnh báo, cậu hiểu là không còn sự lựa chọn nào khác.

Cậu cử một người đến cái hồ để xin cứu viện.

Một lúc sau, những người tiều phu thấy cánh cửa nặng nề của nhà tù mở ra. Họ nghe thấy tiếng roi quất đen đét và những tiếng kêu. Khoảng chục tên lính gác đang vây quanh một đàn súc vật không ra hình gì. Chúng lay gậy đẩy con nào tách nhóm.

Nils nhận ra ngay đó không phải những con vật.

- Người Trụi... cậu thì thào bên tai đám người làm của cậu với giọng ghen ngào xúc động.

Họ có khoảng chục người trên cành cây, bị trói chặt vào nhau. Một tên trong bọn lính của Mitch đến nói với Nils:

- Bọn tao sẽ giúp mày. Trong một giờ nữa, tất cả sẽ xong.

- Quá muộn rồi, Nils nói. Trời đang mưa. Các ông sẽ không làm được đâu. Hãy để những người này vào nơi trú ẩn.

Nils cảm ơn trời đã gửi xuống giọt mưa đầu tiên. Cậu không muốn tận mắt chứng kiến những con người bị bắt làm nô lệ này phải chịu khổ.

Tên lính cười với cậu đầy vẻ ngạo mạn.

- Cứ như thể mày coi tao là kẻ nói dối thì phải. Tao đã nói một tiếng thì sẽ là một tiếng.

- Bỏ đấy đi, Nils nhắc lại. Vài ngày nữa tôi sẽ giải quyết sau, khi trời khô ráo.

- Mày vẫn tiếp tục xúc phạm tao, tên thô lỗ nói. Mày sẽ thấy liệu tao có giữ lời hứa hay không.

Hắn tru lên một tiếng hoang dại. Roi lại quất vun vút và cơn giông đang gầm gừ tiến đến. Mưa to hơn. Và trong hoàn cảnh khốn khổ ấy, những người Trụi bắt tay vào lao động.

Mọi việc kéo dài không đến một giờ. Dưới những cú vút và tiếng gào thét, đám đông người Trụi đã làm được điều không thể: vận chuyển hàng trăm thân địa y ướt sũng như giẻ rửa bát. Người nào ngã xuống lại bị ngọn giáo móc lên. Cơn đại hồng thủy không cho phép bất kỳ sự chậm trễ nào. Người nào chậm chạp là lính đủ những cú đá vào người. Họ lồm bồm trong bùn xanh chảy ròng ròng từ cây địa y.

Nils thoáng nhìn thấy một người ngã ra đất. Đó là một cậu bé có đôi mắt đen bất động. Một người Trụi trẻ tuổi vội vàng đến giúp cậu bé. Mặc cho chiếc roi quất mạnh trên lưng, người này vẫn cố đỡ bạn lên bằng những động tác vồ về.

Nils đoán là một trong hai người bị mù.

Trước khi trở lại cái hố, tên lính tiến về phía Nils Amen, với vẻ chiến thắng.

- Nếu mày cần giúp đỡ, bọn tao ở đây. Chỉ cần hỏi tao. Tao tên là Hồ.

Những người Trụi và bọn lính khuất dạng sau cửa chính.

- Anh Amen?

Nils khụy xuống vì cảm thấy hồ thẹn và ghê tởm, hai tay ôm mặt. Một người tiều phu trẻ tuổi đang cố gắng đỡ cậu dậy.

- Anh Amen...

- Ổn thôi mà, Nils vừa trả lời vừa tựa người vào vỏ cây. Chúng ta về nhà thôi.

Trở về túp lều treo trên cao của cậu, Nils giam mình trong đó bốn ngày liền.

Vậy đó, độc lập và tự do mà bố vẫn luôn ca ngợi với cậu... Nhắm mắt làm ngơ, để mặc những người khác ngoài rìa rừng chịu đau khổ.

Xung quanh cậu càng nhiều người bị đày đoạ, Nils Amen càng cảm thấy tự do của mình giống một cái ngục tối.

Giờ đây, Nils Amen biết cậu sẽ chiến đấu. Nhưng cậu cũng biết rằng không nên tấn công trực diện Jo Mitch và Léo Blue. Không nên đứng trước mặt chúng, tay lăm lăm cái rìu.

Nils biết công thức chặt địa y tận gốc rễ của những người tiều phu thời xưa. Cần phải tiếp cận chúng từ bên trong. Đâm thùng phần giữa thân, đổ axít vào. Cần phải bỏ thuốc độc vào giữa gốc cây.

Kể từ hôm đó, Nils ấp ủ mục đích duy nhất: chiếm được lòng tin của Léo Blue để bước chân vào trong hệ thống của hắn và phá hủy nó.

Bây giờ thì cậu đang đứng trước mặt Elisha.

Cậu nhìn cô.

Cô giấu đôi bàn tay trong ống tay áo. Tóc cô rất ngắn. Cô không để lộ một chút sợ hãi, ngạc nhiên nào. Nils tự hỏi làm sao con người nhỏ bé này lại can đảm đến vậy.

- Cô ấy từ đâu đến nhỉ? Cậu tự nhủ. Những cô gái như thế này ở đâu ra nhỉ?

Cậu đã hiểu tình cảm của Tobie.

Tối hôm Noël, trước khi đến tổ chim ở xứ Ngọn Cây cùng Léo Blue, Nils đã vội vã trở lại nhà Mia và Lex.

Cậu đã nói chuyện với Tobie. Cậu đã nói hết. Về bí mật lớn của cậu. Về tình bạn giả tạo mà cậu đang dần thiết lập với Léo Blue.

- Tớ không định nói với cậu, Nils nói. Đó là cuộc chiến của tớ. Mọi nguy hiểm không thể chia sẻ được. Không ai biết gì. Ngay cả bố tớ. Nhưng khi tớ biết được rằng... rằng cậu quen Elisha, tớ nghĩ là có thể làm được cái gì đó cho hai cậu...

Lòng rối bời, Tobie đã nhờ Nils thay mặt cậu nói chuyện cô gái trẻ bị bắt.

Giờ đây, đứng trước cô ấy, Nils chỉ có mỗi một mong muốn: nói với cô ấy rằng Tobie vẫn còn sống, rằng cậu đến đây thay Tobie, rằng chẳng có gì mất mát cả, rằng cuộc sống lại hồi sinh trên những cành cây của họ.

Ở trên cao, bóng đen bất động.

Trong tư thế thẳng bằng trên vòm quả trứng, bàn tay bám chặt lên vỏ trứng, cái bóng đó là một người đàn ông trẻ tuổi. Hắn đeo trên vai hai chiếc boomerang.

Bóng đen của xứ Ngọn Cây, là hắn.

Từ nhiều tháng nay, hắn không có cách nào để đến gần được Elisha và làm cho cô gần bó với hắn.

Gắn bó... dù không nhiều. Một chút bí ẩn và thân thiện. Tất cả, trừ sự thờ ơ. Hắn đã tạo ra bóng đen xứ Ngọn Cây để biến nó thành bí mật của riêng mình.

Ở trên đỉnh vỏ trứng, Léo Blue đóng tai lắng nghe. Nils Amen sắp sửa nói.

Quả thật, Nils mở miệng định nói tất cả với Elisha. Nhưng mắt cậu dừng lại ở ánh sáng mặt trời dưới chân cậu.

Đang giữa trưa. Mặt trời ở tít trên cao kia. Cái lỗ trên đỉnh quả trứng để lọt một tia nắng rơi xuống mặt đất.

Trong vệt sáng này, cậu nhìn thấy bóng một người. Một khuôn mặt nhìn nghiêng.

Ai đó đang nghe trộm họ.

Nils nuốt những mong muốn chân thành của cậu vào trong.

- Thưa cô, tôi muốn nói với cô về Léo Blue. Tôi cho rằng cô đã nhìn nhận sai anh ấy.

Trái tim của Elisha thất lại.

Trong thoáng chốc, cô tưởng mình tìm thấy một người bạn.

KHÚC NHẠC CỦA TỰ DO

Cây lán phẳng là một loại nấm hình bán nguyệt mọc trên vỏ Đại Thụ và tạo thành những khoảng đất thoáng dang với nền đất khá mềm, mang đến cảm giác muốn nô đùa trên đó.

Cách đây rất lâu rồi, cChủ Nhật, bọn trẻ lại đến đây vui chơi, những đôi trai gái lại đến đây hẹn hò và những người khác lại đến đây để hồi tưởng tuổi thơ và những mối tình đã qua.

Trong một cuốn sách sách nhỏ ngày nay khó tìm tựa đề *Những loài nấm và những ý tưởng*, Sim Lolness công bố rằng, hàng ngày, cây lán phẳng chẳng ai thềm đoái hoài này phát tán xung quanh nó nghìn triệu tỷ bào tử. Những bào tử này giống những hạt sản sinh ra một cây nấm khác. Mỗi sáng, người ta có thể thức giấc trên một cái cây phủ đầy cây lán phẳng. Nghìn triệu tỷ cây nấm mỗi ngày. Sau một tuần, chúng sẽ biến thành một biển súp đặc và rộng như vũ trụ.

Vậy mà, thật kỳ cục, loại nấm này đang khan hiếm. Bào tử biến mất trong thiên nhiên. Đôi khi, phải mất hàng năm một cây lán phẳng mới cho ra đời được một cây nhỏ khác.

Sim Lolness kết luận cuốn sách của mình bằng thắc mắc này. Ông nói rằng những ý tưởng mới gần giống những cây nấm. Rất ít trong số đó sinh ra những đứa con.

Sự nổi dậy của Nils Amen có thể là một ví dụ minh chứng cho ý kiến của giáo sư. Là người nổi dậy đầu tiên, Nils thay đổi hoàn toàn bộ mặt của Đại Thụ. Người ta có thể chờ đợi hạt giống tự do mà cậu gieo quanh mình. Nhưng phải đến một thời gian rất lâu sau, phía dưới các cành cây, mới xuất hiện một người thứ hai, thậm chí không hề biết cậu nhưng đi cùng hướng với cậu.

Cây nấm thứ hai này mang tên Mô Asseldor. Con trai thứ của trang trại Seldor.

Câu chuyện bắt đầu vào đêm Noël, trong một buổi hòa tấu trầm lặng.

Từ khi bị cấm chơi nhạc, những thành viên nhà Asseldor thỉnh thoảng lại cùng nhau ngồi trong căn phòng lớn của trang trại để chơi âm thầm. Mỗi người một nhạc cụ: trống, lục lạc, kèn a-ka-ri-nét hoặc olông-xen... Ông Asseldor vừa bắt nhịp vừa giậm chân và buổi hòa tấu bắt đầu.

Cả nhà Asseldor thông thạo âm nhạc đến nỗi họ vẫn nghe thấy nhạc mà không cần âm thanh. Cây vĩ không chạm vào dây đàn olông-xen. Hơi không luồn vào chiếc kèn a-ka-ri-nét của Mai. Người ta chỉ nghe thấy tiếng chân của người cha đập nhịp trên sàn nhà. Bà mấp máy môi lời bài hát.

*Tổ quốc tôi là một chiếc lá chết
Bay tới một thế giới xa lạ
Tại sao vẫn còn ở đó nhảy nhót
Trên tuyết phủ cảnh trụi?
Tổ quốc tôi là một chiếc lá chết...*

Âm nhạc như xé ruột. Mai vừa chơi vừa nhắm nghiền mắt. Còn người anh cả Milo, nước mắt rớt xuống tận cổ.

Gia đình Asseldor không chơi gì ngoài những điệu nhạc bi ai. Đã qua rồi những khúc nhạc sớm, những bài hát ru, những điệu nhảy và những khúc nhạc chiều.

Mô cảm thấy ngạt thở dưới sức nặng của nỗi tuyệt vọng. Cậu không còn nhận ra gia đình mình nữa. Cái gì đó đã tắt lụi trong ngôi nhà chứa đựng biết bao kỷ niệm hạnh phúc này.

Bà Asseldor tiếp tục mấp máy môi hát. Bà hát một đoạn khác, buồn hơn. Đoạn này so sánh cành cây của họ giống như một giá treo cổ. Chẳng có gì vui nhộn cả.

Sự nổi dậy của Mô bắt đầu bằng một nốt nhạc cam lạc điệu.

Ông Asseldor ngắt đàn nhạc.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ông hỏi.

Ngay cả trong im lặng, trước mặt ông, một nốt nhạc sai cũng làm ông bàng hoàng.

- Bố hỏi con chuyện gì xảy ra vậy!

- Con xin lỗi bố, Mô nói.

- Thôi... chúng ta đánh lại...

Họ tiếp tục chơi và vài giây sau, Mô lại chệch khỏi dàn nhạc.

- Thôi đừng chơi nữa, nếu con mệt rồi.

- Vâng, con mệt.

Mô cầm chiếc olông-xen của mình và bẻ làm đôi.

Anh trai, chị gái, mẹ và bố nhìn cậu.

- Mọi người có biết chúng ta giống cái gì không? Mô hỏi. Giống những con ma. Đây không còn là trang trại nữa, mà là một ngôi nhà ma ám. Không tiếng động, không ánh sáng...

- Nhưng nếu điều này cho phép chúng ta sống..., người cha nói.

- Sống ư? Ai sống, chỗ này ư? Mô chỉ vào chiếc lò sưởi mà Mano tội nghiệp đang trốn sau đó. Cậu chỉ được ra khỏi đó hai lần một ngày, mỗi lần một phút.

- Thậm chí có một người mà chúng ta đã chôn sống nữa.

Anh cả Milo lao ra siết cổ cậu em.

Mãi cố tách hai kẻ đánh nhau ra.

- Thôi đi! Bà Asseldor ra lệnh.

Hai cậu con trai buông nhau ra. Họ bị chảy máu mũi, giống như hai thằng trẻ con.

- Mô, con muốn chúng ta phải làm gì nữa? Con chỉ nói cho sướng mồm, như một người ích kỉ. Thế con muốn làm gì? Con biết rõ tình cảnh của gia đình chúng ta kia mà.

Đúng, cậu biết rõ. Cậu biết rằng gia đình cậu đang mắc vào một cái bẫy khủng khiếp. Ngôi nhà có thể bị lục soát ngày đêm, bất cứ lúc nào. Mano có nguy cơ bị phát giác. Còn Mãi tội nghiệp, chị đang là nạn nhân của một vụ đe dọa ghê tởm nhất. Garric, gã đồn trưởng, biết Mano trốn trong nhà và lợi dụng sự phát hiện này để hẹn gặp chị Mãi xinh đẹp. Hôm trước, hắn đã nắm tay chị. Chị trở về nhà mà toàn thân run rẩy.

- Có những lúc cần phải chấp nhận mất tất cả, Mô nói.

Cậu cầm chiếc mũ trên tay, nắn cho nó trở lại nguyên dạng sau cuộc ẩu đả.

- Nếu con cá cược chiếc mũ này, con biết là con có thể mất nó... Nếu con đánh mất nó, con sẽ hơi buồn vì con rất yêu cái mũ cũ kỹ của mình. Nhưng còn chúng ta, ở đây, chúng ta sẽ cá cược nỗi bất hạnh của chúng ta. Chúng ta chẳng có gì để mất. Nếu chúng ta thắng, chúng ta sẽ sung sướng. Nếu chúng ta thua, chúng ta chỉ đánh mất nỗi bất hạnh của chúng ta. Cần phải tìm cách ra đi...

Cả gia đình chăm chú lắng nghe lập luận của Mô. Quả thật, họ không còn gì để mất ngoài cuộc sống bất hạnh những năm trở lại đây. Vậy mà, họ vẫn không thể quên được niềm vui trong bữa ăn ngày lễ, những buổi đi săn mùa thu, những cuộc thi váy đẹp giữa bà mẹ và các cô con gái, vụ mùa thu hoạch mật ong, những bản giao hưởng dưới trời tuyết và còn nhiều nữa. Tất cả những thứ đó, họ vẫn sợ mất, trong khi họ đã mất chúng từ lâu rồi. Họ đang ra sức bảo vệ những thứ mà họ không còn nữa.

- Mia đã ra đi với Lex. Một số trong chúng ta có thể đến chỗ chị ấy. Cần phải tìm cách ra đi. Không phải những bức tường vỏ cây cũ kỹ này làm nên gia đình Seldor... Mà là niềm vui và tự do. i những thứ đó ra, chúng ta không thiết gì.

- Còn Mano? Người mẹ hỏi Mô.

- Mano cũng sẽ đi. Hãy cho con vài ngày.

Ngày hôm sau, Mô đem chiếc olông-xen của cậu ra chữa. Đó là một chiếc olông-xen tám dây thật đẹp, do ông cậu để lại. Hai đêm nữa đã trôi qua.

Bố mẹ Mô tưởng rằng con trai họ đã quên cơn khủng hoảng nỗi dậy thoáng qua của cậu. Cả hai đều nhủ thầm như thế càng hay. Nhưng họ vẫn không xua đi được nỗi thất vọng nào đó trong tim. Họ âm thầm hy vọng Mô sẽ giải thoát họ ra khỏi chỗ này...

Một tối, khi đi ngang qua lò sưởi, Mô nghe thấy những tiếng sụt sịt nhỏ nhỏ. Cậu thấy chị mình đang khóc trên chiếc ghế dài được dùng làm giường của chị.

- Sáng mai, cô vừa nói vừa lấy ga giường lau mặt. Ngày mai, trước khi mặt trời mọc. Đừng nói điều này với bố mẹ nhé.

- Gì ạ?

- Chị phải trả lời hắn... Garric muốn đem chị đi cùng hắn. Ngày mai, chị phải nói với hắn là chị có đồng ý hay không.

- Hắn điên à?

- Không. Hắn biết là chị sẽ đồng ý.

Mô nhoẻn miệng cười.

- Bà Mai Garric... có lẽ em thích thấy thế... với một lúc Garric con xung quanh đang gặm những đôi tất của chúng ta. Một gia đình hạnh phúc...

- Đừng cười nữa! Thật kinh khủng.

- Một lũ ve bét con đầy nhà. Chúng kêu mẹ ời, trông chúng giống cha chúng y xì đúc...

- Thôi đi! Mô! Thôi đi!

Cô bật khóc nức nở. Mô ghé sát tai chị gái.

- Chị sẽ không nhận lời hắn đâu, cậu thì thầm. Em thề đấy.

- Nếu chị từ chối, hắn sẽ tố cáo Mano, và hắn sẽ giao tất cả chúng ta cho Jo Mitch.

- Chị không cần phải từ chối...

- Thế chị sẽ nói gì đây? Mô... Đừng đùa ch

Mô từ tốn nói:

- Chị sẽ không nói không mà cũng không nói có, Mai ạ. Chị sẽ không đến chỗ hẹn.

- Chị ư?

- Vâng, lúc đó chị đã ở rất xa rồi.

- Còn Mano?

- Mano sẽ đi cùng chị. Cũng như anh Milo, bố và mẹ nữa.

- Thế còn em?

Nụ cười của Mô có kém phần rạng rỡ hơn.

- Mọi người không phải lo cho em. Em sẽ tự lo liệu. Hãy hứa với em là chị sẽ đem mọi người đi và đừng nghĩ gì đến em nhé. Em sẽ lo phần mình. Mẹ nói đúng, em hơi ích kỷ, vì vậy em sẽ lo phần mình. Hứa với em đi.

Maĩ nhìn cậu em trai.

- Chúng ta sẽ không đi nếu không có em, cô nói.

Mô nắm lấy khuỷu tay chị. Chị cậu hỏi:

- Bố mẹ có biết không?

- Không, không ai biết cả. Trừ chị và...

- Và?

- Mano. Em đã nói với cậu ấy tất cả kế hoạch của em. Nếu không, cậu ấy đã chết trong chỗ nấp từ lâu rồi.

Họ nghe thấy ba tiếng gõ đằng sau lò sưởi. Mano đang nghe. Tín hiệu này làm tim cô xúc động. Liệu mọi người có thể làm tiêu tàn niềm hy vọng vẫn nuôi sống Mano hay không?

- Hứa với em đi, Mô nhắc lại.

Maĩ đặt bàn tay lên gáy cậu em trai, hai người cụng trán vào nhau. Ánh mắt của cô thấm đẫm nước mắt.

- Chị xin hứa, cô nói.

Mô gật đầu.

- Chị nói với bố mẹ và anh Milo là em sẽ gặp lại mọi người. Bây giờ chị đi ngủ đi. Đừng lo lắng gì cả.

- Khi nào chúng ta đi?

- Chị sẽ biết... hay ít ra thì chị sẽ nghe thấy. Thời cơ đến, đừng chậm trễ một giây, chị giải thoát ngay cho Mano và kéo những người khác theo chị. Con đường sẽ mở ra để mọi người đi.

Đêm hôm đó, tên đồn trưởng Seldor khó ngủ. Garric trở mình trên giường. Hắn mất kiên nhẫn đến toát cả mồ hôi. Sáng tinh mơ, hắn sẽ có người phụ nữ trẻ cho riêng hắn. Hắn sẽ để cô ấy trong bếp như một chiến lợi phẩm đi săn. Cô sẽ làm cho hắn rất nhiều panh rêu và giặt quần áo cho hắn. Phu nhân Garric sẽ làm cho tất cả bọn lính phải ghen tỵ. Cuộc đời sẽ trở thành bài tụng ca rượu.

Hắn hài lòng. Cô ấy không thể làm gì khác. Cô ấy sẽ thuộc về hắn.

Garric nhớ lại con ruồi đầu tiên của hắn. Mười sáu tuổi, hắn đã hạ gục một con ruồi đang bay. Với cô ấy, cũng gần như thế, một thú vui tinh tế.

Giấc mơ lãng mạn của hắn kết thúc khi hắn nghe thấy một tiếng ồn lạ tai. Hắn nhô dậy trong giường.

Đó không phải tiếng ồn. Đó là một điệu valse.

Garric nhảy dựng lên và lao ra phía cửa sổ.

Một điệu valse. Ai đó đang chơi nhạc trong đồn.

Vào thời điểm này, chơi nhạc trên Đại Thụ chẳng khác gì rán trứng ốp-lết bằng mỡ trên sọ của Jo Mitch. Đó không phải là tội nhỏ, mà là trọng tội.

Nếu Mitch biết được Seldor là nơi diễn ra một buổi hòa nhạc đêm vui nhộn thì Garric chỉ còn nước nhảy valse với rận trong một cái hốc. Hắn xỏ giày và đi ra. Một đám lính đang chạy tán loạn qua sân.

- Đằng kia kia, cạnh khu trại giam, ai đó kêu lên với hắn.

- Tao muốn tất cả chúng mày có mặt ở khu trại giam. Bắt cho tao cái đĩa bệnh hoạn này!

Rất đông người đã đứng quanh hàng rào. Đoàn xe cuối cùng lại vừa khởi hành về phía cái hồ. Vì vậy, tất cả mấy cái chuông đều trống không. Bọn chúng lục soát mọi xó xỉnh để tìm xem tiếng nhạc phát ra từ đâu.

Cảnh tượng náo loạn này giống như một màn ba-lê bằng đuốc khá duyên dáng. Những bó đuốc đi đi lại lại theo điệu valse. Từ xa, trông cảnh tượng ấy giống những dạ hội lung linh ánh sáng mà người ta vẫn thường tổ chức trước kia ở xứ Ngọn Cây. Nhưng khi tiến lại gần, không khi chẳng có chút gì của lễ hội.

- Bắt hắn lại! Garric sửa nhng lên.

Người nhạc công vẫn vô hình. Âm nhạc luôn lách khắp nơi. Âm nhạc nhảy nhót trong đêm, chế giễu những chấn song của khu trại giam và tiếng kêu thất thanh của đám lính. Âm nhạc không sợ ai. Âm nhạc không bị nhốt trong chuông.

Cuối cùng, ai đó cũng có sáng kiến sử dụng loại đuốc nhẹ. Đó là một tấm vải rất mỏng được đốt cháy trước khi bị cuộn tròn, bắn lên cao bằng ná. Tấm vải trải rộng trong không gian và trùm kín mặt đất khi rơi xuống. Loại đuốc này là một trong những phát minh mà Sim Lolness buộc phải giao cho Jo Mitch, cùng với xe tăng bằng lông chim và vài phát minh khác để bắt hắn kiên nhẫn chờ đợi bí mật Balaina.

Đuốc nhẹ bay lên rất cao và soi sáng toàn bộ cảnh cây. Cuối cùng, cả đôn cũng có thể chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra trên nóc khu trại giam.

Mô Asseldor đang ngồi thẳng bằng trên cao tít, đầu đội chiếc mũ cũ kỹ, hai má ửng hồng.

Trên đầu gối cậu là chiếc olông-xen của ông nội. Cậu đang kéo đàn. Đôi bàn tay lạnh cóng được bọc trong khăn lau bếp. Chân và bụng cậu đóng băng, nhưng cậu không run.

Cậu không chơi một điệu valse bất kỳ. Mà cậu đánh bài *Em gái nhỏ*, một giai điệu cậu soạn những năm trước tặng Mia, khi cô mắc chứng tương tư. Cậu đã không chơi bản nhạc này từ khi cô gái trẻ ra đi cùng Lex Olmech. Và lúc chơi lại bản nhạc ở tít trên cao khu trại giam, cậu không chắc một ngày nào đó còn được nghe giọng nói của người em gái này.

Quả thật, Garric vừa quyết định treo kẻ điên loạn trẻ tuổi đầu đội mũ này lên cái móc trong hầm của hắn, giữa đám xúc xích và giăm bông.

- Bắt lấy hắn!

Bọn người bắt đầu leo lên khu trại giam. Tất cả bọn chúng đều rời bỏ vị trí gác. Một vài tên đến muộn cũng đã tới nơi.

Không ai trong số bọn chúng nhìn thấy năm bóng người bước đi trong đêm. Năm bóng người lần theo mặt trước cũ kỹ của ngôi nhà và khuất dần vào rừng sâu. Mano nắm tay chị gái. Cậu hít thở đến căng lồng ngực cái lạnh của ban đêm. Cậu không ngớt nhắc đi nhắc lại với Mai:

- Chúng ta bỏ trốn ư? Chúng ta bỏ trốn ư?

Cô gái nói thầm với cậu "Ừ, Mano ạ" mà cậu vẫn không tài nào tin nổi. Milo lắng nghe tiếng nhạc nho nhỏ của em trai mình. Cậu hiểu ra ngay mọi chuyện khi điệu valse cất lên. Cậu bị thuyết phục là nên ra đi.

Ông bà Asseldor đi sát bên nhau. Họ nghĩ đến cậu con trai mà họ để lại phía sau. Họ không dám ngoái đầu lại nhìn trang trại Seldor của mình.

Ngôi nhà không giận họ. Ngôi nhà nhìn họ ra đi, vứt bỏ những bức tường xây cũ, những bức tường chống chọi với con người, nhưng lại chỉ sống bởi con người.

Điệu valse đột nhiên ngừng lại.

Chúng đã làm gì Mô rồi?

Mãi kéo tay Mano mạnh hơn một chút. Milo bắt đầu hát lâm râm bài *Em gái nhỏ*. Những người khác hát theo cậu, miệng vẫn không mấp máy. Khu rừng địa y nghiêng mình để họ đi qua. Họ vừa rời xa Cánh La.

- Chúng ta bỏ trốn ư? Mano nhắc lại. Chúng ta bỏ trốn ư?

Ba ngày sau, cách đó nhiều cánh cây, cô bé Tuyết tìm thấy một quả hồ đào trong hốc vỏ cây. Cô do dự xem có nên thông báo với cha mẹ về khám phá đặc biệt này không. Quả hồ đào to gấp ba mươi lần cô bé.

Tuyết chẳng có một chút khái niệm nào về cái viên gỗ nhẵn nhéo như ông Olmech của cô.

Ba tuổi, Tuyết bị cấm không được đi xa nhà. Nhưng đi xa để làm gì khi người ta có thể tìm thấy những mối nguy hiểm tuyệt vời gần nhà mình?

Chính vì vậy, ngày nào cô bé cũng mạo hiểm với những vật dụng quen thuộc và ở những nơi gần nhà nhất. Bố mẹ cô luôn nhớ cái nồi mà cô bé ngủ quên trong đó sau khi đã đập vung lại. Lex Olmech suýt châm lửa đốt vừa lúc anh phát hiện cô bé ở bên trong.

Cô bé cũng thích lăn trên sườn mái nhà phủ đầy tuyết, để rồi biến thành một nắm tuyết to dần, khi chạm đất sẽ vỡ tan ra. Tuyết thường kêu lên mừng rỡ và lại tiếp tục trò chơi tức thì.

Lần này, cô thấy thích thú hơn. Một quả hồ đào đang nằm cân bằng trong một cái hốc và sẵn sàng rơi đè lên người cô ngay khi bị chạm phải. Quả hồ đào cao bằng ba mươi cô bé trong tư thế tay thẳng lên trời cộng lại. Thật là thích.

Tuyết nhận thấy rằng vật kỳ lạ này gồm hai phần hơi tách biệt. Đoạn tách hai phần này tạo thành một khe hở có thể nhìn vào trong được. Điều đó khiến cô bé tò mò và sẵn sàng trèo lên.

Cô đặt bàn chân lên cái vân gần nhất của quả hồ đào. Và ngay lập tức, sinh linh bé nhỏ nhẹ hơn cả hạt bụi này làm vỏ hồ đào động đậy. Tuyết không ý thức được rằng khối tròn bằng gỗ này sẽ lăn lên người và đè nát cơ thể cô. Cô vẫn tiếp tục leo.

Quả hồ đào nghiêng từ từ. Khối hình tròn cao bằng cả trăm bàn chân bắt đầu lăn mà không gây ra tiếng động...

Vào lúc Tuyết sắp sửa bị đè, một bàn tay đã chộp lấy cổ áo cô và kéo mạnh. Quả hồ đào đã lăn hết quãng đường và dừng lại bất động.

Cô bé nhìn người đã tóm mình. Đó là một người đàn ông khá lớn tuổi. Ông ôm chặt cô bé trong vòng tay. Tuyết nhìn ông trách móc. Lúc nào cũng có người cản trở cô vui chơi, và cứu sống cô.

- Cháu làm gì ở đây vậy, cô bé? Người đàn ông hỏi.

Tuyết cũng muốn hỏi người đàn ông như vậy.

Có tiếng huýt sáo bên ngoài cái hốc. Người đàn ông đáp lại. Hai phụ nữ xuất hiện, theo sau họ là hai thanh niên, trong đó có một người trông rất xanh xao.

- Bố thấy cái gì à?

- Đây! người đàn ông vừa trả lời vừa chỉ tay vào cô bé.

Cả gia đình Asseldor nhìn Tuyết như thể chưa bao giờ họ nhìn thấy một đứa trẻ lên ba vậy. Họ có vẻ rụt rè. Cuối cùng, bà Asseldor cũng tiến đến, xúc động, vuốt má cô bé và hỏi:

- Cháu có thể nói cho chúng ta biết nhà Lex Olmech ở đâu không, cô bé?

Ông Asseldor nhìn vợ vẻ trách móc. Khi đang trong hoàn cảnh trốn chạy và đang tìm nơi trú ẩn của những kẻ trốn chạy khác, người ta không nên hỏi đường bất kỳ ai.

Tuyết nhoẻn miệng cười, xoay tròn người để nhảy lên vai ông Asseldor. Cô bé không phải là bất kỳ ai. Cô nhón gót đi. Họ ra khỏi cái hốc.

Họ đi mất năm phút, nhưng chặng đường ngắn ngủi này đã làm thay đổi rất nhiều thứ trong con người ông già Asseldor.

Cảm nhận được sự êm ái khi cõng cô bé trên vai, ông nhận ra rằng ông chẳng còn muốn gì hơn thế.

Ông mong con cái mình sinh cháu và ông mong được chăm sóc chúng.

Còn những thứ khác, ông đã hy sinh quá nhiều rồi. Công việc, thử thách, ông đã quá mệt mỏi... Ông muốn nghỉ ngơi, muốn có lũ cháu nhỏ trèvai ông thế này.

Chốc chốc ông lại có cảm giác tay Tuyết đang lùa vào tóc ông. Ông muốn là người ông của cô bé để được ở cạnh cô bé hàng ngày, dạy cô những điều giản dị: dựng lều, kể chuyện, chơi nhạc...

Gia đình Asseldor nổi nhau đi và chỉ để lại một dấu vết.

Đến chỗ ngoặt, họ nhìn thấy xa xa, ai đó đang bước trên tuyết. Maï là người đầu tiên nhận ra Mia. Cô thả tay Mano ra và lao về phía em gái mình.

Mia, sau một lúc ngập ngừng, cũng bắt đầu chạy. Tuyết rơi dày hơn, hai chị em chạy đến với nhau một cách khó nhọc. Dường như những cuộc hội ngộ lúc nào cũng như thước phim quay chậm. Cuối cùng hai chị em cũng đến được với nhau, thở dốc, ôm chặt nhau trong vòng tay. Những thành viên khác của gia đình đang đi sau.

Rồi họ nổi vòng tay, chụm mặt vào nhau. Tuyết đã ngập đến đầu gối. Họ ôm vai nhau.

- Còn Mô đâu? Mia hỏi.

- Cậu ấy sẽ tìm cả nhà sau, Maï trả lời.

Những bông tuyết từ trên cây rơi xuống, thọc lét vào cổ và vỡ tan ra trên lưng mọi người. Gia đình Asseldor tưởng như đã đứng đó hàng thế kỷ. Họ gặp lại nhau, bao nhiêu khúc mắc trong lòng tan biến hết.

Rồi, người cha lên tiếng:

- Thế còn cô bé trên lưng bố, con quen chứ?

Ông chỉ Tuyết.

- Không ạ..., Mia nói vẻ nghiêm túc.

Bà Asseldor ngạc nhiên, bà cứ nghĩ rằng cô bé này là...

Nhìn thấy cái đầu giận dữ của Tuyết, Mia không đùa nữa:

- Có chứ bố, cô nói với cha, con gái con đây!

- Con gái con, ông vừa nhắc lại vừa hít thở mạnh. Con gái con.

- Tuyết, Mia nói với cô bé, ông ngoại con đây.

Ông cảm thấy Tuyết đang trườn xuống. Cô bé lao vào vòng tay ông và không rời ông nữa.

SỰ IM LẶNG CỦA NGƯỜI TIÊU PHU LÀM VIỆC TRÊN CAO

Trong nhóm tiêu phu làm việc trên cao, người mới đến mang mã số 505, rất được mọi người quý mến. Ít nói, hay giúp đỡ người khác, tháo vát và hiền lành, người thanh niên mười sáu tuổi này luôn tự nguyện gánh vác những việc vất vả nhất. Người ta thích đôi mắt lạnh lợi, thái độ chăm chú lắng nghe của cậu. Người ta cũng thích sự im lặng đầy bí hiểm của cậu. Thi thoảng cậu làm những người xung quanh quên đi vẻ bí hiểm của mình bằng cách cung cấp mỗi lần một ít thông tin về cuộc đời mình. Không tên, không gia đình, cuộc sống nay đây mai đó, không dễ dàng những cũng không thực sự bất hạnh.

Chỉ trong vài ngày, cậu đã chiếm được lòng tin của những người bạn mới.

Bộ phận tiêu phu làm việc trên cao được thành lập vào thời điểm xuất hiện những giống địa y mới, rủ thành dây leo, nối tiếp nhau trên độ cao chóng mặt, bên cạnh giống địa y mọc thành đám hoặc thành rừng bám trên vỏ Đại Thụ.

Trong Đại Thụ có khoảng năm mươi tiêu phu làm việc trên cao. Tất cả họ đều là tình nguyện viên. Họ làm việc theo nhóm ba người. Người ta không còn đếm nổi số vụ tai nạn chết người đã xảy ra trong bộ phận công nhân này.

Mã số 505 xuất hiện ít ngày trước Noël. Những ứng cử viên xin được làm công việc này rất hiếm. Cần phải khéo léo và không sợ gì mới làm được. Ngay ngày đầu tiên, cậu đã được chấp thuận. Cậu nói ít và làm nhiều. Đặc biệt, cậu xử lý các tình huống khó khăn nhất một cách dễ dàng đến kinh ngạc. Người ta đã chứng kiến cậu leo lên một cái thác rêu nhỏ dễ đứt như sợi đăng ten.

- Tại sao cậu lại không có tên hã 505?

- Khi người ta không có gia đình thì người ta không có tên. Tôi chẳng thể làm được gì.

- Còn tôi, nếu tôi mà không có tên, tôi sẽ cảm thấy lạc lõng.

Ba người tiều phu này làm việc trên một đám địa y xanh lá nhão nhoét rũ xuống từ một cành cây. Họ được bảo vệ bởi những sợi dây bằng vải. Tuyết rơi xung quanh họ.

- Đôi khi tôi có những biệt danh, 505 vừa nói vừa giắt chiếc rìu vào thắt lưng.

- Biệt danh gì vậy?

Những sợi dây leo địa y đung đưa trong gió. Nhóm tiều phu tụt xuống phía dưới.

- Vài người gọi tôi là Tiểu Thụ.

- Vậy tôi có thể gọi cậu là Tiểu Thụ được không?

- Nếu anh muốn.

Hai người tiều phu còn lại tên là Chagne và Torfou. Họ hơn Tobie mười tuổi. Họ cùng Tobie hợp thành một nhóm từ hôm Noël đến giờ. Chagne cưới chị gái của Torfou. Họ sống tại một thôn cách địa bàn hoạt động của Jo Mitch và giờ đồng hồ. Như những người tiều phu khác, mỗi tuần, họ chỉ ở nhà một ngày, một đêm.

Tobie đã thuyết phục được họ nói về tình hình của Đại Thụ.

Ai cũng biết rằng những người tiều phu không dễ dàng đề cập đến các chủ đề nhạy cảm một cách chân thành. Đôi khi, bản thân họ cũng chế giễu cái mà họ gọi là "ngôn ngữ của rừng". Cách diễn đạt ấy nhanh chóng bị chuyển thành "ngôn ngữ sáo rỗng" và được phổ biến ra ngoài khuôn khổ bộ phận làm việc của họ. Và cụm từ "miệng rừng" cũng được dùng thành "uống nhiều" để chỉ sở thích uống rượu của tiều phu mỗi dịp lễ hội.

Những tâm sự của Chagne và Torfou giúp Tobie hiểu rõ hơn về sự suy tàn của Đại Thụ từ khi cậu ra đi. Jo Mitch và Léo Blue không là bạn bè những câu kết với nhau. Bọn chúng căm ghét nhau nhưng lại cùng chung tham vọng và lợi ích.

Léo rất hài lòng khi lợi dụng được cái hồ của Jo Mitch để thủ tiêu đám người Trụi. Về phần mình, Mitch sung sướng khi tiếp nhận những cánh tay mới để đào hố mới cho hắn.

Cũng như thế, việc bỏ tù những nhân cách lớn của Đại Thụ hợp với mong muốn của Léo Blue và cản trở được phong trào nổi dậy. Còn Jo Mitch hy vọng tận dụng những bộ óc này để làm thiên hạ quên đi hắn là kẻ ngu dốt và để cải tiến những phương pháp phá hoại.

Sự hiệp đồng giữa hai tên chủ là một trong những cân bằng mà người ta dễ thấy trong thiên nhiên, đó là khi hai con vật bắt chấy rận cho nhau.

Mỗi khi Châgne và Torfou đưa ra những lời giải thích này, ngay lập tức họ cảm thấy tiếc. Lấy tay ra hiệu xí xóa những gì vừa nói, họ nhắc đi nhắc lại với Tobie:

- Đây, mọi việc là thế, nhưng đó không phải vấn đề của chúng tôi. Với gia đình, công việc, bạn bè, chúng tôi đã có khá nhiều thứ để làm rồi...

- Con trai tôi, Châgne vừa nói vừa cười, thậm chí còn không biết lão Mitch to béo tồn tại nữa. Nó cứ tưởng Jo Mitch là một con rận to đùng trong những câu chuyện tôi kể nó nghe.

- Chỉ nên quan tâm đến người thân của chúng ta, Torfou kết luận. Nếu mỗi người mang lại hạnh phúc cho hai mươi người sống xung quanh mình thì Đại Thụ sẽ trở thành thiên đường.

Tobie nhớ là đã nghe Nils Amen nói: "Tớ quan tâm đến những người sống xung quanh tớ". Đúng, nguyên tắc sống này thật đẹp. Vậy còn những người không có ai sống bên cạnh thì sao?

Lần đầu tiên Tobie trở về nơi trú ẩn của gia đình Olmech sau một tuần làm việc, cậu phát hiện ra ngôi nhà đang tíu tít niềm vui. Đang đêm. Đó là vào ngày 31 tháng 12.

Trước khi bước vào nhà, nhìn thấy những ngọn nến thấp quanh cửa, Tobie nhớ lại truyền thống xa xưa của đêm giao thừa. Cậu phải tuyết trên bốt ở ngưỡng cửa. Cậu đã quên rằng người ta thường tổ chức tiệc tùng ngày này.

Trên đồng cỏ, những ngày hội hè rất hiếm khi diễn ra và thường không phụ thuộc vào lịch trong năm. Người ta tổ chức tiệc khi gặp chuyện vui. Đôi khi người ta nói "Ôi vui quá!" và ngụp đầu trong giọt sương hồng buổi sớm. Không cần hoa, không cần giấy trang trí. Nhưng thỉnh thoảng Tobie cũng nhớ về những ngày lễ truyền thống, về những chiếc váy đuôi dài, về những cái ôm hôn vào đúng nửa đêm.

Tobie đẩy cửa. Mười người đã ngồi sẵn quanh bàn.

Khi thấy gia đình Asseldor một lần nữa đoàn tụ, bên cạnh là gia đình Olmech, cô bé Tuyết, mùi thịt rôti và mùi sáp ong ngày ngày, Tobie cứ ngỡ trở lại ngày xưa. Những cuộc hội ngộ thường im lặng và đắm cảm xúc.

Giờ đây, trong Đại Thụ, có một nơi thực sự ấm áp tình người.

Ở tận sâu trong rừng, giữa những bụi địa y, một gia đình đang hồi sinh.

Mãi chẳng thay đổi gì. Duy có mái tóc hung đỏ của cô là có vẻ sẫm hơn một chút. Tobie ôm choàng lấy cô. Cô gầy hơn nhưng hai gò má vẫn đầy đặn. Còn Milo vẫn luôn giữ dáng vẻ nghiêm túc của người anh cả. Ông bà Asseldor đứng thẳng, cười, các vết chân chim hằn trên mắt, nhưng vầng trán vẫn rộng mênh mông.

Và Mano... Khi Tobie ôm Mano trong tay, cậu hiểu rằng cuộc sống đã không loại trừ anh ấy. Mano tội nghiệp mong manh như một giọt nước đóng băng đậu trên đầu cành cây. Chỉ cần một cơn bão đập cánh thôi cũng đủ làm anh vỡ tan.

- Anh nghĩ rất nhiều về em, Tobie Lolness à... Mano nói với cậu bằng một giọng yếu ớt.

Tobie ngồi cạnh mọi người. Vai họ chạm nhau. Hơi ấm bao trùm khắp người họ. Trong lò đang nướng một con mòng xiên nhồi hạnh nhân tươi. người cùng uống rượu vang hạnh nhân. Hơi rượu bốc lên gợi cho Tobie nhớ lại những đêm ở Cánh La, cậu và bố ngủ trên mái nhà và lắng nghe hơi thở của Đại Thụ.

Cô bé Tuyết vô cùng tự hào khi thấy từng ấy người cùng ăn quả hồ đào mà cô tìm thấy. Cô nhét đầy hồ đào rán trong túi, miệng dính đầy bơ. Ngồi

trên khung cửa sổ, cô bé ngấm nhìn khung cảnh vui vẻ đang tràn ngập nhà mình.

Khi ăn tráng miệng, Lex ghé tai Tobie.

- Amen hôm nay đã qua đây. Anh ấy muốn nói chuyện với cậu.

Không chờ gì nữa, Tobie đứng dậy. Mọi người cùng nói với cậu:

- Chúc mừng năm mới!

Năm mới đã sang.

Tobie đến bên cạnh túp lều trên cao cầu Nils vào giữa đêm. Cậu định bước vào thì nghe thấy một giọng nói sang sảng bên trong. Tobie trượt xuống dưới ván sàn nhà.

- Con đã ở đâu vậy, con trai của bố?

- Con đi công chuyện.

- Người ta nhìn thấy con trong rừng rêu xám, ở đầu xứ Ngọn Cây.

- Người ta theo dõi con à? Nils hỏi, có tiếng cười trong giọng nói của cậu.

Im lặng.

- Con không đón giao thừa tối nay sao?

- Không. Con đã thu thập được một số dữ liệu ở phía trên cao Đại Thụ.

Con phải tiếp tục bổ sung cho tám bản đồ rừng địa y. Thế còn bố?

- Con làm việc nhiều quá, con trai ạ.

- Còn bố, bố không đón giao thừa à?

- Bố đi đây, Norz Amen nói. Đội tiểu phu làm việc trên cao đã mời bố.

- Châgne à...

- Ừ, Châgne và em vợ cậu ấy. Con muốn đi cùng không?

- Con phải làm việc. Bố chào họ giúp con nhé.

- Châgne có cô em gái chưa lấy chồng, Norz- Thế ạ...

- Bố nghĩ là cô ấy sẽ làm con hài lòng. Con nên thỉnh thoảng gặp cô ấy...

Tobie nghe thấy một tiếng động nhẹ. Có lẽ cha con họ vừa ôm hôn nhau.

- Bố ôm em gái Châgne hộ con nhé.

- Được thôi, Norz nói bằng giọng của người phàm ăn.

Sàn gỗ kêu kèn kẹt. Giọng Norz vẫn còn vang lên:

- Bố tự hào về con, Nils à. Đôi khi, bố nghĩ đến El Blue, cha của một thằng điên. Nếu còn sống, bố không biết ông ta sẽ nghĩ gì về con trai ông ta. Còn bố, bố tự hào về con trai của mình.

- Nếu El Blue còn sống, Nils nói, con trai ông ấy sẽ không như ngày hôm nay.

- Còn bố, Norz lúng búng, có lẽ bố sẽ chấp nhận điều tồi tệ nhất nếu con trai bố phản bội.

Bước chân của Norz Amen hướng về phía cửa. Tobie thấy cái bóng khổng lồ của ông bước xuống cầu thang. Norz Amen khỏe đến nỗi người ta phải gọi ông là một cành cây. Ông to như một mảnh gỗ. Cầu thang kêu lên kéo kẹt.

Với giọng sang sảng, Norz với gọi con trai.

Nils ngó ra cửa sổ.

- Tại sao con sống trên đó? người cha hỏi. Hả? Con không muốn một ngôi nhà thật sự trên vỏ cây sao? Đứa con gái nào có thể trèo cao thế này? Con nghĩ đến điều đó chưa? Người ta không thể trèo cao khi đang mặc váy và cặp nơ trên đầu.

- Con không thích thứ hạnh phúc dễ dàng đạt được, Nils trả lời.

Người cha làm bầm cấn nhằn cậu con trai, nhưng rồi cuối cùng ông cũng kết thúc bằng câu "đồ ngốc nghếch" đầy trù ẻo.

Ông bước đi.

Một lúc sau, Tobie bước vào túp lều.

Nils nhìn và mỉm cười với cậu.

Nét mặt Tobie dường như muốn nói:

- Sao rồi?

Nhưng Tobie im lặng. Cuối cùng Nils cũng mở lời:

- Tớ đã gặp cô ấy.

Tobie thở phào. Cậu cảm thấy lâng lâng.

- Cô ấy... Nils thì thầm. Cô ấy thật tuyệt, Tobie ạ.

Mắt Tobie nhìn xuống.

- Cậu có chắc là cô ấy không?

- Không, Nils cười và trả lời. Cô ấy chẳng nói với mình một từ. Đó là một cô gái buồng binh đầu đội khăn. Cô ấy không trả lời. Cô ấy nhìn cậu không động đậy, còn cậu thì ngây ngất.

- Đúng rồi. Đúng cô ấy rồi, Tobie xúc động nói.

Cậu đang thấy Elisha. Cậu đang hình dung ra cô. Cậu đang gập lại cảm giác băng khuâng khi cậu và cô bé gập nhau lần cuối cùng. Họ đã cùng chạy nhanh xuống sườn dốc, đến bên hồ. Họ đứng dựa lưng vào nhau, thở dốc, trên mảng vỏ cây. Họ không tài nào thốt lên lời. Một niềm hân hoan đang bao trùm họ và vuốt ve làn da họ.

Câu chuyện đang sống lại. Sau ba năm.

Tobie hỏi:

- Cậu nói với cô ấy là tớ đã trở lại rồi chứ?

- Không. Ai đó nghe lỏm chúng tớ. Tớ chẳng nói gì với cô ấy cả. Léo hài lòng về tớ. Hấn muốn tớ quay trở lại. Hấn muốn tớ nói chuyện với Elisha. Nhưng...

- Sao cơ?

- Tớ phải thận trọng. Nếu tớ bị bắt gặp trong tổ chim...

- Cậu phải quay trở lại đó, Nils à.

- Tớ sẽ nói gì với cô ấy nếu như tớ chẳng thể nói gì về cậu. Gặp nữa chẳng để làm gì, Tobie à.

- Có chứ. Cậu sẽ nói với cô ấy về tớ. Tớ sẽ bày cách. Nhưng trước tiên, hãy thề với tớ là cậu sẽ đề phòng Léo. Hấn thông minh hơn cậu tưởng rất nhiều. Khi còn bé, tớ đã học được vài điều, Nils ạ. Có hai nguồn năng lượng trong cuộc sống. Đó là lòng thù hận và tình yêu. Con người ta sống bằng một trong hai thứ năng lượng đó. Nhưng trong con người Léo thì có cả hai. Lòng thù hận và tình yêu cùng chảy trong mạch máu hấn.

Khi nói những lời này, Tobie nghĩ đến Ilaïa, cô gái của đồng cỏ. Trong cô đã diễn ra những đợt sóng đối nghịch thế này và rồi sóng đã biến thành b

- Làm thế nào để nói với Elisha về cậu nếu như tớ chẳng thể nói lên tên cậu?

Tobie tiến đến ngồi xuống cạnh bạn.

- Những điều tớ nói với cậu bây giờ là những gì cô ấy dạy tớ. Từ ngữ bao giờ cũng chứa đựng hai lớp nghĩa, cũng giống như lớp ván sàn túp lều của cậu vậy. Người ta có thể giấu trong đó những thông điệp bí mật mà chỉ một số người mới hiểu được.

Tobie giải thích với Nils những điều cậu ấy nên nói.

Cậu nói với Nils rất lâu, đến tận sáng. Mái lều run bần bật dưới trời tuyết. Hai người bạn hít ngửi mùi hương ngọt ngào của chiếc đèn dầu.

Cuối cùng, Nils nói với Tobie:

- Tại sao cậu lại nói hết những bí mật này? Tại sao cậu lại tin tớ?
- Bởi vì tớ không làm khác được.

Nils siết chặt tay Tobie.

- Mình sẽ quay lại gặp Elisha.

Trời sáng. Trên các cành cây lấp lánh một thứ ánh sáng vàng rực.

- Đây là buổi sáng đầu tiên của thế giới, Tobie vừa nói vừa nhìn vòm cây giống như một bức tranh kính ghép màu của nắng và bóng râm. Đi với tớ. Đừng lủi thủi một mình ngày hôm nay.

Tobie cười và vỗ vai bạn.

- Nils tội nghiệp của tớ, cậu nói tiếp, người ta thậm chí không báo với cậu rằng cậu đang giấu thêm năm người nữa tại nơi trú ẩn tận sâu trong rừng. Đi. Gia đình Asseldor đã đến. Cậu sẽ quý họ thôi.

Khi Mai Asseldor tỉnh giấc vào buổi sáng đầu tiên của năm, vào buổi sáng đầu tiên của thế giới này, có lẽ cô không biết rằng đối với cô, ngày này sẽ không giống những ngày khác.

Cô mở mắt. Bố mẹ, hai anh em trai đang ngủ cạnh cô và cô bé Tuyết thì đang cuộn tròn trong chiếc chăn màu xanh lam.

Mia và Lex có phòng riêng ở dưới.

Mấy ngày trước, trên đường đến đây, Mai lo lắng nghĩ đến việc gặp lại Lex, người mà cô thầm yêu trộm nhớ từ lâu. Nhưng vừa bước vào này, nhìn thấy vợ chồng Lex và Mia, nhìn thấy cô bé Tuyết đáng yêu luẩn quẩn dưới chân họ, Mai hiểu ngay rằng hai người này sinh ra là để yêu nhau.

Trong Mai không còn cảm giác bị đánh cắp hạnh phúc nữa. Một đặng là hạnh phúc của Mia, một đặng là hạnh phúc của cô và để tìm thấy nó, cô phải đi qua một con đường khúc khuỷu hơn và dài hơn.

Và chẳng ai nghĩ những cuộc hành trình đẹp nhất lại là những cuộc hành trình ngắn nhất.

Mai thức dậy với cảm giác nhẹ nhàng ấy, cảm giác cô vừa có được từ mấy ngày nay.

Cô trượt ra ngoài tầng áp mái, với lấy mảnh vải garbadin cầm quỳ treo trên cửa và đi xuống bếp.

Gia đình Asseldor dần dần đã tìm lại được những hoạt động cơ bản của tự do.

Mai vào bếp. Thoạt tiên, cô nhìn thấy Tobie, khuôn mặt đang cúi nghiêng vào một bát nước cốt vỏ cây màu đen bốc khói. Rồi, cô nhìn thấy đối diện Tobie, một thanh niên khác đang uống cũng thứ nước đó.

- Xin chào, cô nói.

- Chào Mai, Tobie nói.

Cô vòng ra sau ghế của Tobie và ôm má cậu.

- Đây là Mai Asseldor, Tobie nói với người lạ mặt. Chị gái của Mia.

- Xin chào, người đàn ông trẻ tuổi nói.

Cô cầm một cái tách, đi ra ngoài và trở lại với một cái tách có tuyết.

Mai ngồi xuống và đổ một chút xi-rô đường vào trong chiếc tách có tuyết của mình.

- Cô ăn gì thế? người lạ mặt hỏi.

- Tuyết với đường. Tôi thích thế.

- Cho bữa sáng?

- Vâng.

- Cô không thích dùng đồ nóng à?

- Không.

Tobie thấy lại một chút ngông của chị em nhà Asseldor. Cậu đẩy chiếc bát nóng của mình về phía Mai.

- Ném thử xem. Ngon lắm, nóng, thế mới hạnh phúc.

Mai cười từ chối. Cô nhìn Tobie và nói một cách nghiêm túc:

- Mình không thích những thứ hạnh phúc dễ dàng có được.

Tobie đã nghe câu nói này ở đâu nhỉ? Cậu thề là đã nghe thấy trong ngày... Đột nhiên, cậu quay về phía Nils.

- Mai, Tobie nói... Giới thiệu với chị đây là Nils Amen...

Nils không thể nói một lời. Mắt cậu đã bị mái tóc hung đỏ của Mai Asseldor thôi miên mất rồi.

ÔNG GIÀ VỚI CÁI BÁNH XÈO TRÊN ĐẦU

- Cậu ở đây nhé.

Đó là những gì Mika nói với Liev bằng cách lấy đầu ngón tay vẽ một vòng tròn lên gan bàn tay và một dấu chấm ở giữa. Hình tròn và dấu chấm có nghĩa là:

- Cậu ở đây. Mình sẽ quay lại.

Nhưng Mika không quay lại.

Live vẫn ở đó. Cậu biết rằng đêm đã khuya từ lâu rồi. Không nên coi người mù là những kẻ ngốc nghếch.

Cậu cũng biết rằng không gian hầu như hoàn toàn tĩnh lặng. Điếc cũng chẳng sao vì cậu vẫn cảm nhận được.

Không nhìn và nghe thấy gì nhưng lúc nào Liev cũng có hàng triệu cách để tự mách bảo mình những gì đang xảy ra xung quanh. Cậu đặt tay lên đất, hít không khí, hoặc dùng lưỡi thử không khí... Cậu hoàn toàn không phải là một con người hèn nhát, rúm ró trong cái hộp kín mít của mình. Liev là một chàng trai cao lớn, hoạt bát lớn lên giữa đồng cỏ và đã phát triển mọi khả năng để tồn tại.

Nhưng cậu vẫn phải công nhận rằng cậu cần Mika.

Cách đó vài xăng-ti-mét, Mika đang đợi. Cậu bò và leo lên giữa hàng giáo chỉ chít dùng làm hàng rào. Cậu đang bị nhiễm lạnh.

Cái hố được rào xung quanh bằng thứ chương ngại vật tua tủa kinh khủng này. Người ta dễ bị những ngọn giáo dựng đứng xuyên thủng nếu cố vượt qua chúng. Những nhà bác học lớn tuổi và những người Trại không thể tiếp cận được với nhau.

Tuy nhiên, từ nhiều ngày nay, Mika, Mặt Trăng và những người khác thay phiên nhau vật lộn với chương ngại vật như thể một cơn rơm luôn lách trong bó kim.

Họ muốn nói với một ông già.

Ông già có những hình tròn trên mắt.
Ông già đội chiếc bánh xèo trên đầu.

Chính Mặt Trăng là người đầu tiên đề cập đến việc này. Và sau đó, tất cả mọi người đều nhớ ra đã nhìn thấy ông già ấy khi họ trên đường đến cái hố. Ông già có hai hình tròn trên mắt và một cái bánh xèo đen trên đầu. Họ tưởng vậy khi nhìn thấy cặp kính và cái mũ nồi của Sim Lolness. Ông già có vẻ dễ mến và thông minh. Có thể ông sẽ giúp gì được họ. Rồi họ biết rằng ông đã nói với Mặt Trăng về biểu tượng của Tiểu Thụ mà cậu đeo trên cổ.

Cư dân đồng cỏ vốn có thói quen bện gié cỏ cùng nhau cứ mỗi độ đông về nên họ biết rõ rằng cần phải tin tưởng người khác. Những tù nhân bên kia hàng rào có thể sẽ sẵn sàng chia sẻ số phận đau khổ của mình với họ.

- Ta nhìn thấy những ông già, tóc bạc phơ phơ cũng phải đào cả ngày trời như chúng ta, Jalam nói. Ta nhìn thấy họ khi đi ngang qua. Trong đám họ có ông già đội chiếc bánh xèo trên đầu.

Một số người Trại không muốn tin rằng họ có thể đặt niềm tin vào ai đó trong cây Đại Thụ này.

- Đừng tin ai cả, họ nói.

Nhưng Jalam và những người khác lại bắt bẻ họ:

- Anh có nhớ Tiểu Thụ không... Chẳng phải anh đã định trao gửi chiếc thắt lưng bằng lanh của con gái anh cho cậu ấy là gì?

Mọi người rì rầm đồng tình. Ngay cả những người lo lắng nhất cũng phải công nhận rằng ví dụ về Tiểu Thụ đã chứng minh một điều: không phải mọi thứ đều đã thối rữa ở xứ sở các cành cây này.

Vì vậy, cứ lần lượt từng người một, vào ban đêm, họ nấp ở hàng rào và chờ ông già đội bánh xèo đi qua.

Mika chợt nhớ là Liev đang đợi cậu. Đêm nay, ông già không xuất hiện. Cậu quay về, bộ pyjama màu nâu bị rách một tẹo vì vướng phải đầu giáo nhọn. Những đứa con của đồng cỏ phải mặc bộ quần áo tù khổ sai này, trông họ chẳng khác gì thằn lằn đeo dây quần.

Từ bấy lâu nay, có lẽ lúc mặc quần áo tù là thời khắc duy nhất làm cho những người Trại cười thoải mái. Cái lúc người ta lột trang phục bằng lạnh của họ để khoác lên đó những bộ đồng phục bắt buộc đã làm cho họ cười nghiêng ngả. Họ ngấm nhau, chỉ trỏ, rồi gập bụng mà cười. Cái quần chắc chắn là thứ họ thấy kỳ cục hơn cả. Hai ống gắn liền với vùng thắt lưng trông thật nực cười. Tại sao không phải những tấm vải trùm qua tai.

Đám lính bức bối khi nghe thấy tiếng cười điên dại dậy lên vào chính lúc con người ta trở nên nhọc nhãi nhất thế này. Quả thực, người Trại luôn làm cho đám lính canh ngạc nhiên và cáu giận. Không phải vì họ bất trị, mà ngược lại. Chính tính tình tốt bụng, bản chất nhẫn nại và tinh thần đoàn kết của họ là cái gì đó lãng nhọc những kẻ đang ra sức hành hạ họ.

Vì không thể nhìn thấy và nghe thấy gì nên Liev không biết chính xác cậu đang ở đâu từ sáu tháng nay, nhưng cậu hiểu luật chơi.

Nhà tù. Những người tốt. Những kẻ độc ác. Công việc phải làm.

Nhiệm vụ là phải đứng vững.

Ban đầu, đám người của Jo Mitch coi cậu là đứa ngu xuẩn. Liev thường không trả lời câu hỏi, miệng cười, trong khi đôi mắt đen nhìn vào khoảng không vô định. Bọn chúng muốn trừ khử con người vô dụng, ngây ngây ngô ngô này đi, hoặc dùng để làm bia phi tiêu. Nhưng Mika đã chứng minh những việc Liev có thể tự mình làm được. Với năm xô vải đầy vỏ bào ở thắt lưng, hai xô trên vai, Liev leo lên leo xuống... bằng cách lần theo dây thừng. Cậu làm việc gấp bốn người bình thường.

Vì vậy, bọn chúng cho cậu cơ hội, nhưng cũng là để chờ đến ngày cậu kiệt sức hoặc gãy tay. Ngày đó, chúng sẽ thanh toán cậu.

Liev cảm thấy tiếng rung xa xa. Ai đó đang đến. Cậu nhận ra bước chân nhẹ êm của một người Trại, rồi bàn tay của Mika nắm lấy tay cậu.

Họ cùng đi ngủ cạnh những người khác. Mặt Trăng nhóm dậy trong bóng tối, chống khuỷu tay.

- Hai anh đấy à?

- Ừ.

- Các anh có nhìn thấy ông già không?
- Không.
- Thôi, chúc ngủ ngon, Mika. Chúc ngủ ngon, Liev.
- Chúc ngủ ngon, Mặt Trăng, Mika trả lời.

Liev thiếp đi. Đêm, trong giấc mơ của mình, cậu gặp lại biết bao hình ảnh và âm thanh, đong từng giờ đầy, lúc cậu còn bé tẹo, trước khi bị bệnh. Những giấc mơ đêm của cậu đầy màu sắc, đầy những buổi hoàng hôn, với biết bao khuôn mặt, giọng nói dịu dàng, tiếng hát và tiếng suối chảy róc rách trên đồng cỏ...

Cùng lúc đó, ở phía bên kia hàng rào, một cuộc họp đang diễn ra trong khu nhà ngủ của Sim Lolness. Khoảng ba mươi nhà hiền triết lớn tuổi, ngồi trên những chiếc giường tầng, có vẻ như đang đợi hiệu lệnh bắt đầu cuộc chiến...

Quả thật, họ đang đợi những tính toán khoa học của Sim, mắt nhắm nghiền.

- Ba tháng. Cần thêm ba tháng nữa.

Nhiều tiếng thở dài chán nản, thậm chí cả những giọt nước mắt thấm đẫm trên những gò má đầy nếp nhăn. Vài giờ trước đây, họ còn tin là đã ở cuối đường hầm. Ba tháng!

Khi người ta đã già và mệt mỏi thì mỗi ngày qua đi đều quý.

Sớm hơn một chút, vào buổi tối, Zef Clarac, còn nằm dài trong đường hầm, bào những nhát cuối cùng, nhắc ra một mẫu ván sàn rồi ghé mắt ra ngoài. Ông vội vàng quay lại trong đường hầm. Ông già Lou Tann đi cùng thì thầm:

- Sao rồi?

Khuôn mặt xấu xí đến gớm ghiếc của Zef càng biến dạng hơn khi ông nhăn nhó. Kết quả thật tồi tệ.

- Mùi kinh quá.

Lou Tann đẩy Zef và ló đầu ra ngoài.

Ông rút đầu vào ngay lập tức và chun mũi.

- Ô nhiễm quá.

- Hương của tự do, Zef cười khẩy. Chúng ta làm gì bây giờ?

Rồi họ nghe thấy những âm thanh kỳ lạ, tiếng òng ọc rồi tiếng nổ.

- Tôi sẽ quay lại. Tôi sẽ tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra.

Lần này Zef thò tận cổ ra. Ông phát hiện thấy hai chiếc giày to mà mới một phút trước thôi còn chưa tồn tại. Bầu không khí ngột ngạt. Ông hiểu ra tất cả khi ngửi thấy mùi của mẫu thuốc lá cũ hòa quyện trong không khí. Ông đóng thanh ván sàn trên đầu lại và quay về phía Lou Tann.

- Văn phòng... ông lấp bấp. Văn phòng của Jo Mitch.

Lou Tann đập đầu vào vách.

- Chết cha! Chúng ta nhầm rồi.

Đêm hôm đó, trong nhà ngủ tập trung, họ đã giải thích cho những người khác về phát hiện của mình. Tất cả mọi người đều suy sụp. Lại mất thêm nhiều tháng nữa! Sim Lolness không đứng nguyên một chỗ nữa. Ông có vẻ vui mừng. Thậm chí ông còn có vẻ quá hưng phấn.

- Đó là tin mừng nhất mà tôi từng nhận được, ông nói.

Ngay cả khi đã một trăm linh hai tuổi rồi, cố vấn Rolden cũng chỉ muốn dẫn cho ông bạn mình một trận.

- Đứng yên một chỗ đi, ông già điên rồ, Rolden nói với Sim Lolness.

- Im đi, Rolden. Tôi nói cho ông biết đó là một tin tốt lành.

- Ông tin rằng chết mòn chết mõi ở đây là một tin tốt lành à?

Họ suýt nữa thì xông vào đánh nhau. Maïa liếc nhìn chồng.

- Cần phải học cách tính toán, ai đó thì thâm ở góc phòng.

Sim nghiêng răng.

- Ai nói đấy?

Không ai nhúc nhích. Sim gỡ cặp kính ra và giụi mắt. Ông hít thở một hơi dài và quay về phía Albert Rolden

- Hoàn toàn đúng, ông à, tôi đã làm một cách đáng tiếc. Tôi tính toán kỹ rồi, nhưng tôi không tin vào người đó.

- Ai?

- Người đó. Người cho chúng ta chỗ trú thân, người cung cấp lương thực cho chúng ta, người cho chúng ta cái để mặc... Chính người đó!

Sim hươ tay quanh mình. Chẳng ai hiểu gì cả. Giáo sư nhắc lại ba lần bằng giọng sắc lạnh:

- Người đang đấu tranh. Người đang đấu tranh. Người đang đấu tranh.
- Ai?
- Cái gì?
- Ông ấy nói gì thế nhỉ?

Tất cả tù nhân nhìn Sim Lolness như một kẻ cuồng tưởng.

- Đại Thụ, tôi nói cho mọi người biết! Đại Thụ đang vật lộn! Đại Thụ đang tự vệ chống lại chúng ta! Đại Thụ đang kháng cự! Đại Thụ đang rạch phản đối! Đại Thụ đang trở nên dạn dày. Tất cả tính toán của tôi đều chính xác, nhưng tôi quên mất rằng cái hồ khổng lồ giống như một vết sẹo. Vỏ cây đang tìm cách chữa trị vết thương này. Vỏ cây đã trèo lên cả bờ miệng hồ. Chính vì thế chúng ta đã nhầm. Vỏ cây đang hành động. Đại Thụ đang chiến đấu!

Sim lấy hơi. Ông quay về phía vợ mình và nói:

- Năm mươi năm qua, trên các cành của Đại Thụ, anh vẫn lên tiếng bảo vệ quan điểm: Đại Thụ đang sống!

Cố vấn Rolden đi về phía giường của ông và ngồi xuống. Cả khu nhà ngủ bé tẹo bây giờ đã trở nên tĩnh tâm trước tin lớn này. Zef Clarac liếc hỏi:

- Còn chúng ta? Chúng ta làm thế nào bây giờ?

Sim cười với ông.

- Chúng ta đào, Sim trả lời.

Phải làm việc ba tháng nữa. Họ cẩn thận bịt lối vào văn phòng của Jo Mitch lại để tránh bị chết ngạt. Sim lại tiếp tục tính toán. Cần phải đào thêm mười lăm xăng-ti-mét đường hầm nữa.

Rolden lặng thinh trong nhiều ngày.

Sim định tận dụng những ngày tháng dằng dặc này để tìm lại cậu b người Trụi đeo biểu tượng của nhà Lolness.

Chắc chắn cậu bé này biết điều gì đó về Tobie. Cần phải tìm cách nói chuyện với cậu bé.

Vì thế ông nghĩ đến Minouilleka.

Minouilleka là nữ canh gác duy nhất của cái hồ. Bà cao và to gấp hai lần gã đồng nghiệp nam to lớn nhất. Minouilleka quản thúc Maïa Lolness, cũng là phạm nhân nữ duy nhất bên này cái hồ. Họ đã đối mặt nhau, cách đây lâu rồi, vào thời điểm thương tâm, vài giây trước khi Tobie biến mất mãi mãi.

Chính vì kỷ niệm này và cũng bởi nhiều lý do khác mà Maïa rất quý Minouilleka. Bà nhanh chóng hiểu rằng quả núi này có trái tim. Mọi quan hệ của họ trở nên thân thiết hơn khi bà Lolness hỏi chuyện người nữ canh gác về tuổi thơ của bà ta.

Người phụ nữ này không trả lời, im lặng trong nhiều tuần, nhưng rồi một tháng trôi qua, bà thú nhận:

- Tôi không phải là đứa trẻ được cưng chiều...

Dần dần, Maïa khám phá ra rằng phần lớn tuổi thơ của Minouilleka trôi qua trong một chiếc sọt, dưới gầm chạn. Vì thế, bà rất phàm ăn và ngờ nghệch.

Ngay sau ngày đột nhập văn phòng của Jo Mitch, Sim Lolness đòi gặp Minouilleka.

- Tôi có một việc nhờ bà giúp đỡ, thưa bà, Sim nói.

Ông giụi mắt cho đỏ lên. Thỉnh thoảng ông lại hỉ mũi.

Minouilleka cúi mình xuống để nghe ông nói. Tuy cao gần hai mi-li-mét, giáo sư tự dung vẫn có cảm tưởng mình giống một thằng lùn. Bà ghé tai về phía ông. Người phụ nữ khổng lồ này thật tế nhị. Sim tiếc là phải nói dối bà.

- Tôi bị mất một vật, ông giải thích. Một hình nhỏ chạm khắc để đeo vào dây chuyền. Đó là một kỷ vật. Con trai tôi đã tặng nó cho bà nhà tôi, và bà nhà tôi nhờ tôi cất giữ. Tôi đã làm mất nó. Tôi vẫn chưa muốn nói điều này với Maïa. Đó là tất cả những gì bà ấy có, vâng, tất cả những gì của con trai tôi mà bà ấy còn giữ...

Ông cho Minouilleka xem bức tranh vẽ biểu tượng nhà Lolness.

- Nếu bà tìm thấy nó thì hãy nói với tôi. Có thể ai đó đã nhặt được nó... Tôi sẽ biết ơn bà mãi mãi, thưa bà.

Minouilleka lắng nghe từng chữ của câu nói cuối cùng. Bà thậm chí còn không biết có tồn tại kiểu nó này nữa.

"Biết ơn mãi mãi, thưa bà..."

Mấy từ này ghép lại với nhau nghe thật mát tai.

Bà nói:

- Vâng, được, vâng. Bà cảm thấy ngại ngùng khi chỉ có vài từ nghèo nàn để trả lời một nhà thơ tâm cỡ như vậy.

Những ngón tay to chụm lại như khúc củi của Minouilleka tóm lấy tờ giấy, và bà bước đi.

Ngày hôm sau, bà gặp giáo sư, tâm trạng rất bối rối. Bà đã tìm thấy người đeo cái vật đó.

- Nhưng... anh ta không muốn.

- Sao cơ? Sim hỏi.

- Anh ta không muốn trả lại.

Sim suy nghĩ trong giây lát. Làm thế nào mà Minouilleka lại có thể nghe lời cậu bé người Trụi này nhỉ? Người phụ nữ này không chỉ là một quả núi. Đó là một điều bí ẩn. Sim nảy ra một sáng kiến.

- Vậy bà hãy giải thích cho cậu ấy rằng tôi là bố của người đã làm ra cái vật đó. Hãy hỏi xem cậu ấy đã tìm thấy nó ở đâu.

- Vâng, Minouilleka nói.

Bà để lại Sim còn đang ngạc nhiên về cuộc trao đổi từ xa mới bắt đầu với con người kỳ lạ kia. Tối hôm đó, điều kỳ diệu lại xảy ra.

- Anh ta không muốn nói đã tìm thấy vật đó ở đâu. Nhưng anh ta rất muốn nói chuyện với ông.

Sim hỏi:

- Ở đâu?

- Anh ta có thể đến đây vào ngày mai.

- Đến đây ư? ông nhắc lại.

Mọi thứ diễn ra cứ như chuyện cổ tích. Cuối cùng Sim sẽ biết.

Tối hôm đó, Sim tổ chức một cuộc hội thảo về côn trùng. Đó là một cuộc hội thảo ngắn nhất, đơn giản nhất và thành công nhất trong sự nghiệp của ông. Hội thảo được gọi là hay khi nó khiến cho người ta muốn nghiên cứu,

chứng minh và đặt vấn đề. Hội thảo được gọi là hay khi nó mở ra trước mặt con người những thực t đơn giản nhất.

Tóm lại, những cuộc hội thảo cũng giống như những lời nói đùa hay những căn bệnh: càng ngắn càng hay.

Đây là toàn văn bài phát biểu của Sim Lolness trong những ngày đầu tháng Giêng với chủ đề: "Những loài côn trùng".

- Côn trùng có sáu chân.

Chỉ có vậy.

Sau khi nói xong năm từ này, giáo sư gấp tài liệu lại. Hội thảo kết thúc. Ông để cử tọa bàn tán sôi nổi.

- Có ai hỏi gì không? ông lơ đãng hỏi.

Mọi người đều gờ tay. Plum Tornett cười ngoác đến mang tai. Anh ngưỡng mộ tính táo bạo của thầy mình. Sim trả lời ngắn gọn những ai hỏi ông.

- Nhưng nhện lại có mười chân! Zef nói.

- Vậy nên nhện không phải là côn trùng, ông Clarac ạ! Đó là loài thuộc lớp nhện.

- Thế còn kiến?

- Sáu chân, vì vậy chúng là côn trùng.

- Vậy loài nhiều chân, thưa giáo sư, đừng nói với tôi rằng loài nghìn chân không phải là côn trùng nhé?

- Tôi nghĩ tôi đã nói rất cụ thể rồi. Côn trùng có sáu chân, không kém một chân và cũng không hơn chín trăm chín mươi tư chân. Côn trùng là loài duy nhất trên thế giới có sáu chân. Duy nhất, ông đã nghe rõ chưa? Tôi chẳng còn gì để nói nữa. Thế thôi!

Chưa ai từ trước đến nay lại đưa ra một định nghĩa về côn trùng rõ ràng và hiển nhiên như vậy. Người ta thường băn khoăn suy nghĩ tìm cách phân biệt sự khác nhau giữa côn trùng và những loài khác dựa trên cách ăn uống, bộ râu, kích thước hoặc trứng chúng đẻ ra.

Như thường lệ, Sim đi thẳng đến đích.

Ông cũng phải còn nhận rằng ông muốn nhanh chóng đi ngủ để sáng hôm sau còn gặp cậu bé người Trui.

- Một cuộc hội thảo tuyệt vời, anh yêu à, Maïa nói với ông khi bước vào nhà ngủ.

- Khi anh thật sự trở thành người vĩ đại, giáo sư đáp, anh sẽ diễn thuyết với chỉ một từ d

Trong chiếc giường phía trên họ, một giọng nói nhỏ nhẹ điếm qua các loại côn trùng:

- Lũ rệp, ví dụ, lũ rệp có sáu chân. Loài bướm, sáu chân. Bộ hung...

Đó là Lou Tann, người thợ sửa giày. Ông đang đọc thoải. Sim và Maïa khẽ bật cười. Thán phục trước công bố của Sim, Lou Tann cứ nhảm đi nhảm lại suốt đêm.

- Ruồi, sáu chân. Bộ dừ, sáu. Dế mèn...

Tối hôm đó, Rolden tội nghiệp đào hầm một mình và chui ra khỏi cửa sập chỗ bàn làm việc vào lúc nửa đêm. Lớp học vắng tanh từ lâu rồi. Giờ học kết thúc sớm trước hai tiếng. Ông bị nhốt trong lớp. Ông đập mạnh vào cửa lớp học. Hai tên tay chân của Jo Mitch đến mở cửa cho ông. Chúng cười khẩy một cách ngu ngốc.

- Sao rồi, ông già, ngủ quên trong lớp à? Chậm chạp rồi... Cần phải uống vitamin thôi...

Ông già trăm tuổi so vai với hai kẻ dốt nát. Ai có thể tin được người đàn ông này vừa đào hầm suốt bốn tiếng đồng hồ để trốn thoát? Ông không phải là người chậm nhất trong ba kẻ ở đây.

Giờ đây, Sim đang chờ cuộc gặp gỡ mong đợi. Ông chờ mong chiếc tủ bé tẹo mà người ta dành cho ông để làm việc và thí nghiệm. Cửa mở. Minouilleka thò đầu vào.

- Cậu ấy đây.

Sim đi ra. Ông cảm thấy chân mình chệnh choạng.

Ông vẫn còn bị ánh sáng bên ngoài và bụi gỗ bay trong không khí làm lóa và mờ mắt. Những người bạn của ông đã đi làm ở cái hồ từ lúc trời mới

hừng sáng.

Trước mặt ông, không có người Trụi nào hết. Có một tên lính với nụ cười quái gở. Một tên lính cao to với cái nhìn độc địa đang hươ cái lao móc của hắn lên y như một con bọ cạp dưới ánh nắng.

- Anh ta tên là Hồ, Minouilleka nói.

Hồ đeo trên cổ biểu tượng nhà Lolness. Ngay những ngày đầu tiên, hắn đã cướp nó từ Mặt Trăng.

Hóa ra lúc trước, Sim đã trao đổi thông tin với người đàn ông này. Ông đã vô tình tiết lộ cho hắn những thông tin quý giá.

- Thật thú vị, tất cả..., tên lính nói. Thưa giáo sư, nhng, tôi đã khám phá được nhiều điều.

- Nghề của tôi mà, Sim bình tĩnh đáp.

Hồ liếm môi trên. Ngón tay hắn chạm vào mẫu gỗ nhỏ đeo trên cổ hắn.

- Làm thế nào thằng người Trụi đó lại tìm thấy vật này nếu như vật này là của con trai ông?

- Vợ tôi đã làm thất lạc nó. Bà ấy hay đeo nó trong hồ. Có thể cậu bé đó đã nhặt được nó.

- Ai cũng nghĩ rằng Tobie Lolness đã mãi mãi mất tích...

- Đúng, Sim nói.

- Và nếu như tôi bắt đầu nghĩ điều ngược lại? Có thể hắn còn lảng vảng đâu đó... Tôi biết một người sẽ rất hài lòng khi có thông tin này.

- Đúng, Sim nói. Tôi biết người này: ông tên là Sim Lolness. Không gì làm ông vui hơn khi biết tin này.

- Không, tên lính đáp. Tôi nghĩ đến một người nào đó tên là Jo Mitch.

Thực tình, Hồ không định tiết lộ những hoài nghi của hắn. Đó là một nguồn béo bở. Nếu vừa có thể tìm thấy Tobie Lolness, kẻ thù chung số một đang bị liệt vào danh sách xanh và vừa chứng minh được mối quan hệ giữa gia đình Lolness với người Trụi, hắn sẽ lập được chiến thắng đúp... Và hắn sẽ được thưởng hai lần.

Cuối cùng, trong một xó xỉnh bẩn thỉu của cái đầu hắn, Hồ nảy ra suy nghĩ biết đâu hắn sẽ lấy được viên đá của Đại Thụ.

- Tôi nghĩ rằng con trai tôi không còn trên thế giới này nữa, Sim Lolness nói. Nhưng tôi sẽ cảm ơn anh bằng tất cả trái tim nếu anh chứng minh cho tôi điều ngược lại.

Sim quay lưng về phía hắn. Ông biết rằng ông đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

- Cúi chùng đấy, Hồ nói.

Sim Lolness lẩm bầm:

- Anh không làm tôi sợ đâu.

- Ông chắc không? Chúng ta cùng có một người bạn, ông Lolness ạ. Ông ấy cũng nói hết như ông.

Sim dừng lại. Tên này còn muốn gì ở ông nữa?

- Tôi là người canh ông Nino Alamala,

Sim nhìn thẳng vào mắt Hồ. Ông hiểu ngay lập tức.

Alamala là một người bạn rất thân của Sim. Tất cả mọi người đều nhớ người họa sĩ này, người họa sĩ bị tố cáo là đã giết chính vợ mình.

Sim chịu trách nhiệm bào chữa cho bạn trước phiên tòa.

Đó là một câu chuyện khủng khiếp. Một câu chuyện đã làm thay đổi vĩnh viễn cuộc sống của gia đình Lolness.

Tess Alamala xinh đẹp được tìm thấy trong tình trạng sọ nát bét trên một cành cây. Cô vốn là nghệ sĩ nhảy và làm xiếc trên dây. Mọi người đều nhanh chóng hiểu rằng cô bị rơi từ trên dây mắc qua vài nhánh cây xuống. Nino triền miên trong đau khổ.

Những cuộc điều tra đầu tiên kết luận rằng đó là một vụ tai nạn ngớ ngẩn. Nhiều người nói đi nói lại rằng Tess Alamala đã khéo tìm đến tai nạn. Vì chẳng ai bắt cô phải đi trên dây làm gì cả. Như mọi người, cô chỉ việc dạo chơi bằng cách đi bộ trên các cành cây.

Nhưng rồi, khá nhanh, những lời trách móc này lại chĩa vào Nino, một họa sĩ với nghề nghiệp khá ngông cuồng và vô ích không kém. Người ta trách anh đã để vợ leo lên cao. Người ta nhắc đi nhắc lại rằng họ có con nhỏ, nên như vậy là vô trách nhiệm và tội lỗi.

Những lời buộc tội này đã buộc một viên thẩm tra viên phải đến nhà Nino Alamala để lục soát đồ đạc. Ông này tìm thấy một bức tranh nhỏ trong góc nhà. Bức chân dung vẽ Tess đang bước đi trong hư vô. Phía sau bức tranh có một câu tựa đề: *Anh cắt sợi dây để thấy em bay lên*.

Tối hôm đó, Nino Alamala bị tổng giam.

Vài tháng sau, phiên tòa xét xử được tổ chức. Giáo sư Lolness bào chữa cho bạn mình. Và ông đã thành công xuất sắc. Ông nói rằng chính thơ ca đang bị lên án, rằng cuộc sống sẽ không còn là cuộc sống nếu thiếu những họa sĩ và những diễn viên xiếc trên dây. Sim nói:

- Nếu tôi viết cho vợ tôi: "Em là ngọn lửa bé bỏng của anh", tất nhiên không phải vì tôi có ý định đem nướng cô ấy trong lò sưởi. Tess Alamala tuyệt vời bị chết do tai nạn, khi cô ấy đang luyện tập. Chúng ta chỉ có thể khóc cùng Nino mà thôi.

Nino Alamala rất trang nghiêm, rất thánh thiện trên hàng ghế bị cáo. Ngay lập tức, người ta trách anh có mặt ở đó mà tay vẫn dính đầy màu vẽ. Người ta bình phẩm rằng anh thiếu tôn trọng người khác. Anh đã xin lỗi một cách khiêm nhường.

Sim nổi giận. Thay vì sẫm soi bàn tay của một người lao động giống như kiểm tra tay con nít trước khi ăn, hãy nên đọc trên khuôn mặt người ấy, trong trái tim người ấy, và nhất là sự dịu dàng trong những bức tranh của người ấy! Nino vô tội.

Sim thích những bức tranh của Alamala. Đó là những tác phẩm khổ nhỏ. Alamala thường ký bên dưới bức tranh những hình tròn như một phong cảnh với nhiều thung lũng, một chữ ký cân đối đến nỗi người ta có thể đọc được nó ngay cả khi bắt đầu bằng chữ cái cuối: Alamala.

Một đêm, trước khi có kết luận phiên tòa, Nino Alamala bị giết chết trong phòng giam của anh. Người ta không tiến hành điều tra cái chết này với lý do ai lại chạy theo kẻ sát nhân giết kẻ sát nhân. Người ta lơ mơ nghi ngờ một trong số lính canh Nino muốn bản án kết thúc nhanh hơn.

Câu chuyện đã diễn ra cách đây mười lăm năm nhưng ký ức về nó vẫn còn nguyên vẹn. Sim nhận ra rằng, nỗi căm thù đã có sẵn trong ông trước cả khi Jo Mitch và Blue xuất hiện và chỉ chực bùng ra mà thôi.

Nhìn Hồ đi xa, Sim Lolness hiểu rằng đứng trước mặt ông vừa rồi là kẻ đã giết Alamala.

Hồ hài lòng. Ngay khi màn đêm buông xuống, hắn sẽ đi một vòng đến chỗ những người Trụi. Mặt Trăng sẽ không thể kháng cự hắn lâu nữa.

Hắn luôn tìm được những trò thú vị để bắt một đứa trẻ mười tuổi phải nói.

TỐ ĐÃ TRỞ LẠI

Tobie và hai người bạn cùng nhóm chằng lưới lên một tràng địa y rậm rạp đang đung đưa trên không. Họ ngủ trưa trong chiếc võng này, chiếc võng chao đi chao lại nhờ có tuyết tan rơi thành từng giọt quanh họ.

Tháng Giêng năm nay chứng kiến ngày thứ ba có nắng chói chang. Thiên nhiên bị cái nóng lừa gạt. Người ta nghe thấy tiếng rít của côn trùng và tiếng răng rắc trên các cành cây, như thể đang mùa xuân vậy. Tobie không ngủ. Cậu lắng nghe cơn trở mình thức giấc của Đại Thụ vào cái ngày nắng giữa mùa đông này. Cậu biết rằng ngày mai, nàng chúa tuyết sẽ lại tung tăng trên các cành cây và lại ru ngủ cả thế giới dưới đôi cánh trắng của mình. Giữa những giọt nước băng tan, Tobie nhìn thấy vệt bùn dài. Có lẽ đó là những bông tuyết tan. Bên cạnh mình, cậu còn nghe thấy tiếng ngáy đều đều của Châgne và Torfou.

- Nếu một ngày, Đại Thụ không thức dậy nữa...

Cậu ý thức được mối nguy hiểm đe dọa các cành cây. Lex Olmech đã nói với cậu về tình trạng tầng lá thừa dân, về sự thối rữa của vỏ cây phía bắc.

Những dự báo của Sim Lolness đang trở thành hiện thực. Mùa xuân trước, một phần chồi cây đã khô héo ngay tại chỗ. Người ta đổ tội cho rêu và địa y... Nhưng đã từng sống trên đồng cỏ, Tobie biết rằng địa y cũng mọc trên cả núi đá. Vì vậy không thể buộc tội địa y đã hút hết năng lượng của Đại Thụ. Địa y chỉ tận dụng khoảng không và ánh sáng ở những chỗ lá rụng.

Rêu và địa y là một trong những loài sống nay đây mai đó và người ta phải cảm ơn chúng vì đã xuất hiện trên những vùng đất bỏ hoang. Có nên trách những người du mục đến sống trên các cành cây bị hạn hán hay hỏa hoạn tàn phá?

Tobie sẽ còn nghĩ miên man như vậy rất lâu nữa, nếu đột nhiên cậu không nghe thấy hơi thở của hai người bạn. Cậu nhóm dậy và chậm chậm đưa mắt về phía Châgne và Torfou.

Một cơn ác mộng. Hai con đĩa hình dạng tổ ong dài, nhốt đang cuốn từ đầu đến cổ họ. Chúng sắp bóp ngạt họ, rồi châm hút họ và chỉ để lại một cái túi không máu. Thì ra đây là nguồn gốc của những vết bunn dài xung quanh cậu. Hai con đĩa mùa xuân nhằm thời gian.

Tobie cầm rìu nhảy bổ lên đầu Chagne. Lớp da đàn hồi và trơn của con đĩa không dễ bị cắt đứt. Lưỡi rìu trượt sang một bên và suýt nữa chặt đúng cổ của hai người tiểu phụ tội nghiệp. Tobie bắt đầu gào thét. Xung quanh cậu, những con đĩa khác nhúc nhúc bò qua tấm lưới.

Chạy. Đó là giải pháp duy nhất. Nhưng Tobie không đủ sức. Ngay cả khi thoát được, hình ảnh của hai người bạn đang khoa chân múa tay bên cạnh sẽ ám ảnh cậu đến tận khi cậu chết.

Một con đĩa to quay giác mút của nó về phía vai Tobie. Đúng lúc cậu nghĩ là mình sẽ chết thì một mũi tên lửa xuyên thủng con vật nhốt nhất này. Nó đột nhiên co rúm lại và rơi vào đáy tấm lưới.

Rất nhiều mũi tên khác bay đến từ tứ phía. Lửa bén vào chiếc võng. Lũ đĩa giãy giụa. Trong chốc lát, khuôn mặt của Chagne và cậu em vợ hiện ra. Lũ đĩa buông họ, co rúm lại và cuộn tròn giữa đám lửa. Tobie kêu lên sung sướng, những chiếc lưới đỡ ba người tiểu phụ bây giờ chỉ còn là tro. Cậu lùi mạnh.

Cả ba người rơi xuống từ độ cao vài xăng-ti-mét và chạm phải một thứ bột nâu nâu ngập đến tận mắt cá chân. Sống rồi!

Họ mừng rỡ và ôm chặt lấy nhau, cả người và mặt mũi phủ một chất đen đen. Tobie nhìn thứ nước sốt kỳ lạ đang nhỏ giọt trên tay, thứ nước sốt mà cậu và hai người bạn đang vùng vẫy trong đó. Họ đang ở đâu thế này?

- Chúng tôi có làm phiền các ông không? Ai đó cạnh họ cất tiếng hỏi.

Torfou, Chagne bị rơi vào một cái thùng to đặt trên xe trượt tuyết bằng lông chim. Xung quanh họ là lính bắn nó và người cầm đuốc đang nhìn họ không mấy thiện cảm. Torfou và Chagne liếc nhìn nhau lo lắng.

- Ngài Mitch đang làm món dồi! Torfou nói lí nhí.

Tobie lật ngược lật xuôi câu nói này trong đầu, cậu cho rằng nó mang một thông điệp đã được mã hóa.

- Ngài Mitch đang làm món dồi... cậu nhắc lại chậm chậm cốt để giải mã.

Lúc này, người ta nâng một vật to tướng lên thành thùng, một vật to tướng khoác bộ đồ sẵn bé tẹo, ngồi choán hết chiếc kiệu.

Tobie đứng im tại chỗ.

Đó chính là Jo Mitch. Và hắn không hài lòng.

Vừa nhìn kỹ hắn, Tobie vừa nhủ thầm rằng người đàn ông này ngày càng giống một cục thịt đông. Hắn không có hình hài cụ thể. Mỗi khi thở, hắn lại tuôn ra một tràng shluuurp đặc biệt y như nước sốt giữa hai lát bánh mì chảy ra.

Jo Mitch. Con quái vật liệu có nhận ra Tobie?

- Ngài Mitch đang làm món dồi, ai đó đứng cạnh cậu giải thích.

Rõ ràng, câu nói này rất được ưa chuộng.

Những gì Tobie không hiểu, đó là, quả thực, Jo Mitch đang nấu món dồi mùa đông của hắn.

Xung quanh ngổn ngang đồ nghề, hắn đang săn đĩa. Thường thì người ta gõ gõ lên cành cây vì đĩa sẽ rơi xuống khi cảm nhận được độ rung. Sau đó, người ta tiêu diệt chúng bằng những mũi tên lửa. Rồi chỉ cần ép chúng tại chỗ để lấy máu đông. Tobie và hai bạn cậu bị rơi vào thùng màu mà người ta sẽ dùng để làm những miếng dồi to, đen, dài và dày như cánh tay của cánh tiều phu.

Ngay cả khi lớp chất lỏng đen này không phủ lên khuôn mặt thì Tobie cũng vẫn không bị Jo Mitch nhận dạng. Cậu đã thay đổi quá nhiều. Tuy nhiên, một người bị dồn lên chỗ để chân của chiếc kiệu đã nhận ra cậu ngay lập tức.

Người này bị buộc vào sợi dây Mitch cầm. Anh ta bị xích như vật nuôi trong nhà, hoặc giống như một chiếc túi đựng chìa khóa lủng lẳng ở đầu dây. Khi nhìn thấy Tobie Lolness, đôi mắt thú hoảng hốt của anh ta sáng lên. Tobie không do dự suy nghĩ chút nào. Đó chính là Plum Tornett, người thợ vắt sữa ấu trùng ở Cánh La, đứa cháu bị câm của Vigo Tornett. Tobie và anh nhìn nhau.

- Chúng tôi là tiều phu, Torfou nói với Jo Mitch.

Câu nói này dường như làm Mitch phật ý vì hắn định cho ba con rận này vào món dồi của hắn. Hắn gãi tai và gầm gừ, rồi hắn ra hiệu cho một tên tay

chân. Tên này nghiêng người về phía thủ lĩnh để nghe hẳn thì thầm, bọt dãi bắn tung tóe. Rồi tên lính đứng thẳng dậy, mặt mày xanh mét, sợ hãi khi phải làm trái ý sếp.

- Thừa Nàng xóm Vĩ đại, tôi... Ngài có nhớ rằng chúng ta không nên đụng chạm đám tiểu phu...

Jo Mitch lại gầm lên lần nữa.

- Đó là một tai nạn, Chagne nói. Chúng tôi bị tấn công. Điều này sẽ không lặp lại lần nữa.

Mitch giật nhẹ cái dây và cào cào vào mái tóc của Plum Tornett. Trong thời điểm hiện nay, hội tiểu phu là bất khả xâm phạm. Jo Mitch nghĩ tới ngày hẳn sẽ xâu bọn người tự phụ này vào một cái xiên nướng thịt. Ý định này làm hẳn thoải mái hơn. Hẳn cũng thấy thích thú hơn khi cảm nhận được dưới bàn tay hẳn, cái đầu bé nhỏ của thằng nhóc Tornett đang run bần bật.

Sau vài phút thương lượng, ba tiểu phu được thả ra khỏi cái thùng, còn đoàn hộ tống Jo Mitch lại tiếp tục công việc của mình, bỏ lại họ ở đó.

Ba người tiểu phu tìm thấy một cái vũng sặc mùi máu trước khi lũ kèn kèn trên Đại Thụ nhảy bổ vào người họ.

Tobie vừa vắt khô bộ quần áo tiểu phu của mình, vừa nhìn ra phía xa kia, nơi có chấm nhỏ Plum đang khuất dần phía cuối cành cây. Nỗi tức giận dồn lên tận mắt cậu. Bao giờ mới trả thù được đây?

Cuối cùng, cậu nghĩ đến Elisha.

Liệu cô ấy có nhớ không? Cô ấy quá hoang dã. Tại sao cô ấy lại đợi cậu vì cô ấy vốn là người thoát ần thoát hiện, là người không muốn phụ thuộc vào cái gì và không muốn thuộc về ai? Tobie cảm tưởng cứ như thể cậu đã đặt một con bướm sống trên một chồi non mấy năm trước và cậu mong tìm lại nó, cũng chính nơi ấy, với đôi cánh phấn! Không thể thế được...

Nils đã quay lại xứ Ngọn Cây với Léo Blue. Có lẽ cậu ấy đang nói chuyện với Elisha. Tự dưng Tobie thấy rất sợ. Liệu trong lòng cô ấy, cậu còn tồn tại không?

Phải, Nils đang nói chuyện với Elisha.

Nhưng cô không nghe cậu.

Cô coi thường cậu. Có lẽ, cô thích ở một mình với bóng đen đang quan sát trên đỉnh quả trứng kia hơn. Bóng đen đó là một người bạn thú vị hơn nhiều. Sự xuất hiện của nó luôn là một cuộc hẹn hò hồi hộp. Nils Amen chỉ toàn nói những chuyện nhảm chán.

Elisha vuốt ve gan bàn chân. Từ lâu lắm rồi cô vẫn giấu nó đi vì trên đó có vẽ một nét gạch màu xanh lam, sáng, bằng mực sâu róm ngay khi cô mới ra đời.

Một ngày, ở Cành La, ngay trước khi người ta tàn sát đám vật nuôi của hai mẹ con, mẹ cô đã nói với cô:

- Mẹ không nghĩ một ngày nào đó điều này lại xảy ra, bà nói...

Ngày hôm đó, sau bữa ăn đêm diễn ra trong im lặng, Isha xinh đẹp ôm khuôn mặt cô con gái nhỏ trong tay.

- Elisha, mẹ không bao giờ giấu con nguồn gốc chúng ta.

Elisha hơi nhăn mặt. Cô biết rằng cô đến từ đồng cỏ, rằng mẹ cô đã lớn lên giữa những người Trụi. Vậy, còn nguồn gốc nào nữa? Tại sao hai mẹ con cô lại đến sống trên các cành của Đại Thụ?

Elisha hơi nghiêng đầu. Cô chưa bao giờ hỏi gì mẹ mình, vì thế tối hôm đó, cô không cảm thấy sẵn sàng nghe.

- Con biết không, Elisha, thế giới đang trở nên nguy hiểm đối với chúng ta.

Isha cầm một bát đầy thuốc nhuộm màu nâu.

- Đây là phấn mo-ri-ta-ni, một loài bướm đêm.

Elisha nhìn mẹ cầm mắt cá chân cô và quét lớp phấn nâu mờ mờ lên gan bàn chân bé tẹo của cô.

Mực sâu róm sáng lóa xin đi. Nét vẽ biến mất.

Elisha rùng mình. Cô thấy như mình đang ở trần. Isha chìa cho cô bát phấn. Cô bé cầm lấy và quét phấn mo-ri-ta-ni lên đôi bàn chân của mẹ.

Cả hai mẹ con đều cảm thấy hành động này thật nghiêm trọng và đáng buồn.

Gan bàn chân là bộ phận thiêng liêng của người Trụi. Nó là điểm duy nhất tiếp xúc thường xuyên với thế giới. Người ta gọi đó là "cái cây của bàn chân", bởi vì gan bàn chân hiếm khi không tiếp xúc với thực vật.

Xóa nét vẽ là một hành động ít khi xảy ra. Nó gợi lại những bi kịch lớn của tộc người này.

Đêm hôm đó, Elisha và mẹ ôm nhau ngủ trong ngôi nhà đầy màu sắc. Họ cứ ngỡ đang nghe thấy tiếng đập cánh của một đàng mo-ri-ta-ni, loài bướm đêm với chuyển bay bi thảm. Họ vừa cắt đứt nguồn gốc hay mối liên hệ nào để cảm thấy cô đơn đến vậy?

Bị giam ở xứ Ngọn Cây, giờ đây, Elisha đang nhìn đôi bàn chân với nét vẽ mờ dần. Cô hiểu rằng tối hôm đó, khi xóa đi biểu tượng này, mẹ đã cứu sống cô.

- Cô nghe tôi nói chứ?

- Không, Elisha trả lời.

Nils Amen đang đứng trước mặt cô và lớn tiếng rao giảng đạo đức với cô về chuyện Léo Blue.

- Quan điểm của cô là sai lầm, cậu nói tiếp. Thường thì người ta hay nhận xét về người nọ người kia. Tôi biết rất rõ về Léo...

"Lại bắt đầu rồi...", Elisha nghĩ.

Cô đã hiểu thông điệp này rồi. Cô bắt đầu tự nhủ liệu gã trai này có hoàn toàn là người đàn độn hay không. Cô liếc mắt lên đỉnh quả trứng, cô nhìn bóng đen trên cao kia vẻ van xin hãy giải thoát cô khỏi kẻ quấy rầy này. Nhưng, như mọi khi, bóng đen

- Léo Blue không phải là người như cô vẫn tưởng. Léo Blue...

- Tôi hiểu rồi! Cuối cùng Elisha cũng tức giận kêu lên. Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rồi!

Nils im lặng. Cậu hiểu rằng đã đến lúc.

Elisha lại thờ hất. Làm sao Tobie có thể kết bạn với con người cục mịch này chứ? Léo Blue, Nils Amen... Cô cố gắng tự an ủi mình khi nghĩ rằng có lẽ Tobie không ở đây lại tốt hơn, để khỏi phải nhìn thấy những người bạn cũ ra nông nổi này.

Có phải vì cô vừa nghĩ đến Tobie? Elisha vừa trải qua một cảm giác kỳ lạ. Cô nhắm mắt và nhận ra rằng Nils đang bắt đầu nói.

Nhưng cậu không nói theo cách vừa rồi nữa.

Cậu nói chậm rãi, chốc chốc lại ngắt quãng bằng giọng xúc động và chỉ chực vỡ òa. Cô không còn nhận ra Nils Amen nữa.

- Elisha ạ, cuộc sống là một tổ ong bị bỏ quên. Cô đang dạo chơi. Ánh sáng giống như mật ong. Thật dịu dàng. Rồi cô bị lạc. Cô cảm nhận được mùi sáp ong. Cô gọi. Giọng cô ngân vang. Cô đi tìm người mà cô đã để lạc mất. Cuộc sống là như vậy đó.

Nils lấy hơi.

- Rồi một con ong thợ bay vù vù lao vào cô. Cô nằm rạp xuống đất, tay che đầu. Con ong bay phía trên. Cô nhòe dụi, váy dính đầy mật ong. Cô sợ. Rồi cô nghe thấy một giọng nói. Người đó đấy. Anh ấy đang ở đây. Cô chạy dọc hành lang trong tổ chim. Cô gặp lại anh ấy. Cô không nói với anh ấy rằng cô sợ. Cuộc sống là thế đó, Elisha ạ.

Elisha quay đầu để giấu khuôn mặt đầm nước mắt trong bóng tối. Chuyện gì xảy ra thế này? Chuyện gì xảy ra vậy?

Ở trên độ cao thẳng đứng, Léo Blue thoáng nhú mào. Những từ ngữ lạ tai, khó hiểu này có hàm ý gì? Sao anh ta lại có nhiều cảm xúc thế nhỉ?

Nils không biết liệu thông điệp của cậu có làm Elisha xinh đẹp hiểu không. Cậu chỉ nói những gì Tobie đề nghị cậu nói.

- Cuộc sống cũng như một trận mưa rào trong rừng rêu, cậu tiếp tục. Cô cho là cô sẽ bám ở trên cao kia đến cùng, đến giọt mưa cuối cùng. Ở dưới, anh ấy van nài cô xuống. Cô thì đang run lập cập vì rét. Cô sẽ ốm mất thôi. Nên thôi đi, vào chỗ trú thôi, Elisha ạ. Nhưng cô vẫn ở đó. Ngay cả khi quần áo đã ướt sũng. Cô quá bướng bỉnh, Elisha

Ở trên cao, Léo Blue nhớ đến sự hoài nghi của Arbaïan. Tay hắn run nhẹ trên vỏ trứng. Thực sự, Nils Amen là ai?

Lúc này đây, Elisha không biết mình đang ở đâu nữa. Giọng nói cứ vang vang bên thái dương cô.

Đây không còn là giọng của Nils Amen nữa. Đó là một giọng nói khác trở về từ ngàn trùng, một giọng nói bị bỏ quên, bị giấu kín trong những năm tháng buồn đau, giọng nói của Tobie Lolness.

Kỷ niệm hòa quyện với thứ ngôn ngữ bí hiểm, không giải mã nổi.

Tổ ong. Trận mưa rào to. Không ai ngoài Tobie và cô biết được những kỷ niệm xa xôi này. Tất cả đã trở thành những gì riêng tư nhất của hai người.

Cô định ninh như thế. Nils đang thay mặt Tobie nói với cô.

Lắng nghe giọng nói của Nils Amen, trong khung cảnh buồn chán, cô đơn của quả trứng, Elisha đã hiểu thấu thông điệp im lặng này của Tobie, thông điệp đã được mã hóa và khâu lại kỹ càng bằng từ ngữ. Một thông điệp vực cô dậy và đem cô đi nơi khác.

Tất cả đều có thể thực hiện được bởi vì thông điệp này nói: "Tớ đã trở lại."

PHẦN THỨ HAI

15

SỰ PHẢN BỘI

Ba tháng trôi đi.

Mùa đông còn nán lại trên các cành cây.

Những gì ném Norz Amen vào vực sâu của nỗi tuyệt vọng, những gì xé nát trái tim ông, đó là điều mà ông cứ ngỡ không thể

Norz biết điều đó từ lâu rồi: Nils đã đứng sang hàng ngũ kẻ thù.

Ngày đầu tiên, ông không tin.

Đó là vào hôm nắng trái mùa của mùa thu. Norz ăn tối ngoài trời với ông bạn lâu năm nhất của mình là Solken to béo. Một cơn gió nóng thổi qua giữa tháng Mười một này. Hai người tiều phu lắng nghe hơi thở của đêm: những chiếc lá cuối cùng cọ vào nhau, một chú bọ da lạch đường kêu lách tách.

Họ ăn bánh và uống bia rêu.

Đối với Norz Amen, người bạn già này là người thủy chung nhất trong những người thủy chung. Trước kia, Solken đã chứng kiến đám cưới của ông với Lili, chứng kiến niềm vui của vợ chồng ông ngày hôm đó, chứng kiến vợ chồng ông nhảy điệu truyền thống, mặt kè mặt đến tận sáng, chứng kiến nỗi tuyệt vọng kinh khủng của Norz khi Lili qua đời vào năm sau vì sinh Nils.

Tuy nhiên, hồi đó, Solken cảm thấy bất lực khi an ủi bạn mình. Thậm chí ông còn không an ủi được bản thân mình trước cái chết của Lili, người mà ông và những người bạn khác coi như em gái.

Lili Amen là một người phụ nữ có đôi mắt xanh, nhỏ nhắn, trẻ trung, rất hiền, rất nhẹ nhàng.

Những gì đẹp thường có vẻ bất tử... Không ai có thể ngờ rằng một ngày nào đó Lili ra đi. Và càng không thể ngờ rằng bà ra đi vì sinh con đầu lòng.

Solken to béo, mệt mỏi vì nỗi buồn giày vò, đã phải mất đến hàng tuần trời mới có thể đứng trước mặt Norz và nói: "Tất cả chúng ta đều rất yêu

quý cô ấy, ông biết không. Tôi sẽ giúp đỡ ông, ông bạn già của tôi ạ."

Tuy vậy, Norz, vốn thẳng như một cành cây nhỏ, đã không chấp nhận bất kỳ sự giúp đỡ, ủng hộ nào. Ông đã nuôi dạy Nils một mình. Hay đúng hơn, ông đã quan sát cậu ấy tự lớn lên một mình.

Solken biết rằng không phải giọng nói thô thiển và những cái bạt tai của Norz đã biến Nils trở thành con người đặc biệt như cậu đã trở thành, mà là một bàn tay vô hình, trên cao xanh: bàn tay của người đã khuất.

Cái ngày Nils cứu sống Tobie Lolness trong khu rừng trống, chỉ trong cái ngày đó thôi, Norz đã phát hiện ra người đàn ông trong con trai mình.

Giờ đây, sau ba năm, Solken lại ngồi đối diện với Norz Amen trong rừng trống. Và tất cả lại sắp sụp đổ.

- Tại sao ông không nói gì? Norz hỏi.

Solken nhìn bạn. Ông không còn can đảm để nói lên những từ ông định nói.

- Nói đi, đồ một âm! Norz vừa nói vừa phá lên cười.

- Con trai ông, Nils...

- Sao cơ?

- Nó đang ở đâu?

- Đừng ra vẻ mờ ám như thế, Solken. Nó đang ở nhà nó, Norz nói. Nếu ông yêu cầu nó giúp gì, nó sẽ giúp ông những gì nó có thể.

- Tôi không muốn mang ơn một thằng phản bội.

Norz bật dậy, siết nắm tay và lấy đà, định xông vào đấm Solken. Nắm tay chỉ còn cách mặt Solken một xăng-ti-mét thì ông chợt kịp khựng lại trước khi đấm nát khuôn mặt bạn mình.

- Nhắc lại những gì ông vừa nói.

Giọng Solken run run xúc động.

- Tôi nói rằng tôi không muốn nói chuyện với những tên phản bội.

Norz nhắm mắt để không phải nghiền nát người bạn tốt nhất của mình thành bột. Tay ông vẫn nắm chặt, run run, chỉ chực vung ra đấm. Solken nói tiếp:

- Thứ lỗi cho tôi, Norz à, nhưng những gì tôi nói là sự thật. Tôi nhìn thấy thằng con trai ông ở phía trên cao kia, gần tổ chim. Nó thường qua lại đấy. Nó lén lút gặp Léo Blue.

- Nils á?

- Đúng, Nils, tôi thấy nó. Nếu ông chứng minh được rằng tôi đã bịa chuyện thì ông cứ đâm chết tôi đi.

Norz mở lòng bàn tay, ông nhìn vào gan bàn tay và chậm chạp vuốt khuôn mặt mình, từ trên xuống như thể đuổi tà mà. Rồi ông quay đầu về phía Solken, nhìn sâu vào mắt bạn như muốn hỏi lại cho chắc.

Solken dừng cảm lắc đầu. Ông đâu có nói dối.

Ngày hôm sau, Norz tận mắt chứng kiến lỗi lầm của Nils. Thậm chí ông còn nhìn thấy Léo bắt tay con mình ở cửa ra vào tổ chim. Norz cắn môi để khỏi gào tên con trai.

Solken thề sẽ không nói gì. Chỉ có ông với Norz biết được tội ác của Nils Amen.

Norz biết phải làm gì. Trong thâm tâm mình, ông biết.

Chỉ có một sự trừng phạt duy nhất đối với những kẻ phản bội.

Ông đã cảnh báo với Nils từ lâu rồi. Hoặc là tự do, hoặc là cái chết. Cuộc sống của hàng trăm tiểu phu đang phụ thuộc vào sự lựa chọn đó. Và cả sự sống còn của Đại Thụ nữa.

Norz phải trừ khử kẻ phản bội, ngay cả khi đó là con trai ông.

Ông định hành động một mình để giữ nguyên vẹn tiếng tăm của dòng họ Amen. Ông sẽ làm cho người ta tin rằng đó là một vụ tai nạn chết người. Không ai biết đến sự phản bội.

Đêm cuối cùng của năm, Norz suýt nữa hành động. Ông và Nils ở trong căn lều của cậu, vũ khí ông cất trong thắt lưng. Nhưng ông không đủ can đảm để giết cậu.

Người ta có thể yêu cầu một người cha làm mọi việc, trừ việc này.

Tối hôm đó, sau khi để lại Nils một mình, Norz không đi tiệc tùng cùng Chagne và những người khác. Ông đã chạy trốn đến một cái hang và khóc như chưa bao giờ được khóc.

Ba tháng trôi qua. Tháng Ba đến.

Chẳng nhận ra điều đó, Norz tránh mặt ông bạn Solken. Ông này chỉ nói với Norz:

- Ông không thể làm được điều đó, tôi có thể hiểu. Vậy thì tôi sẽ làm thay ông.

Norz trả lời rằng ông đang rình cơ hội tốt. Solken nhìn ông và nói:

- Không có cơ hội tốt đâu, Norz tội nghiệp à. Liệu có một cơ hội tốt để kết liễu đời con trai mình?

Nils Amen không thể vui mừng hơn.

Nhiệm vụ tiếp cận Elisha của cậu đang tiến triển rất tốt. Léo Blue có vẻ hoàn toàn tin tưởng cậu. Và Tobie cũng rất mừng rỡ vì điều đó.

Mọi thứ đang diễn ra hoàn hảo.

Nhưng vẫn còn một thứ khác. Một sự kiện đã làm ông chủ trẻ của hội tiều phu xốn xang. Cậu mất bình tĩnh vì nó. Như thể bỗng nhiên Đại Thụ cắm đầu xuống đất, rồi nhảy nhót bằng các cành cây.

Đối với Nils, thế giới đã thay đổi kể từ khi Mai Asseldor xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện...

Suốt cả mùa đông, Nils chỉ gặp cô gái mỗi lần một tuần khi cậu đến tìm Tobie ở ngôi nhà nằm sâu trong rừng.

- Anh đến gặp Tobie à, anh Amen?

Nils không dám nói là không. Thực tình, cậu đến chủ yếu để gặp Mai. Cậu ngắm cô gái trẻ tắm cho cháu gái trong chiếc chậu nhỏ. Cô đổ những gáo nước ấm lên đầu Tuyết, còn Tuyết làm nước bắn tung tóe khắp nơi.

Tay áo Mai xắn hếch lên, tạp dề bó sát eo cô. Giữa những gáo nước ấm, Tuyết rùng mình trong tay Mai. Trước một bức họa nhẹ nhàng như thế, Nils thấy mình thật vụng về. Cậu luôn mồm hỏi tuổi của Tuyết. Và Mai trả lời:

- Ba tuổi. Như tuần trước thôi.

- À đúng rồi... Trông cô bé nhỏ hơn tuổi.

- Tobie ở chái nhà bên kia.

- À...

Nhưng Nils không đi, cậu tiến về phía cửa sổ và bình phẩm về thời tiết. Mai kín đáo cười sau làn hơi nước. Cô không hiểu tại sao một chàng trai quan trọng như cậu lại có thể rụt rè đến thế. Anh ấy quản lý cả một nghìn tiểu phu và những khu rừng mênh mông, vậy mà anh ấy lại đỏ mặt mỗi khi nói... Anh ấy, một vị thủ lĩnh! Mai rất nhạy cảm với thái độ ngượng ngùng này. Bàn tay cô chầm chậm xoa tóc Tuyết. Cô nói:

- Đúng là trời lạnh từ tối hôm qua
- Tôi mang chăn đến cho cô nhé, Nils nói.

Thình thoảng, cậu mạnh dạn đề xuất được múc nước từ cái nồi to ra. Cậu sợ không giữ được can đảm nếu chạm vào những ngón tay của Mai khi đặt chiếc gáo vào tay cô. Vì thế, cậu đặt chiếc gáo bên cạnh Mai, dưới đất.

Cuối cùng, khi Nils đi rồi, Mai cảm thấy như vai mình mềm đi một chút. Cô bắt đầu kỳ bụng cho Tuyết bằng chiếc khăn màu xanh. Còn Tuyết vừa nhìn chăm soi vào mắt Mai vừa nhoẻn miệng cười. Cô bé không rời mắt khỏi dì mình cho đến khi Mai cuốn cả người cô trong chiếc khăn và thọc lét cô, miệng nói:

- Cái gì cũng biết, đồ cún con! Cái gì cũng biết thế!

Đúng, cún con biết tất. Sau trận cười nghiêng ngả, Tuyết đặt ngón trỏ lên môi và nói "suyt". Nghịch ngợm, Mai cũng làm một động tác như thế và cô mơ ước một ngày nào đó, có một bí mật thật sự để giấu kín.

Nils kể cho Tobie nghe những lần gặp gỡ giữa cậu và Elisha. Không có nhiều thứ để kể.

- Hôm nay, tớ đã bắt gặp ánh mắt cô ấy. Một thoáng chốc, cô ấy động đậy bàn tay.

Lần nào cậu cũng nhắc lại:

- Tớ chắc là cô ấy hiểu cậu đứng đằng sau tớ.

Tobie chỉ có một nỗi lo duy nhất.

- Léo. Liệu Léo có nghi ngờ gì không?

- Không. Hẳn có vẻ hài lòng về tớ. Ngay cả Arbaian cũng thỉnh thoảng cười với tớ.

Tobie im lặng. Cậu rất nghi ngờ Léo Blue.

- Léo không bao giờ hài lòng về ai cả. Nếu hẳn hài lòng, chắc là để chuẩn bị một âm mưu đen tối. Tớ biết Léo mà. Hẳn đã từng là bạn thân nhất của tớ...

Rồi Tobie chìa ngón tay về phía Nils.

- Ngày hẳn ôm cậu, rất có thể là vì hẳn đã biết tất cả. Đến ngày đó, cậu hãy trốn đi! Trốn đi! Đừng ở lại dù chỉ một giây trong tổ chim.

Nils mỉm cười.

- Tớ sẽ lưu ý, Tobie ạ. Nhưng hiện giờ, mọi việc đang tiến triển tốt đẹp. Có thể Léo đang thay đổi.

- Hẳn chẳng thay đổi để làm gì, Tobie nhắc nhở Nils.

- Hẳn yêu Elisha. Hẳn thay đổi vì cô ấy, Nils thì thầm rồi lại cảm thấy tiếc vì đã nói ra điều ấy.

Tobie quay ngoắt và bước đi.

Đúng lúc này, trong quả trứng Nam, một con dao găm sáng loáng cắm phập vào chiếc nệm, chỉ cách khuôn mặt đang say ngủ của Elisha Lee vài xăng-ti-mét. Cô mở choàng mắt và lăn ra khỏi giường.

Cô ngồi rất lâu bên vách quả trứng, thở hỗn hển.

Tin xấu, đó là người ta vừa định sát hại cô. Nhưng cũng có tin tốt lành. Đó là cô có thể giữ lại con dao găm này. Có vũ khí trong tay, có thể cô sẽ trốn thoát. Nếu cô còn sống sót đến lúc đó.

Elisha bắt đầu bò ngửa. Chắc chắn con dao được phi xuống từ đỉnh quả trứng. Canh chừng hướng này, có thể cô sẽ tránh được những vụ tấn công khác.

Tay và chân bám đất, cô tiến về phần giữa của quả trứng như một con nhện. Elisha thăm dò từng thay đổi nhỏ nhất của ánh sáng. Thỉnh thoảng cô ngoảnh đầu liếc mắt sang con dao sáng loáng trong bóng tối.

Cuối cùng, cô cũng đến nệm rơm. Không rời mắt khỏi cái lỗ thủng đứng trên đầu mình, Elisha quàng tay sang bên để chộp lấy vũ khí.

Cô lặp đi lặp lại động tác này nhiều lần, rồi cô quay đầu.

Con dao găm không còn ở đó nữa.

Cô nhảy ra đằng sau, chống tay chạm đất, lấy hết sức bật lại người để tiếp đất bằng chân, đứng thẳng, trong tư thế phòng thủ.

Ai đó đã lấy mất con dao. Chắc hẳn vẫn còn ở đây, đang phục kích trong thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Tên sát nhân có thể nhảy lên người cô bất cứ lúc nào.

Một phút trôi qua. Trong quả trứng, mọi vật đều bất động.

Cô tiến lại gần chiếc nệm. Nhà ảo thuật nào lại có thể tước đi thứ vũ khí đó mà không cần lộ diện? Elisha nhìn thấy một tờ giấy vuông bị thủng mà trước đó cô không để ý đến. Có thể nó được gắn vào đầu con dao. Trên đó có viết vài từ. Cô để sát mắt và đọc chậm rãi.

"Tôi là..."

Một tia sáng vụt qua. Elisha nhìn lên lỗ mở của quả trứng. Cô chắc chắn đã nhìn thấy bóng đen đi qua đó.

Cô đọc lại dòng chữ.

"Tôi là một người bạn của Nils Amen."

Elisha đọc và viết rất kém. Cô đã tự học mà không cho Tobie biết vì cô chưa bao giờ thú nhận với cậu điểm yếu này của mình.

Isha Lee, mẹ cô, không biết đọc, cũng chẳng biết viết.

Elisha nhớ lại hồi Tobie cho cô xem một cái lá hay một cuốn sổ, trên đó viết những câu dài. Đó luôn là nỗi đau khổ của cô. Sau một thời gian, cậu hỏi cô:

- Sao rồi?

Elisha không thể đọc được. Cô trả lời:

- Tôi không thực sự quan tâm lắm.

Cô tiếc khi phải nói điều đó vì mọi thứ đều khiến cô quan tâm.

Dần dần, cô học hỏi được một số bí quyết viết chữ. Một ông Pol Colleen nào đó là nhà thơ già trên Cánh La đã dạy cô đọc và viết.

Minh chứng cho tài năng của Colleen là ông đã nhanh chóng đào tạo được học trò của mình với một tờ giấy nhỏ viết rằng: "Nếu cháu có thể đọc được những từ này, tức là cháu không còn cần đến ta nữa. Vĩnh biệt."

Nhưng giờ đây, Elisha vẫn cảm thấy vụng về và không mấy tự tin. Vì vậy, cô đọc lại đến lần thứ ba dòng chữ viết trên tờ giấy rồi mới thật sự mừng rỡ.

Hóa ra người ta không tìm cách giết cô. Mà ngược lại, người ta muốn giúp đỡ cô. Bóng đen là đồng minh của Nils và Tobie.

Họ đang tổ chức giải thoát cô. Có thể cả bóng đen này nữa... Elisha nghĩ đến khuôn mặt của Tobie...

Đây là lần đầu tiên từ nhiều năm nay, cô cất lời thỉnh cầu. Cô rũ bỏ tất cả vẻ bề ngoài dữ dằn và thì thầm trong sự tĩnh lặng của căn phòng:

- Hãy giúp tôi với. Hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì bây giờ.

Bóng đen dường như chỉ đợi nghe xong những từ này rồi biến mất.

Cô đổ xuống tấm nệm. Cô sẽ làm tất cả những gì người ta bảo. Cô không còn cô đơn nữa.

Cô nhấc tay lên. Có một mảng ươn ướt trên bề mặt cái nệm, gần khuôn mặt cô. Cô cười. Cô đã hiểu ra bí ẩn của con dao găm. Đêm tháng Ba hãy còn rất lạnh. Tờ giấy được gắn vào một con dao bằng băng. Không khí ẩm cúng của căn phòng đã làm nó tan ra.

Cách đó không xa, bóng đen đang trườn dưới chiếc cầu nhỏ, cách mặt mấy tên lính ồn ào, rồi đẩy cửa quả trứng Đông. Léo Blue bước qua cửa, vào căn phòng đầy ánh sáng, đang chuẩn bị cởi bỏ áo choàng đen ra thì Arbaïan đi vào.

- Cậu cho gọi tôi.

Léo nhìn người cổ vắn của mình. Hăn nói với ông:

- Có thể ông đúng.

- Sao cơ?

- Về Nils Amen, có thể ông có lý. Hăn không về phe chúng ta.

Arbaïan đặt tay lên bao đựng ngòi ong của mình.

- Cậu nên biết rằng tôi không hề vui mừng về điều này, Arbaïan nói. Tôi thích là mình đã lầm.

Léo Blue không còn nghi ngờ gì nữa. Cả mùa đông, hắn đã lắng nghe những từ ngữ bí ẩn mà Nils nói với Elisha, nhưng hắn thiếu bằng chứng.

Sau mấy tháng, hắn nảy ra một sáng kiến. Bằng cách biến bóng đen thành của Nils, hắn sẽ có bằng chứng. Nếu Elisha thỉnh cầu hắn giúp đỡ thì đích thị Nils là kẻ thù.

- Lần tới Nils Amen đến đây, Léo Blue điên tiết tuyên bố, tôi muốn hắn không toàn thân bước ra khỏi tổ chim này.

Arbaïan chào và đi khuất.

Nils tội nghiệp, nhịp đập con tim còn đang rộn rã theo giọng nói của Mai, cô vừa nói với cậu "sớm gặp lại nhé". Nils tội nghiệp đang trên đường trở về nhà mà nào biết có ít nhất hai cổng chết đang treo lơ lửng trên đầu mình.

CÔ DÂU TRONG CHIẾC VÁY CƯỚI MÀU XANH

- Bên ngoài có một người đàn ông đi cùng con gái. Hấn muốn nói chuyện với cậu.

Arbaïan biết đây không phải lúc đến làm phiền Léo Blue. Nhưng ông cũng đoán rằng không nên làm phật ý những người khách quan trọng này, những người thân của Jo Mitch.

- Để họ ở ngoài, Léo nói.
- Đó là một bậc thầy nuôi sâu. Chúng ta luôn có lợi khi nghe hấn nói.
- Hấn yêu cầu gì?
- Hấn muốn đề nghị được giúp đỡ cậu.
- Giúp đỡ...

Léo khẽ bật cười. Hấn nằm dài trên chiếc võng treo trong bóng tối. Hấn hầu như không rời quả trứng từ ba hôm nay. Vụ Nils Amen nhấn chìm hấn trong trạng thái điên loạn và tuyệt vọng. Hấn đã tin tưởng Nils. Hấn đã để Nils được gần Elisha. Vậy mà Nils lại chơi hấn.

- Tôi sẽ cho họ vào, Arbaïan cả gan nói. Tôi sẽ giải thích cho họ hiểu là cậu có rất ít thời gian.

Léo không trả lời. Đó là cách hấn đồng ý. Hấn lại chìm trong suy nghĩ.

Một lúc sau, Arbaïan dẫn hai người khách khá kỳ lạ vào quả trứng phía Đông.

Người cha là một gã đàn ông khỏe mạnh, tròn trĩnh, mặc chiếc áo sơ mi có khân trước ngực thời xưa. Lão có mái tóc dầu, hất ngược ra đằng sau bằng bột ruồi óng ánh xanh. Đi đôi giày trắng đánh véc-ni, lão th mặt bằng một chiếc khăn mùi xoa to có chấm tròn. Nhìn lão, người ta ngỡ đó là một trong những tay nuôi đom đóm nhanh chóng phát tài kể từ khi lửa bị cấm sử dụng ở xứ Ngọn Cây.

Con gái lão trông thật khó coi. Lão hào nhoáng bao nhiêu thì con gái lão trông chán đời bấy nhiêu. Đó là một thứ giẻ chùi chân còn trẻ, khoảng mười bốn tuổi, mặc váy có trang trí vài chiếc nơ, một ít ruy-băng và đăng-ten. Khuôn mặt cô nàng hoàn toàn vô cảm.

- Thưa ngài, người khách vừa nói vừa đoán chắc Léo Blue đang ở trong bóng tối. Tôi đến báo cho ngài một tin tốt lành.

Léo chậm chậm ngồi dậy. Lúc này hắn đang thiếu tin tốt lành.

- Xin ngài bỏ qua cho sự đường đột này của tôi, người đàn ông đi đôi giày trắng thì thảo, nhưng tôi biết ngài đang có một số rắc rối về tình cảm.

Lần này, suýt nữa Léo rơi từ trên võng xuống. Không ai dám đề cập với hắn chủ đề này.

- Ngài Blue, tôi ở đây để giải quyết dứt điểm mọi buồn phiền của ngài.

Léo cố gắng xua đuổi ra khỏi đầu ý muốn bóp cổ cái lão khờ khạo này.

- Nếu ngài nghe theo lời khuyên của tôi thì ngài nên làm đám cưới vào ngày mai. Ngài đang ở trong tình thế nực cười. Cả vùng này người ta đang cười nhạo ngài...

Léo bật xuống.

- Có một giải pháp hoàn toàn đơn giản, vị khách tiếp tục một cách bình tĩnh. Tôi sẽ cho ngài xem ngay đây...

Arbaïan lắng nghe, bất động bên cửa. Ông biết rằng chuyện này sẽ có kết cục tồi. Ông nhìn thấy điều đó trong mắt Léo Blue.

- Giải pháp đây ạ, người đàn ông nói. Hãy cưới con gái tôi, Bernique.

Bernique tội nghiệp, bởi đó quả thật là một Bernique khó quên, định cúi đầu chào, nhưng gót giày phải dẫm lên cái nơ của giày trái. Cô ngã oạch trên đất mà không kêu ca gì. Gus Alzan lao về phía cô.

- Bernichou, con gái bé bỏng...

Lão định cầm cổ áo đỡ cô dậy, nhưng cô lại ngã. Cảnh tượng giống như lão đang phủi bụi bằng giẻ lau nhà.

Trong vài năm, Bernique đáng sợ đã thay đổi. Người vốn từng đập chết biết bao tù binh của nhà tù tầm gửi Tomble, người vốn từng cắn mũi những ai nghiêng người định ôm mình, người mà cả cuộc đời thích nhai móng chân cất trong túi, con người ấy, Bernique đáng sợ ngày ấy nay đã trở thành

một kẻ đờ đẫn như ngựa non. Bố cô lúc nào cũng tiếc nuôi Bernique của ngày xưa.

Sau vụ hỏa hoạn xảy ra ở Tomble, Gus Alzan đã từ già nhà tù nơi lão quản lý để dành thời gian nuôi đom đóm. Lão đã trở thành chủ nuôi sâu ở xứ Ngọn Cây và luôn mang trong mình duy nhất nỗi ám ảnh: gả cô con gái cho một người đáng kính.

Gus có trong tay hàng chục nhân công chuyên nuôi đom đóm, loại sâu phát sáng của lão. Người tự ứng cử duy nhất để cưới con gái lão là một trong số đám công nhân đó. Gã tên là Toni Sireno. Đó là tên trợ lý đã phản bội Sim Lolness. Ban đầu, gã làm việc cho Jo Mitch nhưng rồi bị sa thải vì không thể khiến giáo sư tiết lộ bí mật Balaïna. Sau đó, hắn được nhà Alzan Ánh sáng tuyển dụng.

Ngay cái nhìn đầu tiên, thật khó để không lóa mắt trước những con sâu này. Trúng, ấu trùng, sâu trưởng thành, đom đóm, tất cả đều sáng. Bước vào một cái kho nóng sáng, người xem không khỏi kêu lên trầm trồ. Nhưng rồi những tiếng kêu này cũng nhanh chóng trở thành những tiếng kêu khiếp sợ.

Lũ sâu phát sáng dùng nọc độc làm tê liệt con mồi. Đám thợ nuôi sâu thường xuyên bị trúng độc. Họ cứ suy kiệt dần dần.

Tobi Sireno trở thành cái bóng của chính mình, cũng yếu ớt, uể oải chẳng khác gì Bernique. Còn Bernique thì từng vằn vò quá đáng đám đom đóm. Định ước của họ chỉ kéo dài một ngày rưỡi.

- Thế nào ạ? Gus Alzan hỏi.

Léo không trả lời. Gus dẫn giọng nài nỉ:

- Ngài đừng tự giam mình trong tình cảnh này chỉ vì ba tên người Trụi và một con bé trọc đầu!

Gus phì cười. Mấy tháng nay, từ khi nghe nói về nỗi bất hạnh của Léo, cụm từ: ba tên người Trụi và một con bé trọc đầu đã đi vào ngôn ngữ dân dã. Quả thật, đó là những mối bận tâm duy nhất của Léo Blue.

Léo tiến lại gần Gus Alzan. Cơ thể Léo bất động, nhưng đầu hắn lại lắc sang trái, sang phải như thể hắn đang phải xua tan sự căng thẳng dâng lên trong mình. Cuối cùng, hắn thì thầm điều gì đó vào tai Gus.

- Sao cơ? Tôi không nghe thấy! Gus hỏi, lão sung sướng trước sự thân thiện này.

Mắt nhắm nghiền, Léo nhắc lại câu nói của hắn vào tai Gus. Lão ta nhoen miệng cười. Lão cứ đinh ninh nghe thấy từ ảm ảm".

- Là lẽ đương nhiên thôi. Rất vui đã làm ngài hài lòng.

- Tôi nói là: "Hãy rút khỏi đây."

Sửng sốt, Gus thả con gái ra. Cô này từ nãy đến giờ cứ nghiêng rạp xuống mặt đất, trông thật nguy hiểm. Cô lại rơi búp xuống như mớ rẽ rách.

Arbaïan lưỡng lự trước được lúc ông chủ sắp phạm phải điều không thể chữa được. Jo Mitch là cha đỡ đầu của Bernique. Không nên để xảy ra va chạm. Arbaïan ra hiệu cảnh báo với Léo. Léo hít một hơi thật sâu, kiềm chế không húc đầu vào sau cổ Gus, hắn bước chậm chạp ra ngoài quả trứng.

Bernique tội nghiệp nhìn đôi bà chân húp híp của mình.

Gus Alzan, mồm há hốc, chỉ tay về phía cửa, nơi Léo vừa khuất dạng.

- Hắn đi đâu nhỉ? Gus hỏi.

- Xúc động đấy mà, Arbaïan giải thích. Xúc động đấy mà... Ngài Blue bất ngờ trước lời đề nghị của ông. Hãy để cho ngài thêm thời gian...

- Ông cho là thế à?

- Tôi sẽ báo tin cho ông.

- Con gái tôi đã làm hắn xúc động à?

- Rất xúc động.

- Hắn đồ chứ? Gus hỏi, nháy mắt đồng tình.

- Muốn đồ thì đồ, ông Alzan ạ. Tôi xin tiền ông.

Gus nắm lấy tay con gái.

- Đi, đồ giẻ lau của bố.

Lão kéo cô đến tận cửa, chào Arbaïan và va phải một người đang vội vã đi vào.

Người vừa xuất hiện xin lỗi một cách nhặt nhẻo.

Gus giương to đôi mắt.

- Củ Khoai?

Củ Khoai đứng im. Hắn thậm chí không nói nên lời. Người duy nhất mà hắn tự nhủ không gặp lại nữa đang đứng trước mặt hắn. Gus Alzan quay về

phía Arbaïan.

- Đừng có nói với tôi là ông tin cái thằng lưu manh này, Gus Alzan nói...

Sự xuất hiện của Củ Khoai trong nhà tù Tomble, những lời khuyên đầy tính giáo huấn của hắn dành cho con bé Bernique, tất cả những ký ức này gợi lại một giai đoạn kinh khủng trong cuộc sống nhà Alzan. Kể từ những rủi ro đó trở đi, Bernique không bao giờ còn là Bernique nữa.

- Ông có chuyện phải làm với thằng bất lương nhất trần đời này đây, Gus vừa nói vừa chỉ tay vào Củ Khoai. Đừng có tin những lời có cánh của hắn. Tôi báo cho ông biết, nếu con bé nhà tôi phải lấy chồng và dọn đến ở trong quả trứng này, tôi không muốn sự có mặt của thằng vô lại này ở đây.

Gus nện gót giày, vừa đi lảo vừa kéo dây váy của Bernique.

Arbaïan đưa mắt dò hỏi tên lính. Củ Khoai không thể trả lời. Mặt hắn đỏ lựng, miệng thì ấp úng.

- Tôi... Tôi hứa với ông rằng... Tôi không hiểu lão ám chỉ điều gì...

Arbaïan đặt tay lên vai hắn và nói bằng một giọng đầy khoan dung:

- Tất nhiên. Tôi cũng chẳng quan tâm những gì người đàn ông này nói, Củ Khoai thân mến ạ.

Củ Khoai bắt đầu thở.

- Cảm ơn, tôi sợ rằng...

- Anh phục vụ rất tốt, Arbaïan ngắt lời. Anh đã canh cô gái bị bắt với sự cẩn thận tuyệt đối. Nhưng có một điều mà tôi học được từ anh...

- À?

- Anh luôn nói: "Con người không bao giờ quá thận trọng". Và anh hoàn toàn có lý.

Củ Khoai vừa chào vừa cười.

- Ông quá độ lượng với tôi, ông Arbaïan.

Lao động của hắn cuối cùng cũng được công nhận. Hắn khóc. Hắn bước về phía chiếc cầu nhỏ. Arbaïan nói tiếp:

- Vì con người không bao giờ quá thận trọng... nên tôi đề nghị anh rời tổ chim này trước tối ngày mai.

Củ Khoai sững lại. Hắn không quay đầu. Hắn chỉ còn nước nhảy xuống vực.

Elisha không nghe thấy Củ Khoai đi vào. Cô đang ngồi bệt. Cô cầm trong tay thông điệp nhận được. Bóng đen đã gửi cho cô trên mũi dao găm bằng băng thứ hai.

"Hãy đồng ý Léo."

Đó là tất cả nội dung của thông điệp đó.

"Hãy đồng ý Léo."

Và những từ này đã nhấn cô vào một nỗi buồn sâu thẳm. Cần phải dùng cách đó để tìm lại được tự do ư? Tất nhiên, cô đã nghĩ đến giải pháp đó từ lâu rồi. Nhượng bộ Léo, kết hôn với hắn, rồi bỏ trốn, ra đi, không bao giờ trở lại nữa.

Lòng tự trọng luôn loại bỏ ý định này ra khỏi đầu cô.

- À... nhà người à..., cô nói, cổ họng nghẹn đắng.
- Vâng, Củ Khoai trả lời. Tôi đến để nói lời vĩnh biệt cô.
- Người đi...

Củ Khoai không tài nào trả lời được. Hắn chưa bao giờ nghĩ mình lại gần bó với cô bé này đến thế. Hắn lấy tay áo quệt mắt.

- Khi nào người đi? Elisha nhẹ nhàng hỏi.
- Ngày mai.

Hai người lặng đi một lúc lâu. Củ Khoai sứt sứt. Elisha cuộn tròn mẩu giấy trong tay. Ánh sáng lơ mơ và buồn tẻ.

- Chẳng công bằng gì cả, Củ Khoai nói.

Nữ tù nhân và viên cai ngục giống như hai cành cây già đang vĩnh biệt nhau.

Elisha gọi bằng một giọng yếu ớt:

- Củ Khoai...

Hắn bước về phía cô.

- Ta có thể nhờ nhà người lần cuối được không?

Tin đồn ngự trên cái tổ tựa như một đàn chim bay đến.

- Không...

- Có chứ!

- Không...

- Người ta vừa nói với tôi mà!

- Cô ấy á?

- Ừ, cô ấy.

- Với hắn á?

Đó là một tin thật sự bất ngờ và người dân xứ Ngọn Cây cứ nhắc đi nhắc lại để chắc chắn rằng điều đó là sự thật.

- Không.

- Nhưng tôi nói mà!

- Với hắn á?

Cô gái bị bắt đã nhượng bộ. Elisha sẽ kết hôn với Léo Blue.

Chỉ trong có vài giờ mà ai ai cũng náo nức bắt tay vào chuẩn bị. Lễ cưới sẽ diễn ra vào sáng mai, 15 tháng Ba. Cần phải triển khai nhanh. Người ta quá sợ cô dâu thay đổi ý kiến.

Cô gái đề nghị được mặc áo cưới màu xanh lam, đúng truyền thống của Đại Thụ.

- Còn lại, ông cứ làm những gì ông muốn, cô nói với Arbaïan.

Arbaïan quyết định tổ chức long trọng sự kiện này. Cùng ngày, ông khởi động chiến dịch quy hoạch quả trứng thứ ba từng là một vựa lá.

Ông cho sơn lại bên trong bằng bột màu vàng óng. Ông treo một cái đèn chùm khổng lồ, lấp lánh khoảng chục con sâu phát sáng. Cuối cùng, ông mời khách đến dự vào ngày mai. Arbaïan chịu trách nhiệm thuyết phục người thợ làm nển vĩ đại cử hành buổi lễ này.

Người thợ làm nển vẫn còn thù Elisha vì cô đã có một số hành vi xấu với ông. Nhưng cuối cùng ông cũng chấp nhận vì hiểu rằng người ta sẽ không chần chừ tước bỏ chức vụ của ông nếu ông từ chối.

Người duy nhất không hòa vào không khí nô nức chuẩn bị tên là Léo Blue. Hắn không rời khỏi căn phòng của mình, hắn đung đưa nỗi buồn theo nhịp võng. Đơn giản là vì tin lớn này làm hắn sợ hơn một chút. Arbaian nhìn Léo chìm sâu trong im lặng. Ông không hiểu nổi tại sao lại có thái độ ủ rũ này ngay trước khi diễn ra một ngày thật đẹp.

Nhưng Léo Blue biết. Hắn biết tại sao cuối cùng Elisha lại chấp nhận.

Sau chuyến viếng thăm của Bernique và Gus, Léo vội vã đi đến quả trứng của Elisha. Hắn trèo lên đỉnh trứng. Và, lợi dụng lòng tin của cô gái, hắn đã khuyên cô nheny. Một thông điệp đơn giản ở đầu mũi dao găm bằng băng.

Elisha đã làm theo lời khuyên của bóng đen. Và bóng đen, chính là hắn, Léo Blue.

Léo biết cô ấy chỉ mong đợi tự do. Không có một chút tình yêu nào trong hai tiếng "đồng ý" của cô.

Elisha luồn từ "đồng ý" này vào khe hở của nơi giam cô, để giữ nó luôn mở và để bay lên.

Lòng Léo nặng trĩu vì nhục nhã. Hắn hành động cách này để tìm lại một chút kiêu hãnh trước dân chúng và trước bản thân hắn. Gus Alzan đã nói rằng người ta đang cười nhạo hắn. Léo không chịu đựng được điều đó. Đòi hắn là một cuộc đấu tranh để cứu lấy danh dự của hắn và của bố hắn.

Đám cưới này chỉ thật vẻ bề ngoài. Léo biết rằng hắn sẽ phải giam giữ vợ hắn đến lúc chết. Thậm chí, hắn còn bí mật ra lệnh cho Arbaian huy động tất cả lực lượng lính canh của tổ chim đứng gác xung quanh quả trứng thứ ba phòng trường hợp Elisha có ý định bỏ trốn trong buổi lễ.

Đêm đến. Elisha nghe thấy tiếng ồn của các hoạt động chuẩn bị. Người ta đang gia cố lại cây cầu nhỏ nối liền mấy quả trứng. Mấy ngày trước khi xuân về, tuyết vẫn còn rơi. Đám người đang í ới gọi nhau.

Elisha nhìn tấm voan lớn màu xanh đang treo trên một cái dây phía trên đầu cô. Buổi tối, người ta đã mang nó đến cho cô, tấm voan mới được nhuộm. Tự tay cô đã giữ nó và bây giờ nó đang khô dần. Cô uống một bát nước nóng và lắng nghe tuyết đang trượt trên quả trứng.

Tại sao có sự thanh thản này, sự thanh thản dường như gột sạch những nét ưu tư của cô? Tóc cô bây giờ đã lờm xờm chấm mắt. Cô buộc hai sợi ruy-băng trông giống những bím tóc xõa vào cổ.

Cô tin chắc sẽ được tự do vào ngày mai.

Mọi thứ bắt đầu như một đám cưới đẹp nhất thế kỷ. Tầm voan của cô dâu thật lộng lẫy. Nó choàng lên toàn bộ cơ thể cô. Cô bước ra quả trứng, một mình. Hàng chục tên lính đứng thành hàng rào danh dự. Cô đi giữa chúng, trên lớp tuyết mới được dọn quang. Người ta nhìn thấy cứ một chốc, sự run rẩy xúc động lại lan tỏa trên chiếc váy xanh.

Quả trứng chật kín khách mời. Đó là những người tội nghiệp từ các khu nhà ở Ngọn Cây mà Arbaian triệu tập đến. Lúc này, để được một bát súp chán ngắt, hàng trăm con người ấy sẵn sàng nói "hoan hô!" khi được lệnh hạ đàn ông, phụ nữ, trẻ em với ánh mắt buồn bã, được thả ra từ những cành cây một nơi họ sống chen chúc. Họ choáng ngợp trước vẻ đẹp của đèn chùm và của thân hình Léo Blue đang đứng giữa họ.

Hắn đứng, như một kẻ miên hành, trong bộ vest bằng da ong bầu u tối của mình.

Tận đáy lòng mình, Léo biết sẽ chẳng thể vui nổi trong cái này trọng đại này. Tất cả đều là giả tạo. Thậm chí cả những vị khách mời. Tuy nhiên, Elisha sẽ phải cầm tay hắn. Hắn sẽ run lắm. Hắn chưa bao giờ được chạm vào làn da của cô. Có thể cô gái trẻ này không tồn tại thực sự. Có thể những ngón tay của hắn sẽ xuyên qua người cô khi muốn đặt tay lên vai cô...

Léo không còn hy vọng thuần hóa bóng ma này nữa. Hắn chỉ có một mục đích duy nhất, đó là giữ cô bên mình. Một ngày nào đó cô sẽ yêu hắn? Hắn thật sự không tin vào điều đó nữa.

Người làm nên đi qua đám đông để đến đón cô dâu ở cửa. Ông chào cô từ xa với một cái nhăn mặt. Ông đi trước và dẫn cô đi qua mọi người rồi tiến về phía Léo Blue.

Đối với Léo, cả buổi lễ diễn ra trong một lớp sương mù dày đặc. Hắn không nghe thấy người làm nên thì thầm gì cả. Người làm nên hươ một bó

hương mùi hạt tiêu lên. Những từ ngữ trở nên méo mó khi lọt vào đầu Léo. Hấn không thể tin rằng cuối cùng cô ấy cũng đang ở đây. Đã lâu lắm rồi.

- Léo Blue, ngài có muốn lấy Elisha làm vợ không?

Tiếng người thợ làm nến cứ vo vo. Léo không trả lời. Đứng từ xa, ở hàng cuối cùng, Arbaian không rời mắt khỏi ông chủ. Ông cảm thấy có điều gì đó đang xảy ra. Sự xúc động, có thể lắm...

Nhưng đó không phải là sự xúc động, đó là sự mất tập trung cao độ. Một mối nghi ngờ quá lớn. Léo nhìn chằm chằm vào hình dáng cô dâu đang đứng bên cạnh hấn. Hấn chẳng cảm thấy gì cả.

Người làm nến ho một tiếng.

- Léo Blue, ngài có muốn lấy Elisha...

Đám đông cả gan rì rào vì ngạc nhiên. Léo Blue vẫn không phản ứng gì.

- Ngài Blue? Ngài Blue? người điều hành tiệc cưới hỏi.

Đột nhiên, Léo tiến một bước lại gần Elisha. Hấn thô bạo gạt người làm nến, chộp lấy một đầu voan của cô dâu rồi giật phắt ra. Công chúng không khỏi

Đó là Củ Khoai.

Elisha đang chân trần chạy giữa cơ man nào là lông chim trắng muốt.

Cô chuyển từ cảnh này sang cảnh khác. Tay cô giờ cao như đôi cánh mỗi khi cô bay lên không trung. Elisha cảm thấy như đang say tự do.

Cô rời quả trứng phía Nam ngay sau khi cô dâu giả trang trọng bước ra. Không còn ai trên lối vào tổ chim. Tất cả mọi người đang dự đám cưới. Cô chạy về phía cánh rừng trắng.

Khi bóng đen đề nghị cô nên nhận lời Léo, ngay lập tức cô biết rằng lời khuyên này không thể đến từ một người bạn. Nhưng cô quyết định tận dụng cơ hội này.

Elisha vô cùng cảm phục trước lòng dũng cảm của Củ Khoai. Hấn nói với cô:

- Tôi chẳng còn gì để mất. Ngày mai tôi cũng sẽ chết thôi.

Hấn hơi đỏ mặt, mắt sụp xuống, hấn nói thêm:

- Với lại tôi cũng luôn mơ về một đám cưới linh đình.

Quả thực, khi cô khoác cho hắn tấm voan của cô, Củ Khoai chẳng có vẻ gì của một người đàn ông bất hạnh. Hắn gần như rất tỉnh tâm. Hắn chỉ hỏi cô là liệu hắn có thể mang đôi giày păng-túp vào chân được không.

- Tôi muốn chết trong đôi giày păng-túp của mình, hắn nói thẳng tưng như một người đàn ông dũng cảm.

Elisha, vừa nhảy từ thung lũng này sang thung lũng khác của tổ chim, cô vừa hình dung lại khuôn mặt bạn mình, khi hắn phủ tấm voan xuống.

Đúng lúc hình ảnh trở lại trong tâm trí, cô phát hiện hai dáng người đang tiến về phía cô ở chỗ quẹo của con đường.

Cô nhảy sang bên cạnh và nấp đằng sau một bụi lông trắng.

Elisha sửng sốt vì những gì cô nhìn thấy. Có một cô dâu giống y chang cô dâu đang ở trong quả trứng phía Bắc. Đằng sau cô dâu đó là một người đàn ông mà Elisha nhận ra ngay lập tức. Gus Alzan.

- Nhanh lên, Bernichou. Chồng con đang đợi đấy.

Cô dâu tên là Bernique.

Khi biết tin Léo Blue s tổ chức đám cưới, Gus Alzan tin chắc rằng con gái lão là vợ chưa cưới của Léo Blue. Lão tự hào dẫn con gái tới nơi diễn ra buổi lễ.

Lão khuyên bảo cô con gái lần cuối cùng.

- Con chỉ cần nói "có" thôi nhé.

- Có, Bernique lặp lại một cách máy móc.

- Không phải bây giờ, con biết đấy. Chúng ta đã ôn lại rồi nhé. Khi người ta hỏi con về đám cưới, con nói "có" nhé.

- Có.

- Không phải bây giờ, không.

- Không, Bernique nhắc lại.

- Không! Đừng có nói không!

- Không.

- Có chứ!

- Không.

Elisha đợi họ đi khuất rồi mới tiếp tục lên đường.

Tất nhiên, Bernique tội nghiệp chẳng được ai chờ đợi cả. Nhưng sai lầm đáng buồn này của Gus Alzan đã cho Elisha thêm nhiều thời gian quý báu. Một lúc sau, khi những người đầu tiên đi lùng sục cô gái bỏ trốn tìm thấy cô dâu trẻ đang lạc trong rừng trắng này, đương nhiên họ cứ nghĩ đó là Elisha. Họ không ngần ngại chộp lấy cô mặc cho người cha kêu la.

Ba hay bốn tên lính bất hạnh hoan hỉ giao Bernique cho Léo Blue. Họ chột nhận ra ngay trong ánh mắt ông chủ một thông điệp, rằng họ sẽ phải hối tiếc vì sự nhầm lẫn này.

Elisha nhìn cái hốc đen đang mở ra trước mắt cô. Củ Khoai khuyên cô cứ trườn vào đó. Ở cửa rừng trắng, tổ chim được bao quanh bởi những cọng rơm dài tạo thành đường hầm. Đường hầm bằng rơm này sẽ dẫn cô về phía các cành cây.

Cô lao theo trườn dốc.

Người ngựa ra phía sau, tay bó quanh đầu gối, cô lao xuống bên trong đường hầm với tốc độ lớn.

Cuối cùng, cô cũng thoát...

Cuối cùng, cô cũng thôi không phải đấu tranh hay kháng cự.

Có thể, hạnh phúc nằm ở cuối cái hành lang dài vàng óng

Mặc dù tha thiết hy vọng được gặp lại Tobie, một ngày nào đó, còn sống, Elisha vẫn nghĩ tới vòng tay mẹ đầu tiên.

NGƯỜI TRỤI MỚI ĐẾN

Tiếng động mạnh đến nỗi Sim cứ tưởng nhà ngủ bị sập. Người ta vừa phá cửa.

Trong bóng tối, Maïa níu cánh tay chồng.

- Cái gì thế nhỉ?

- Đừng động đây, Sim trả lời.

Tiếng giầy nện giữa các hàng giường ngủ. Đám lính tay cầm đuốc xông vào. Chúng giật tung chăn để nhìn mặt tù nhân. Chúng đang tìm ai đó.

Một ngọn lửa thô bạo gí gần mặt Sim.

- Đây rồi! Tên cầm đuốc kêu lên. Khẩn trương theo ta. Mà ông có mùi gì khét đấy, Sim Lolness.

- Đúng, lông mày của tôi đấy.

- Gì cơ?

- Nếu anh không để ngọn lửa này xa ra, anh sẽ làm cháy lông mày của tôi mất.

- Ông không còn đùa cợt được lâu nữa đâu.

Tên lính chộp lấy cổ áo pyjama của ông và kéo ông đi.

- Tôi nghĩ là mình để quên kính, giáo sư cố nói vớt. Dưới cái gối của tôi...

- Câm miệng, rồi ông sẽ nhìn rõ hơn.

Họ biến mất trong tiếng ồn ào nhức tai.

Khi cánh cửa khép lại, ai đó thì thào:

- Tôi nghĩ rằng bọn chúng đã tìm ra đường hầm.

Tất cả bọn họ đều biết rằng đường hầm gần như đã hoàn thành. Cuộc tẩu thoát được dự kiến vào tuần tới.

Bóng tối và im lặng lại bao trùm nhà ngủ.

Maïa đưa hai tay ôm đầu. Bà không chịu đựng nổi nữa.

Biết bao cảnh bạo lực. Biết bao điều ngu ngốc. Biết bao nỗi sợ hãi.

Maïa Lolness cảm thấy không còn sức lực để tiếp tục được nữa. Lại một lần nữa, người ta vừa đến cướp chồng bà đi. Vui mặt trong chiếc ga đệm cũ,

bà bật khóc. Bà cố nén để mọi người không nghe thấy bà khóc, nhưng bà vẫn khóc mà nước mắt nóng hổi.

Quá vất vả khi luôn luôn phải đấu tranh. Mà tình trạng này kéo dài từ lâu lắm rồi. Niềm hy vọng ở cuối chân trời mới mong manh làm sao... Bà biết trông cậy vào ai nếu một ngày nào đó chồng bà mất tích? Bà cô đơn một mình tận sâu trong cái hố

Những tù nhân khác... Maïa rất quý họ, nhưng làm sao bà có thể dựa dẫm vào họ cơ chứ?

Phải chăng chỉ một người duy nhất có thể an ủi bà trong lúc đau khổ này, một người duy nhất quan tâm đến nỗi cô đơn của bà mặc dù tất cả mọi người đều biết những việc bà vừa trải qua? Đàn ông, chỉ toàn đàn ông đăng trí và cục cằn! Những người đàn ông không biết đến thái độ ân cần tối thiểu, đến sự tế nhị, đến sự âu yếm...

Maïa khóc thật lâu, hai mắt nhắm nghiền. Và khi trong người cảm thấy nhẹ nhàng, sau một tiếng đồng hồ nước mắt lã chã, bà thở dài, quay ngược lại vừa nằm ngửa.

Phải mất mấy giây bà mới định thần nhìn ra đám người đang vây quanh giường mình.

Ba mươi người đàn ông trong nhà ngủ đang đứng xung quanh bà. Một lúc, sau khi Sim vừa đi khỏi, họ đã đến, từng người một, bên giường bà. Bà nhìn thấy cái đầu của Lou Tann, cao vượt quá cái nệm rơm ở trên, bên cạnh là đầu của Rolden, và những người khác, vai kề vai, họ lo lắng cho bà từ một giờ nay.

Đúng, họ ngốc nghếch, vụng về, họ chẳng biết phải nói hoặc làm gì, nhưng họ đang ở cả đây.

Zef Clarac nói:

- Bà có cần gì không?

Maïa cười, thật hiền từ. Một nụ cười thực sự vì vui sướng.

Tất cả họ đang ở đây, vây quanh bà. Bà nói:

- Cảm ơn... Các ông thật tốt bụng.

Ba mươi ông già vô tích sự quay lại giường của mình.

Nhận thấy bọn chúng giải mình đến phòng học, Sim Lolness linh tính rằng bọn chúng đã phát hiện ra đường hầm. Lần này, ông không biết làm thế nào để thoát thân.

Jo Mitch ngồi chỗ bàn làm việc của giáo sư, khăn mặt quấn quanh cổ, hăn đang ăn.

Sim chưa bao giờ chứng kiến một bữa ăn của Jo Mitch. Đây là lần đầu tiên.

Thức ăn vãi trên khăn còn nhiều hơn thức ăn trong đĩa của hăn. Nhưng thức ăn còn vương bữa bãi hơn trên đầu gối hăn hay trên trần lớp học. Limeur và Torn đứng cách xa để tránh nước sốt bắn vào. Không đeo kính nhưng Sim vẫn thở phào nhận ra ngay rằng cửa sập đường hầm không mở.

Bọn chúng ném giáo sư lên một cái ghế.

- Thế đấy, ông vừa cười vừa nói.

Limeur phát biểu:

- Người Hàng xóm Vĩ đại chán ngấy những câu chuyện của ông rồi.

- Tôi thấy điều đó không làm ông ấy chán ăn, Sim nói.

- Câm ngay! Torn rống lên.

Một đá gót giày vào ghế để ủng hộ cuộc hỏi cung dễ chịu này.

- Câm ngay! Torn nhắc lại.

Limeur tiếp lời:

- Ông đòi hỏi chờ ông một thời gian rồi ông tiết lộ bí mật Balaïna. Ông nói với chúng tôi rằng ông phải nghiên cứu nó đến lúc...

- Xuân phân, Sim Lolness nói.

- Xuân gì cơ?

- Xuân phân.

- Chúng tôi có quan tâm đến phân phối của ông!

- Ngày 20 tháng Ba... đó là thời điểm xuân phân.

- Câm ngay! Torn rống lên. Tôi có hỏi ông đâu!

Một giọt mồ hôi bắn lên má Limeur, hăn nhìn lên trần nhà xem trời có mưa không. Hóa ra Mitch vừa cắn phập vào miếng thịt của hăn.

Limeur ho hắng và bắt đầu giải thích:

- Người Hàng xóm Vĩ đại rất kiên nhẫn. Nhưng Người Hàng xóm Vĩ đại không ngu dốt.

Sim ra vẻ rất đỗi ngạc nhiên, như thể người ta vừa báo cho ông một tin chưa từng xảy ra.

- Thật ư? ông nói.

- Chắc ngay! Torn rống lên.

- Ông có thể khẳng định với tôi rằng ông vẫn đang nghiên cứu dự án Balaïna tử tế chứ?

- Tôi khẳng định, Sim nói.

- Vậy còn cái gì đây?

Limeur nhặt một cái thùng đầy giấy và đổ nó lên đầu gối giáo sư. Sim cảm mũi xem vài tờ vì ông chẳng nhìn rõ khi không có kính. Trên tất cả các tờ giấy đều vẽ một hình. Một cái cây.

- Ông Lolness, chúng tôi đã lục hết phòng thí nghiệm của ông. Trong phòng chỉ toàn loại giấy này. Không có lấy một dấu vết nào của nghiên cứu về Balaïna.

Sim cười một cách dễ mến.

- Tôi đã nói là ngày 20 tháng Ba, nếu tôi không giao bí mật này cho các ông, các ông muốn biến chúng tôi thành gì thì tùy các ông. Từ nay đến đó, tôi không nghĩ là các ông lại có thể đánh giá được công việc của tôi. Làm ơn để lại những bức tranh này vào phòng thí nghiệm cho tôi.

Mitch chìa bàn tay bẩn thỉu ra. Bọn chúng đưa cho hắn tập tranh. Hắn vừa chậm chạp xem, vừa mút mút đầu chiếc khiên. Một thứ nước tai tái chảy từ ngón tay hắn lên tờ giấy.

Sim giận sôi người. Những bức tranh mà người ta đang làm bẩn là kết quả của một nghiên cứu mà ông đam mê từ khi ông bị giam trong hố.

Tất cả bắt đầu từ một vết nứt trên chiếc kính của ông. Nó bị rơi xuống đất và phần rạn của thủy tinh tạo nên hình một cái cây. Sim cẩn thận chép lại hình một cơn giông xuất hiện và Sim chú ý tới hình dạng của tia chớp. Là những cái cây! Vẫn là những cái cây! Ngày này qua ngày khác, khi quan sát nước chảy, băng nứt trong xô vào mùa đông, mạch máu trên cánh tay, đường gân của lá, Sim nhận ra hình vẽ này khắp nơi.

Hình dạng của Đại Thụ đeo đẳng ông. Ông không biết chính xác khám phá này sẽ dẫn ông đến đâu, nhưng ông cứ tích lũy các ví dụ.

Và tập tài liệu mới, đồ sộ này làm cuộc sống của ông thêm sinh động. Đó là khu vườn bí mật của ông nằm tận sâu trong hố.

Jo Mitch ném tung tập giấy ra phòng. Sim đứng dậy gom lại. Bọn chúng ném ông trở lại chiếc ghế.

Mitch tháo chiếc khăn mặt ra và lau mặt. Hắn làm bắn nước sốt lên tận tóc. Thật vui mắt.

- Giáo sư, đừng quên là ông có một bà vợ, Limeur nói. Thật đáng tiếc nếu bà gặp điều không hay. Ông hãy làm việc nghiêm túc đi. Chúng tôi muốn kết quả.

Sim trở về nhà ngủ trước khi bình minh hé rạng. Ông cầm trong tay một bó giấy nhầy mờ. Maïa ôm chặt ông trong vòng tay.

- Thế đấy, Sim nói, đầy xúc động.
- Bọn chúng muốn gì thế anh?
- Bọn chúng muốn biết anh đã làm thế nào để em vui.
- Sao nữa?
- Anh nói là anh không biết.

Maïa cười buồn. Sim nghĩ đã đến lúc phải nói với bà về Tobie.

- Maïa, thông thường, anh sẽ không nói những gì mà anh không thể chứng minh được. Lần này, anh không có gì chắc chắn, không có lấy một dấu hiệu nào, nhưng anh tin rằng Tobie vẫn sống. Anh nghĩ con không ở xa đây lắm.

Maïa không nói nên lời. Sim thì thầm:

- Anh nói với em điều này bởi vì chính niềm hy vọng đó đã giúp anh rất nhiều.

Maïa trả lời ông:

- Em có cảm tưởng rằng cách đây vài tuần, Plum Tornett muốn nói với em về Tobie. Cậu ấy đã nhìn thấy gì đó. Em không dám tin. Nhưng nếu anh nói rằng...

Quả thật, bằng động tác, Plum cố gắng kể cho Maïa nghe cuộc gặp gỡ giữa cậu và Tobie trong chuyến đi săn địa.

Lúc này, Sim và Maïa đang nằm sát nhau ngủ.

Trong tia sáng mờ mờ đầu tiên, giọng của ông già Rolden cất lên cách đó hai giường:

- Giáo sư, ngày mai tôi tròn một trăm linh ba tuổi.
- Tôi biết, Albert ạ.

Từ mấy tuần nay, cổ vắn Rolden rất mệt mỏi. Ông luôn nhắc đi nhắc lại rằng không biết ông có trụ nổi đến một trăm li tuổi không.

- Chúng ta sẽ tổ chức tiệc, Sim nói. Maïa sẽ làm cho ông món bánh kem mút trắng.

Rolden quá quen món bánh kem mút trắng của Maïa. Nhưng ông thừa biết là làm bánh trong cái hố của Jo Mitch chẳng khác nào làm thơ trong đồng phân ruồi.

Maïa muốn chữa lại:

- Sắp tới tôi sẽ làm bánh cho ông, Albert à.
- Ngày mai! Sim nhắc lại. Sinh nhật ông ấy là ngày mai mà.

Maïa huých nhẹ khuỷu tay vào người chồng. Sim bật dậy, bước ra đứng giữa nhà ngủ.

- Các bạn ạ, đêm mai chúng ta sẽ tự do. Hãy chuẩn bị đi. Tối nay chúng ta sẽ khởi hành.

Bên kia cái hố, nơi trú thân của người Trụi, không ai chớp mắt được về đêm. Lúc một giờ sáng, người ta giải hai người đàn ông bị bắt ở khu ven nhà tù đến, hai người Trụi này đã tới được tận đây.

Họ rời đồng cỏ vào ngày đông nắng trái mùa. Họ đã vượt qua tất cả chướng ngại vật nhưng lại bị bắt khi đang trượt xuống một cành cây, giữa đêm khuya, giữa trời tuyết. Buổi tối, đám người của Jo Mitch thường giăng lưới bắt những kẻ lang thang rình mò và lũ mò.

Chúng đã bắt được hai người Trụi này.

Chúng dành cho họ một chỗ trong cái nơi lạnh giá mà những tù nhân khác ngủ. Họ kiệt sức.

- Tại sao lại đến tận đây? Jalam hỏi họ bằng một giọng nghiêm khắc. Jalam không hài lòng. Ông không thích những anh hùng vô tích sự.
- Chúng tôi không có lựa chọn nào khác, người đàn ông nói.

Mặt Trăng đang nằm giữa Mika và Liev. Họ nhìn những người mới đến, những người đầu biết rằng điều tồi tệ nhất đang đợi họ phía trước, trong cái hố này. Trên đồng cỏ, người ta vẫn coi như thế chẳng khác nào "tự nhảy vào miệng rắn".

Từ mấy tháng nay, Mặt Trăng bị một thằng lính tên Hồ hành hạ. Thằng Hồ này muốn ép cậu nói về Tobie. Hẳn tra hỏi cậu sau lưng những tên lính khác. Mặt Trăng là người Trụi duy nhất biết tên thật của Tiểu Thụ.

Vì không thể nói dối nên Mặt Trăng tìm những câu để nói sự thật mà vẫn không phản bội bạn mình: "Tôi không bao giờ gọi ai là Tobie" hoặc "ở xứ sở của tôi, chẳng có ai được mọi người gọi theo cách đó." Nhiều lần, Hồ suýt xiên thủng cậu bé bằng cây lao móc, nhưng rồi hẳn lại không muốn nhân chứng duy nhất của hắn biến mất.

- Ra đi giữa mùa đông! Jalam tiếp tục. Các anh chẳng có cơ hội nào!
- Chúng tôi không tin vào c người Trụi thứ hai nói.
- Chúng tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác, người kia nhắc lại.

Mặt Trăng hỏi:

- Các anh đến đây làm gì?
- Khi tuyết rơi ngày đầu tiên, ai đó đã rời đồng cỏ ra đi. Chúng tôi đi tìm người đó.

- Ai? Mặt Trăng hỏi.
- Không thể chấp nhận được, Jalam nói. Đáng lẽ không nên rời bỏ đồng cỏ.

- Các anh đi tìm ai? Mặt Trăng vẫn tiếp tục hỏi.

Hai tù nhân mới nhìn nhau. Rồi họ quay về phía Mặt Trăng.

- Chị cậu: Ilaia.

Tất cả người Trụi im lặng.

- Chúng tôi không hiểu tại sao cô ấy lại ra đi.

Mặt Trăng như thấy lại những cánh đồng tuyết, những dãy núi vô cây, cái thân Đại Thụ thẳng đứng đến chóng mặt và còn nhiều thứ nữa. Ilaïa có thể một mình vượt qua tất cả?

Người đàn ông giải thích:

- Cách đây ba ngày, chúng tôi còn nhìn thấy cô ấy đi qua gần nơi đây. Suýt nữa cô ấy giết tôi khi tôi muốn nói chuyện với cô ấy. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Tôi không biết cô ấy muốn gì.

- Chị cậu, người Trụi kia nói, rất hung hãn kể từ khi cậu ra đi... và từ khi Tiểu Thụ ra đi...

Mặt Trăng nghĩ tới cô chị nhỏ nhắn, lớn hơn cậu vài tuổi, người đã dạy cậu nhận biết thế giới, người thay cha, thay mẹ, thay cả gia đình. Cậu nghĩ đến giọng hát của Ilaïa cất lên vào mùa đông, trong gié cỏ của hai chị em. Tất cả sự dịu dàng này đâu mất rồi? Ilaïa đến Đại Thụ để làm gì?

- Bọn chúng sẽ bắt được chị ấy, Mặt Trăng nói.

Im lặng.

- Bắt rồi, cậu bé ạ. Bọn chúng đã bắt cô ấy cùng lúc với chúng tôi. Nhưng cô ấy vùng vẫy gắng đến nỗi bọn chúng phải nhốt cô ấy ở chỗ cao hơn. Khi đi ngang qua, chúng tôi nghe thấy tiếng kêu của cô ấy.

- Chị cháu ở đây?... Mặt Trăng nói nhỏ.

Buổi tối hôm đó, trong lớp học lơ lửng trên miệng hố, ba mươi học sinh cao tuổi đang chờ giờ vượt ngục. Một sự im lặng nặng nề bao trùm. Tất cả đều sẵn sàng xuất phát, họ mặc những chiếc áo may ô chống rét bên trong bộ pyjama, đồ lương thực dự trữ để trong những chiếc cặp nhỏ. Đôi bàn tay Rolden hơi run run.

Vì chẳng ai cảm thấy có thể khuấy động giờ học, Zef Clarac xung phong lên giảng. Mọi người ngạc nhiên nhìn ông. Zef chẳng giỏi gì cả. Ông luôn là một học sinh kém. Ông thành công trong nghề công chứng viên của mình cũng chỉ vì hoàn cảnh ngẫu nhiên xô đẩy mà thôi.

Ai đó trong số tù nhân khuyên ông nên dạy nấu ăn, hoặc thêu thùa, hoặc đọc thuộc lòng bảng cửu chương, nhưng Zef cáo lỗi là chẳng biết gì cả.

Cuối cùng, chính Maïa đã gợi ý cho ông một sáng kiến hay.

Zef Clarac, người đàn ông xấu nhất Đại Thụ, con người kinh khủng nhất xứ Ngọn Cây vừa bắt đầu cuộc hội thảo mang tên "Vẻ đẹp nội tâm".

Trừ Maïa ra, không ai biết ông nói gì về chủ đề này vì chẳng ai nghe ông nói cả. Tai họ đang đóng lên nghe tiếng động của những bước chân cứ trở đi trở lại trước cửa sổ lớp học.

Zef nói mà không ai nghe. Ông thậm chí còn không nghĩ đến cuộc tẩu thoát sắp tới. Chân thật, ông kể về tuổi thơ của mình. Ông trở lại thành cậu bé Zef dị hình, người đã làm những phụ nữ đứng đần ngất lịm vào cái ngày ông ra đời, cậu bé có khuôn mặt gớm ghiếc dần dà học cách tỏa sáng từ nội tâm.

Maïa cảm thấy câu chuyện thật đẹp.

Cuối cùng, Sim cũng ra dấu khởi hành. Ông bắt đầu bò và hướng về phía cửa sập dưới bàn làm việc.

Chính lúc đó, cửa phòng mở ra rất nhẹ nhàng. Zef ngừng nói. Sim nhanh nhẹn nằm xuống sàn nhà. Ông nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía mình, rồi giọng nói của Zef thì thào:

- Giáo sư đang đánh một giấc ngủ.
- Tôi sẽ chờ ông ấy, một giọng nói sang sảng cất lên ngay trên đầu ông.

Đó chính là Minouilleka.

Bà đứng im lặng ở đó một lúc, ngay gần Sim. Zef lại tiếp tục bài diễn thuyết của mình. Minouilleka lắng nghe và bị hấp hồn. Vẻ đẹp nội tâm, bà chưa từng bao giờ nghe nói đến điều này.

Khi Sim hiểu rằng Minouilleka cứ đứng đó, ông vươn vai, ngáp dài và hơi nhồm dậy.

- Lại có người Trại khác đến, nữ canh gác nói. Chúng tôi cần ông.
- Lại nữa? Sim trả lời. Sáng nay đã có hai người mới rồi mà.
- Phải đến xem...

Sim không bao giờ thoát kiểu đối mặt này. Mỗi người Trại bị bắt vào trại đều được mang ra giới thiệu với ông. Ông nhún vai. Ông có thể đi nhanh rồi trở về trong chốc lát. Minouilleka miễn cưỡng đi theo ông. Bà mong muốn cháy bỏng được tiếp tục nghe Zef Clarac nói.

- Tôi sẽ quay lại. Sim nói trước khi bước qua cửa. Hãy đợi tôi. Chương trình vẫn không thay đổi.

Những học trò già trút tiếng thở dài. Rolden run mỗi lúc một nhiều hơn. Trong hai giờ nữa, ông sẽ tròn một trăm linh ba tuổi.

bước vào căn phòng nhỏ, Minouilleka để ông lại một mình. Ông đợi để gặp người Trụi mới đến. Ông ngạc nhiên về vụ bắt bớ thứ hai trong ngày này. Hiếm khi bọn chúng bắt được một người Trụi lẻ loi. Thông thường, họ bị bắt theo nhóm.

Sim đợi mấy phút. Ông mất kiên nhẫn, trong đầu ông lại hiện lên kế hoạch vượt ngục. Trời sáng rõ vào lúc bảy giờ sáng. Ngay cả khi bỏ trốn lúc nửa đêm, họ vẫn có thể đi bộ mấy tiếng nữa trong bóng tối. Đó cũng là khoảng thời gian kha khá để đến được một nơi an toàn và bắt đầu giai đoạn hai của kế hoạch Tự do. Ba mươi người già bỏ trốn khỏi một nhà tù canh giữ nghiêm ngặt đến vậy là một sự mạo hiểm cực kỳ. Nhưng Sim biết ông có thể thành công.

Không còn gì có thể cản bước họ.

Bọn chúng dẫn người Trụi vào. Căn phòng vẫn tối. Chỉ nhìn thấy một đường kẻ xanh dưới bàn chân người này.

- Có biết ông già này không? tên lính canh hỏi.

Cặp kính của Sim tỏa sáng trong bóng tối. Sự im lặng kéo dài. Hai tù nhân nhìn nhau chăm chăm. Họ đã quen dần với bóng tối. Mí mắt Sim bắt đầu giật giật đầy hồi hộp. Khuôn mặt tối của người Trụi không động đậy. Cuối cùng, anh ta trả lời:

- Không. Tôi không quen ông ta.

Khi Sim quay trở lại phòng học, người ông tái xanh. Ông ngồi xuống chiếc ghế nhỏ và nói thầm một câu vào tai vợ mình. Đến lượt Maïa, mặt nhợt nhạt, mỉm cười và gục đầu vào vai chồng. Sim tận hưởng giây phút này, trán vợ dựa lên cổ ông. Ông cảm nhận rằng cuối cùng, niềm hy vọng lung linh đang lấp đầy khoảng trống cuộc đời ông.

Zef cố gắng tiếp tục cuộc hội thảo mặc sự lơ đãng của cử tọa. Sim nhồm lên phía trước thì thầm vài từ. Nhưng từ này được truyền sang các bàn khác trong lớp học.

Cuối cùng, chúng đến được tai của Zef Clarac.

- Sim và Maïa không đi nữa. Đó là vì cậu bé Trụi vừa bị bắt. Sim nhận ra giọng cậu ấy. Ông nói đó là Tobie Lolness.

Một ngọn lửa nhỏ lại sáng lên trong mắt Maïa.

Sim không rời mắt khỏi ông già Rolden. Ông cố gắng làm cho Rolden hiểu là ông cảm thấy đáng tiếc biết bao nhiêu.

Nhưng tận đáy lòng ông, Sim đang nức nở vì sung sướng.

Albert Rolden đưa tay lên vuốt râu, ông viết vài từ lên một chiếc lá. Một thông điệp mới lại được truyền qua các hàng ghế, rồi đến tay Sim và Maïa.

"Có những sự ra đi có thể nán lại. Tất cả chúng tôi ở đây đều biết rằng chúng tôi không thể ra đi mà không có ông

Albert Rolden."

Trong sự im lặng, Maïa bắt nhịp bài hát chúc mừng sinh nhật. Những người khác vừa hát theo vừa đi vòng quanh Rolden. Chuyển đi chỉ bị chậm lại. Họ sẽ trốn thoát cùng với Maïa, Sim và Tobie.

Đám lính xuất hiện để bắt họ im lặng. Tiếng giày nện trên sàn nhà.

Khi bài hát ngừng lại, ông già Rolden gần như thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ riêng mình ông biết rằng, ở tuổi một trăm linh ba, ông phải nghĩ đến một sự ra đi lớn, rất lớn khác mà không thay đổi nào có thể làm chậm lại được.

CÔ GÁI BỎ TRỐN

Elisha có cảm giác một cơn gió lạnh đang bám lấy lưng cô và đẩy cô đi qua các cành cây của Đại Thụ. Cú trượt dài trong hành lang bằng rơm đã đưa cô đến một nhánh cây xơ xác trên Ngọn Cây. Rất nhanh chóng, cô đã đến được khu rừng địa y.

Mùa xuân bắt đầu đến. Nhưng cái rét và tuyết trắng vẫn cố nán lại. Elisha không dừng bước.

Cô bắt gặp những dáng người lang thang. Họ không để ý đến cô. Cô đi loanh quanh một vài nơi, cảnh vật buồn bã, bề ngoài có vẻ hẻo lánh. Nhưng ở những nơi đó, cô nhận thấy nhiều gia đình trốn trong những vết nứt vỏ cây đang nhìn cô đi qua. Cô rảo bước, háo hức được thấy lại, ở phía dưới các cành cây, một chút thiên nhiên và một chút gì thuần khiết.

Cô chỉ cho phép mình dừng lại nghỉ một lần duy nhất để quan sát một con xâu tai đang trông giữ những quả trứng của mình. Đó chắc chắn là một con cái bởi vì phụ quân của những cô nàng này không bao giờ xuất hiện vào mùa đông. Elisha hiểu rõ sự quan tâm chăm sóc mà con xâu tai này dành cho những đứa con của nó.

Có một mùa xuân, cô đã chứng kiến một ổ xâu tai lớn lên ở gần nhà cô, trên Cành La. Hàng ngày, Isha mang một ít đồ ăn cho cái gia đình bé nhỏ ấy. Cô con gái nhỏ của Isha bầu vào váy mẹ vì sợ những chiếc răng móc nguy hiểm của xâu tai.

Dần dần, Isha dạy con gái làm thế nào để không sợ. Bà truyền cho cô kiến thức của mình về thế giới. Một kiến thức giản đơn, được diễn đạt không bằng lời nói mà bằng những hành động hàng ngày. Elisha thì thích nghe mẹ nói hơn. Nhưng cô cũng hiểu niềm tin và sự âu yếm đã là những món quà đẹp nhất rồi.

Lúc này, Elisha muốn gặp lại mẹ. Vì thế, cô phải đến nơi cô đã để bà ở đó, trong trang trại Seldor, lối vào Cành La, chắc chắn Isha vẫn ở đấy cùng gia đình Asseldor.

Vì vậy, cô đã đi đường Cành La, cô chạy nhiều ngày, nhiều đêm. Cô biết rằng, Tobie cũng đã trải qua hành trình dài này khi bố mẹ cậu rơi vào tay Jo Mitch. Cô cảm giác như mình đang lần theo dấu vết còn mới của cậu bé bỏ trốn này.

Suốt mùa đông, Elisha sống bằng những chuyến viếng thăm của Nils Amen.

Lúc nào cũng chỉ một kiểu nghi lễ. Arbaian bước vào quả trứng để thông báo rằng Nils đã đến.

- Khách của cô đây.

Arbaian có vẻ hồ nghi. Ông không bao giờ để họ lại mà quên quảng cái liếc xéo đầy ngờ vực về phía Nils. Ánh mắt này càng củng cố niềm tin mà Elisha dành cho chàng tiểu phu trẻ tuổi.

Những phút đầu tiên, người khách tuôn ra một bài học giáo huấn ngắn mà Elisha chẳng quan tâm. Cậu nói về Léo Blue, về tính cương trực của hắn, về cuộc chiến dũng cảm của hắn chống lại người Trụi, tộc người đã sát hại cha hắn. Cậu nói:

- Tôi cũng thế, tôi đã từng nghĩ xấu về Léo trong một thời gian dài. Nhưng chỉ cần chìa tay cho anh ấy... Cô phải cho anh ấy cơ hội...

Lần nào cũng thế, Elisha chờ lúc Nils bắt đầu nói thứ ngôn ngữ bí mật. Thứ ngôn ngữ của kỷ niệm. Khoảnh khắc ấy đến thật nhẹ nhàng, đến nỗi người ta không kịp nhận ra...

- Lúc này, cô bị giam, cậu nêu ví dụ, cô cô đơn giữa mùa đông. Cô vẽ tất cả kỷ niệm của mình lên vách hang. Nhưng cô vẫn cô đơn. Ai đó sẽ đến tìm cô. Ai đó sẽ đào lớp băng bịt lối vào. Ai đó sẽ khiến cô nhảy múa trên cành cây bên bờ hồ mênh mông.

Nils thường nhắc đến hình ảnh hồ nước. Elisha ngỡ như đang nghe thấy giọng nói của Tobie. Cô nén lòng mình để không quay lại nhìn Nils. Cô vẫn quay lưng về phía cậu. Nhưng đằng sau đôi mắt nhắm nghiền của cô hiện lên hình dáng Tobie.

Một mỗi, Elisha tiếp tục cuộc hành trình giữa đêm khuya phía trên cái hồ của Jo Mitch. Cô biết mỗi nguy hiểm của khu vực này. Tuy nhiên, cô phải nhanh chân hơn những kẻ đang truy lùng cô. Elisha hy vọng đến trước bọn chúng, trước khi tin tức về cuộc tẩu thoát của cô lan rộng.

Cô không dám dừng chân.

Toàn thân cô rã rời. Bước chân cô mỗi lúc thêm loạn choạng. Cô cố gắng hết sức để tránh xa vùng này trước khi trời sáng. Lúc trời tờ mờ sáng, đầu cô bắt đầu quay cuồng, đầu gối cô khuỵu xuống và cô lăn vào một hốc vỏ cây. Cô ngất đi.

Vài giờ sau, một tiếng giậm chân lạ lùng đánh thức cô dậy. Trời sáng rõ. Elisha chống khuỷu tay để xem xem ai đi qua con đường hẹp mà cô ngã xuống từ đó.

Đó là một đàn kiến đại.

Đàn kiến đi rất chậm. Chúng đang đẩy một vật to bằng cả đàn cộng lại.

Elisha nhận ra cái hộp đánh bầy. Những người thợ săn thường dùng loại bầy này để bắt rệp. Đó là một cái hộp to hình tròn. Người ta để mở nó và giấu trong rêu. Chiếc bầy sẽ bất ngờ đóng hai đầu lại khi con vật bén mảng đến đó.

Lũ kiến chiếm lấy cái bầy và con vật đang bị giam trong đấy. Chúng mang hộp bầy về nhà để phá chốt và chia sẻ chiến lợi phẩm với họ hàng mình.

Elisha không có cảm tình với lũ kiến lửa này lắm, chúng đốt trước khi nghiền nát con mồi. Đó là một trong số ít loại côn trùng làm cô thực sự sợ.

Cô đang định chui lại vào cái hốc và để mặc những con vật bé nhỏ này đi qua thì bỗng nhiên, cô thấy cái hộp bị mắc vào một cái cọc gỗ. Đám kiến hơi xôn xao, chúng đang do dự xem giải quyết thế nào. Chúng tranh luận với nhau theo cách của loài kiến, có nghĩa là thọc lét một cách thân thiện vào râu nhau.

Tò mò, Elisha thò đầu ra.

Tay bùm miệng, cô nén không kêu lên và chui ngay lập tức vào trong hốc. Những gì cô vừa phát hiện làm tim cô đập mạnh trong lồng ngực.

Con mồi bị giam trong hộp bẫy không phải rận, không phải rệp, mà cũng không phải bọ hung nhỏ. Đó là một cô gái trẻ chừng mười lăm tuổi, đôi mắt to hốt hoảng bắt gặp ánh mắt của Elisha.

Đám kiến khó khăn lôi cái bẫy ra khỏi vật cản. Người ta nghe thấy tiếng chúng kêu inh ỏi vì mất kiên nhẫn. Elisha không có thời gian để suy nghĩ. Cô nhảy ra ngoài cái hốc và lao vào giữa đàn kiến. Chúng chưa kịp nhận ra sự có mặt của cô thì cô đã trèo lên nóc bẫy. Cô cầm một cái gậy trên tay và quay tít nó.

Cô bé tù binh nhìn cô không động đậy.

- Tớ sẽ cứu bạn, Elisha kêu lên với cô bé.

Mười con kiến đã bao vây lấy cô và bắt đầu bò lên chân song bẫy. Elisha gào thét. Cô đập trúng giữa đầu con thứ nhất. Con này trượt từ bẫy và rơi xuống lớp vỏ cây. Một cú đá mạnh hết sức làm một con kiến khác cuộn tròn, kéo theo hai con nữa rơi xuống.

Cô bé tù nhân vẫn không nhúc nhích. Bị nhốt đằng sau chân song của cái bẫy, thành ra cô lại an toàn hơn cô gái đang liều thân mình để giải thoát cô.

Cây gậy của Elisha khuấy động không khí quanh cô. Nhưng lũ kiến kéo đến ngày một đông. Chúng đằng đằng sát khí tiến đến nữ chiến binh. Elisha cứ đẩy được hai con thì bốn con khác lại xông lên tấn công.

Sau nhiều phút kháng cự, Elisha hiểu rằng cô không thể chiến đấu lâu hơn nữa. Cô quật phát gậy cuối cùng. Chiếc gậy gãy đôi trên cái bẫy, giữa hai con kiến. Cô đứng như vậy, không vũ khí, kiệt sức, nhìn ra xung quanh là một lũ kiến lửa hiếu chiến. Rồi cô ngược mắt lên bầu trời.

Cô nghĩ đến bố.

Chưa bao giờ cô tưởng tượng ra một khuôn mặt, một cái tên, một hình dáng của bố cô. Nhưng đây là lần đầu tiên, cô ngỡ như đang nghe thấy tiếng cười của ông cất lên trong một ngăn ký ức của cô. Tiếng cười thật dịu dàng.

Cô chẳng biết gì về bố mình. Chưa bao giờ người ta nói với cô về ông.

Khi nghe thấy giọng cười này, Elisha tưởng mình đã sang thế giới bên kia.

Đầu vẫn ngửa ra đằng sau, cô mở mắt và nhìn thấy một bóng xanh sà xuống đầu mình. Có âm thanh nghe như tiếng rít của lưỡi kiếm trong không khí. Cái bóng lướt qua người Elisha, vồ con kiến cô đang cầm và chặt đứt làm đôi. Phía bên kia, một con kiến khác bị tóm lấy đầu ném đi. Không con nào trong lũ kiến tìm cách chạy trốn sức mạnh xanh và kinh khủng này, sức mạnh sẽ tiêu diệt chúng, từng con một.

Lần tấn công tiếp theo, đám kiến bắt đầu chạy tán loạn.

Đó là một con bọ ngựa.

Nó là loài hiền nhất và cũng là loài hung dữ nhất trong tất cả các loài côn trùng.

Một con bọ ngựa có thể ăn ngon lành bất kỳ con vật nào có kích cỡ như nó. Nó tung cái chân to tướng ra để bắt một con kiến đang chạy trốn, rồi chặt đứt bụng dưới của con kiến đó. Vừa đưa con mồi lại gần mồm, bọ ngựa vừa buông chân sau để cuốn lấy cái bẫy.

Elisha bám chặt vào chân song.

Cái đầu linh hoạt của bọ ngựa quay một vòng để ngắm chiếc hộp bẫy đang trượt trên dốc. Bọ ngựa thả con kiến mà nó đang giữ ra. Nó chuyển động như một con quái vật chân khớp. Nó tung một cái càng ra, quặp lấy chiếc bẫy và đưa lên sát đôi mắt to lơ lơ của mình. Cô bé tù binh bị ngất, còn Elisha vẫn đang bám ở bên ngoài.

Con bọ ngựa nhai nát vài chân song của cái bẫy. Elisha luôn được vào bên trong. Con côn trùng nhìn hai cô gái trẻ rất lâu, rồi nó đặt cái bẫy xuống đất. Cả cái thân hình dài màu xanh run bần bật. Râu rử và chân sau bọ ngựa quy xuống. Nó cuộn bụng lại, nó đã chết.

Elisha bất động một lúc lâu. Do sự thất thường của thiên nhiên nên con bọ ngựa này đã sống được sau nhiều tháng tuyết rơi, bị mùa đông bỏ quên. Nó ẩn mình đầu đó và sống nhờ vào thức ăn sẵn được. Nó đã cứu sống hai cô gái trẻ và giờ đây, nó nằm xuống mà không chạm vào người các cô.

Điều kỳ diệu này lại mang niềm tin đến cho Elisha.

Cô kéo cô gái trẻ bị giam vẫn đang bất tỉnh ra khỏi chiếc bẫy và mặc cho cô cái áo choàng của Củ Khoai. Bộ tóc dài rối bù xõa xuống đôi vai dính

đầy bùn. Elisha biết đó là một người Trụi. Chốc chốc cô lại nhìn thấy đường kẻ màu xanh dưới đôi bàn chân cô bé.

Ngoài Isha, mẹ cô ra thì đây là lần đầu tiên cô gặp một người thuộc chủng tộc mình. Cuối cùng, cô bé cũng mở mắt nhìn. Elisha nhìn cô bé chăm chăm.

- Tớ sẽ ở lại với bạn một chút, Elisha vừa nói vừa đặt tay lên trán cô bé.

Cô gái kéo áo choàng lên để che mặt.

Elisha đứng dậy và đi một đoạn để lấy nước.

Cô quay lại ngồi xỏm bên cạnh chiếc áo măng tô.

- Bạn muốn uống không?

Không có câu trả lời. Elisha nhắc cổ áo măng tô lên.

Cô gái đã biến mất.

Elisha nhìn quanh. Rừng địa y không động đậy. Sự im lặng gần như đáng lo ngại. Cô gái vừa biến mất này từ đâu ra nhỉ?

- Quay lại đi! Cô kêu lên trong hư không.

Rồi cô nghe thấy một tiếng động đằng sau tấm xác lột của bộ ngựa, cô tiến lại gần.

Elisha phát hiện ra hàng trăm con kiến đang bận rộn. Chúng quay lại bò lên xác con bộ ngựa và bắt đầu gặm nhấm những con vật nhỏ này vẫn luôn thẳng.

Ồn lạnh, Elisha lùi lại và vớ lấy chiếc áo choàng.

"Cô gái này sẽ không còn được tự do lâu nữa đâu," Elisha nghĩ bụng và bắt đầu chạy.

Ilaia bị một đám lính của Jo Mitch bắt ngay ngày hôm sau.

Elisha sắp đến gần trang trại Seldor.

Trời hãy còn nhá nhem. Vài ánh sáng hồng bắt đầu lan tỏa quanh cô.

Đối với Elisha, lối vào Cảnh La từng mạnh đến cho cô biết bao hương vị và cảm xúc mạnh mẽ. Cái lạnh thấu da thấu thịt đánh thức trong cô mọi hương thơm của tuổi thơ. Trong không khí có mùi vị của nước lá sắc, của những buổi sáng mùa xuân đầu tiên, và rồi cả cái mùi lửa gỗ cháy này nữa cũng kéo dài thêm những kỷ niệm mùa đông.

Elisha biết chính xác những gì cô sẽ làm. Cô biết những rủi ro trong kế hoạch của mình. Nhưng cô không có giải pháp nào khác. Trang trại được canh gác cẩn mật đến nỗi cô không thể bí mật lọt vào đó để cứu thoát mẹ mình.

Vì vậy, cần phải tiếp cận trang trại một cách ồn ào, cần phải thử mọi cách để được tất cả.

Phía trong áo măng tô của cô có lớp lót. Cô lộn trái áo để trông giống một mệnh phụ phu nhân trong chiếc áo lông thú màu vàng đen. Cô đội chiếc mũ trùm lên đầu, và dùng ngón tay phủ quanh mắt một thứ bụi màu đen.

Elisha tiến gần đến trạm gác đầu tiên, hít một hơi dài và bắt đầu mạo hiểm.

- Ta sẽ ra lệnh ném tất cả bọn chúng cho chim ăn! Cô gào lên. Lũ khiêng kiệu ngu dốt đi đâu hết rồi?

Hai tên lính gác thấy Elisha tiến đến, chúng sững sờ. Rồi cô gào thét, chửi rủa đôi giày bị gãy gót, chắc cô phải vứt nó đi.

- Đồ sáo đá, đồ sể thót đuôi, đồ hồng tước!

Tên những con chim này vang lên trong rừng địa y. Cuối cùng, cô cũng nhìn thấy hai tên lính và cất tiếng:

- Cả các người nữa, các người chẳng làm gì cho ta cả, một lũ vô dụng. Ta muốn nói chuyện với chỉ huy của các người!

Sợ sệt, chúng bỏ mũ ra chào.- Tôi... Chúng tôi... Chúng tôi sẽ xem xem chúng tôi có thể làm được gì...

- Hãy làm những gì ta nói! Elisha hét lên.

Một trong hai tên lính huých khuỷu tay vào tên kia.

- Mà có nhận ra ai đấy không?

- Không...

- Là cô gái bị giam ở Ngọn Cây.

- Mà chắc không?

- Tao biết cô ấy mà. Lúc Blue đến tìm cô ấy thì tao ở đây mà.

Sau một chút do dự, chúng nhảy bổ vào Elisha, mỗi tên một tay và giải cô đi.

Elisha không kêu. Cô chỉ nhoén miệng cười vẻ lo lắng và để mặc chúng dẫn đi. Ai có thể tưởng tượng rằng đó chính là những gì cô mong đợi?

Khu đồn trú Seldor thức giấc ngay sau đó. Bọn chúng chạy đi báo Garric, tên đồn trưởng.

Elisha liếc mắt quan sát khu nhà của trang trại. Giờ đây nó đã đổ nát, không có vẻ gì là có người ở. Elisha kéo cổ áo nhưng lên để giấu đi sự hoang mang của mình. Gia đình Asseldor có thể ở đâu được chứ? Nhất là Isha Lee, bà đang ở đâu?

Garric xuất hiện trong sân, hai tay phủi phủi vào nhau. Từ khi gia đình Asseldor bỏ trốn, một vụ bỏ trốn gây quá nhiều ồn ào, Garric phải tìm cách cải thiện danh tiếng của hắn trong mắt Mitch và Blue. Bắt được phu nhân của Léo Blue là một cơ hội tuyệt vời.

- Tôi thậm chí còn không biết là cô đã bỏ trốn, Garric cười khục khục.
- Tôi cũng thế, Elisha đáp lại tức thì.
- Người ta nói với tôi là cuối cùng cô cũng sẽ cưới ngài Blue.
- Hình như vậy.
- Vậy cô làm gì giữa hai tên lính này, như một kẻ bỏ trốn vậy?

Nhếch mép cười, Elisha nhún vai.

- Tôi cũng đang tự hỏi điều đó, ông... ông gì nhỉ?

- Garric.

Cô chìa tay ra để hắn hôn tay mình.

- Rất hân hạnh, ông Barrique, Léo Blue đã nói với tôi rất nhiều về ông.

Garric vừa mãn nguyện, vừa bối rối. Người phụ nữ trẻ này có vẻ hạnh phúc. Cô ấy đã thay đổi rất nhiều và bây giờ, trông cô giống như một công nương kiêu kỳ.

- Tôi sẽ dẫn cô về cho Léo Blue, hắn nói mà không dám chạm vào tay cô.
- Anh ấy sẽ vui mừng khi được gặp ông. Cách đây không lâu, anh ấy muốn chặt đứt đầu ông...

- Sao cơ?

Garric suýt nữa thì tắc thở. Elisha giải thích:

- Tôi nghĩ rằng tôi không thể bao che cái đầu của ông được nếu Léo biết ông đã đối xử thế nào...

Lấy mu bàn tay phủ bụi dính trên cổ áo nhưng, cô tung tung rồi kết thúc câu:

- ...nếu anh ấy biết được ông đã đối xử thế nào với bà Elisha Blue.

Đám lính đang bao quanh cô giương mắt nhìn thủ lĩnh của mình. Lễ nào...

- Tôi biết rằng Léo đã rất sốc khi ông không có mặt ở đám cưới của chúng tôi, ông Barrique ạ...

- Garric, Garric nghiêng rằng chữa lại.

- Vâng, Garric... Xin lỗi, tôi phải ghi nhớ tên ông. Léo cứ nhắc luôn về một gã Garric nào đó sẽ không qua nổi mùa đông.

- Cô là... Cô là bà Blue?

- Tôi nghĩ là chồng tôi vẫn chưa đến đây.

- Chưa, thưa bà.

- Thật tiếc. Ông có thể bảo hai tên lính này thả lông áo choàng của tôi ra được không?

- Thả ra, Garric rên lên, hấn gần như khóc. Tôi thật sự, hoàn toàn, tuyệt đối... tôi...

- Đừng xin lỗi nữa, cậu bé. Tốt hơn hết là nói cho tôi biết liệu ai trong số các ông có một cái đầu biết nghĩ...

Garric không biết phải phản ứng thế nào nữa.

- Một...?

- Một cái đầu biết nghĩ. Tôi có một vấn đề quan trọng. Nhưng tôi không muốn hỏi bất cứ ai.

- Tôi có thể... có thể...

Elisha bật cười. Garric cũng cố cười một cách ngượng ngịu. Elisha thôi không cười nữa, cô nói:

- Ông ư?

Cô cười rạng rỡ.

- Ông đùa à?

Garric đỏ mặt. Chưa bao giờ hấn chứng kiến một sự xấu xược đến thế.

- Mọi người luôn có thể thử sức, Elisha nói. Ông Barrique, ông có biết những người trước kia ở trong ngôi nhà này bây giờ đang ở đâu không?

Garric có tật dễ kích động. Hai mắt hấn hấp háy tựa như hai con ruồi đang yêu nhau. Hấn đáp ứng:

- Những người đó ở khắp nơi, bà Bli... Tôi... Tôi muốn nói... những người đó đã đi rồi, thưa bà Blue.

- Thật ư? Không còn một ai à?

- Không... Rốt cuộc...

- Sao cơ?

- Chỉ còn lại một thằng nhỏ.

- Một thằng nhỏ.

- Một thằng nhỏ đã làm những điều ngu xuẩn.

- Nó đâu?

- Trong hầm của tôi.

- Cho tôi xem!

- Nó không được đẹp lắm để xem. Tôi đã hơi... lãng quên nó.

Elisha được dắt xuống hầm của Garric. Hấn tìm mãi chìa khóa mà không thấy. Từ hàng tháng nay, cánh cửa sập đóng im ỉm.

- Phá cửa này ra, Elisha ra lệnh.

Khi bọn chúng lòi Mô Asseldor ra, cậu thậm chí không thể nhìn thấy ánh sáng ban ngày. Garric đã tống giam cậu kể từ khi gia đình cậu bỏ trốn. Mô ăn đồ dự trữ trong hầm. Cậu cứ nghĩ bọn chúng sẽ nhốt cậu vĩnh viễn trong đó. Cậu nhận ra giọng Elisha. Cậu quá yếu để có thể phản ứng, cậu nghe thấy cô đang ra lệnh.

Cậu chẳng còn hiểu

Bọn chúng ném Mô lên một chiếc ghế dài. Cậu cảm nhận được không khí mát mẻ trên khuôn mặt mình. Hương vị của rừng.

Rồi cậu được đem đến một nơi nào đó, trên xe trượt tuyết.

Đến tận ngày hôm sau, Mô Asseldor mới tỉnh dậy. Đôi mắt to của Elisha đang nhìn cậu. Cậu nằm dài trên một chiếc xe trượt tuyết bằng lông chim, trên người đắp chăn.

Lúc ở trang trại Seldor, Elisha đã hứa là cô sẽ không nói gì với Léo về cái lỗi tày trời của Garric.

- Có thật không ạ? Garric van xin.

- Tôi chỉ có một điều kiện, ông Barrique ạ. Để tôi đưa cậu bé này đi dạo một vòng.

Giờ đây, cô và Mô đang dừng lại trong một khu rừng thưa trắng toát, dưới những cành cây đan chéo nhau, cô cho cậu uống nước ấm.

Cuối cùng, Mô cũng nói được:

- Chúng ta đi đâu vậy?

Elisha trả lời:

- Chúng ta đến chỗ mẹ em...

Cô lại bắt đầu kéo chiếc xe trên tuyết ngập tràn.

19

BƯỚC

Isha sốt đã ba ngày nay. Bà nằm dài trong ngòai nhà đầy màu sắc. Bà biết bà cần sự giúp đỡ của ai đó nhưng bà lại không mong chờ bất kỳ sự giúp đỡ nào.

Từ nhiều tháng nay, không có ai đến đây cả.

Isha sốt vì bị rơi xuống nước hồ. Băng dưới chân bà nứt ra. Bà cố gắng lết về đến nhà, toàn thân run lấy bầy vì lạnh.

Bà biết loại thuốc có thể làm giảm cơn đau.

Bà biết tất cả các loại thuốc.

Nhưng cơ thể bà thậm chí không còn sức lực để đến bên cây dương xỉ mọc trong lớp vỏ cây, rất gần chỗ bà nằm, cây dương xỉ chữa được những cơn sốt ác tính nhất.

Isha không sợ. Nắm chặt một bức chân dung nhỏ trong lòng bàn tay, bà run lập cập vì rét trên tấm nệm màu xanh lam. Có lúc bà đã gượng dậy được để ném củi vào lửa. Trong mắt bà, những giọt nước mắt nóng hổi làm mờ ánh sáng ngọn lửa và làm hiện lên những hình thù kỳ lạ. Dần dần, những hình thù này biến thành cảnh vật, thành con người.

Bà trở lại đồng cỏ của tuổi thơ, đồng cỏ mệnh mông bất tận hướng về phía mặt trời.

Tiếng vo ve của ong vò vẽ vào buổi sáng.

Ngày xưa, mỗi lần đang ngủ say trong một bông hoa, đôi khi Isha lại bị một con ong bay qua lúc tờ mờ sáng đánh thức. Cô mở mắt nhìn loài vò vẽ rùng rợn địa bé xíu này tiến đến: âm thanh chói tai của con côn trùng, không khí tràn ngập tiếng đập cánh và hương vị mật ong. Phấn hoa bị con ong hút ra biến thành một đám mây hồng nhỏ bao bọc xung quanh cô khi cô vươn vai đứng dậy.

Isha chẳng sợ ong vò vẽ, ong mật và loài ong bầu to. Chỉ cần kính cẩn nhường chỗ cho chúng. Cô trượt giữa hai cánh hoa và tụt xuống thân hoa.

Thỉnh thoảng, Isha lại lẻo đẻo theo sau lũ bướm. Cô lấy lòng bàn tay vuốt ve cái bụng của chúng. Không loài nào có máu buồn như loài bướm.

Isha là cô gái xinh đẹp nhất và hoang dã nhất của đồng cỏ.

Cơn sốt đã đưa Isha Lee trở lại với ký ức. Có lúc, bà phải cố gượng không để mình bị rơi vào trạng thái vô thức.

Kiệt sức, bị cơn sốt hạ gục, cuối cùng bà cứ mặc cho mọi thứ diễn ra.

Những năm tháng ngày xưa hiện về trong bà. bà trở lại cái hôm sau sinh nhật lần thứ mười lăm của mình, cái ngày đã quyết định cả cuộc đời bà.

Isha ngủ trưa dưới bóng của một con bướm đậu trên một lá cỏ tán rộng nổi bật giữa cánh đồng. Cô vừa cãi nhau với bố, ông bảo cô phải chọn lấy một tấm chồng.

Xung quanh cô luôn có hơn chục cái đuôi theo đuổi. Tất cả đều mơ ước được cưới cô làm vợ. Cô gái không làm điều gì đặc biệt để quyến rũ họ nhưng chỉ cần bắt gặp ánh mắt cô là những kẻ si tình đổ rạp ngay lập tức.

Một vài kẻ trong số họ đã làm những điều cực kỳ ngu ngốc để thu hút sự chú ý của cô. Nouk đã lấy hạt bồ công anh làm dù để nhảy từ trên gié cỏ của mình xuống. Cậu bị gãy hai bên đầu gối.

Ấy vậy mà Isha chỉ thích sự cô đơn. Cô có thể biến mất vài ngày mà người ta chẳng biết cô ở đâu. Bố cô đã quen với điều này.

Lần nào cũng thế, Isha lại quay về.

Ngày hôm đó, cô đang nghĩ đến chuyện đi khỏi nhà sắp tới thì bỗng dừng, con bướm mà cô thường tránh nắng dưới bóng nó bay lên, để lộ một người đàn ông, nằm phía bên kia.

Anh đeo trên lưng một cái guio.

- Xin chào.

Isha không trả lời ngay. Cô thấy anh không giống những người khác. Quần áo anh mặc chẳng giống bất cứ cái gì cô biết. Một cánh tay anh bị thương và được băng chéo.

- Tôi rất tiếc, anh nói, tôi đã làm con bướm bay đi. Tôi không nhìn thấy cô.

Trông anh thật mệt mỏi, đôi mắt đờm vẻ buồn bã, nhưng trong người đàn ông này có sự mạnh mẽ, cứng cỏi.

Phấn màu của con bướm vương đầy trên tóc anh.

Chưa bao giờ Isha quá chú ý đến cánh đàn ông, nhưng người đàn ông này lại đánh thức trí tò mò trong cô.

- Tôi từ Đại Thụ đến, người đàn ông nói. Tôi nghiên cứu loài bướm.

"Nghiên cứu loài bướm", đối với Isha, cụm từ này nghe thật lạ tai. Những từ này chẳng ăn nhập với nhau.

Người lữ hành muốn tháo chiếc gùi đeo trên lưng xuống nhưng anh không cử động được. Cánh tay làm anh đau.

Isha đứng dậy và đến bên anh. Đây là lần đầu tiên trong đời mình cô giữ ý cách đi đứng trước mặt người khác, để ý đến dáng người mình trong bộ váy ra sao. Cô lấy đầu ngón tay gỡ lớp vải lạnh bó sát bên hông.

Cô nhìn vết thương và nhẹ nhàng sờ tay lên đó.

- Anh đau đấy, cô nói.

- Không sao. Cách đây ba đêm, một con muỗi đã tấn công tôi. Cô là người Trại phải không?

- Cần phải chăm sóc cánh tay này.

Người lữ hành nhìn cô mỉm cười.

- Nếu cô biết được những gì người ta nói về dân tộc cô...

- Đi với tôi.

- Người ta nói rằng dân tộc cô ăn thịt khách lữ hành.

Isha bật cười:

- Bây giờ, anh làm tôi mất cảm giác ngon miệng với cánh tay bị thương này đây.

Isha cười, rồi cả hai cùng cười: khoảnh khắc này đã quyết định tất cả.

Con bướm lại bay lượn trên đầu họ.

Isha đưa người lữ hành đến gié cỏ của cha cô chăm sóc và giữ người khách ở lại nhà họ tuần đầu. Lữ trẻ người Trại đến xem người khách hàng giờ đồng hồ.

Thoạt đầu, chúng không dám tiến lại gần, nhưng người khách lạ đã dần dần thu phục chúng bằng cách cho chúng xem những thứ trong túi của anh ta. Cái túi gồm nhiều hộp dài chia thành ngăn trong đó có hàng nghìn màu sắc. Đám trẻ con chỉ biết vài màu cơ bản, đỏ, vàng, xanh lá cây. Chúng không kết hợp các màu bao giờ. Chúng quan sát thấy những màu này trên các loại cây của đồng cỏ.

Người khách đến từ Đại Thụ sưu tầm màu sắc của các loài bướm. Có vô số màu sắc. Từ vàng rực, nâu, đất son, xám ánh bạc, da cam đến đen tuyền.

Đám trẻ con bị những màu sắc đa dạng này hấp hồn. Chúng gọi người khách là: Bướm.

Chúng nối đuôi nhau xếp hàng và Bướm điểm một chấm màu lên đầu mũi chúng.

Isha không lén ra khỏi nhà nữa. Cô ngồi trong góc nhà và không rời mắt khỏi người đàn ông. Thịnh thoảng anh vừa nói với lũ trẻ, vừa quay lại nhìn cô. Cô hơi nhìn xuống để cố tìm lại ánh mắt hoang dại vốn có của mình. Nhưng đối diện với người đàn ông này, cô không còn gì hoang dại nữa. Cô có thể ở lại mãi mãi, như con thú bé nhỏ thân thuộc, trong gié cỏ của cha cô.

Nhưng bất hạnh làm sao, vết thương đã lành sau hai tuần.

- Vẫn chưa hoàn toàn ổn đâu, Isha vừa nói vừa nhìn cánh tay.
- Cô nghĩ thế à? Bướm hỏi. Tôi thấy có gì nữa đâu...
- Ở... ở bên trong ấy..., cô vụng về giải thích.

Tối hôm đó, họ chỉ có hai người. Bướm giờ căng tay được lửa rom chiếu sáng cho Isha xem.

- Tôi chẳng cảm thấy gì nữa, Bướm nói.
- Thường thì người ta không cảm thấy đau. Anh nên nghỉ lại thêm ở đây. Anh nhìn cô im lặng.
- Tôi phải đi, Isha à. Tôi phải quay trở lại Đại Thụ.
- Anh chưa bình phục mà, cô nài nỉ, giọng thồn thức. Nghiêm trọng đấy, rất nghiêm trọng đấy. Phải ở lại.

Lần này, Bướm nhìn thấy nước mắt tràn bờ mi dài

- Điều gì nghiêm trọng vậy? Anh nhẹ nhàng hỏi.

Isha ngồi sát đồng lửa. Cô nói:

- Chính tôi sẽ ốm nếu anh ra đi.

Những tiếng răng rắc, sột soạt, ầm ì của đêm, tất cả đều ngừng lại để kỷ niệm giây phút ấy.

Isha dựa đầu vào vai Bướm.

Biết bao đàn ông trên đồng cỏ ước ao được ngồi vào chỗ của Bướm lúc này?

Hai người không dám cử động nữa.

- Anh cũng thế, anh sẽ đau đớn khi phải ra đi, người đàn ông nói, nhưng có một điều mà anh chưa nói cho em biết, Isha à.

Anh để đồng lửa nhỏ trước mặt họ kêu tí tách một chốc.

- Anh đã có một cuộc sống trên Đại Thụ. Anh đã kết hôn với một người. Anh đã mất đi người mà anh yêu quý. Anh cần có thời gian.

- Em muốn sống cùng anh, Isha thì thầm bằng một giọng yếu ớt.

Bướm quyết định ở lại thêm một thời gian. Họ giữ cho nhau bí mật này. Và chuyện đó kéo dài đến cuối hè.

Cư dân đồng cỏ tiếp tục đối đãi người khách với biết bao tấm thịnh tình.

Những người cao tuổi thường mời Bướm uống rượu hoa tím với họ. Cánh thanh niên hay theo anh đi săn bướm. Chị em phụ nữ chải tóc bằng màu của anh. Còn đám trẻ con thường trốn trong cái gùi của anh khi anh ra ngoài đi dạo.

Tất cả đều có thói quen đến nhà của cha Isha để nhận một chấm nhỏ trên mũi.

Vậy mà một ngày kia, mọi thứ đã thay đổi. Ai đó nhìn thấy Bướm, tay trong tay với Isha, tản bộ dưới chân một bó sậy.

Tin này lan nhanh trên đồng cỏ với tốc độ của một con thỏ rừng.

Không ai được chạm vào Isha. Đó là cô bé được yêu quý nhất, là công chúa của đồng cỏ. Người ta không thể tưởng tượng một thanh niên lạ hoắc của Đại Thụ đến hái mất bông hoa cấm này, một bông hoa đại mà không người đàn ông nào của đồng cỏ có quyền hít ngửi hương thơm của nó. Trong

xứ sở người Trụi đã xảy ra những điều chưa từng có từ trước đến nay: những cái nhìn soi mói, những lời xì xào, những cuộc họp bí mật. Lee, cha của Isha, không tham gia. Cứ khi nào người đàn ông lớn tuổi này xuất hiện, mọi người lại im lặng.

Đám trẻ không được phép đến chơi với Bướm nữa. Những cụ già uống rượu hoa tím với nhau. Chị em phụ nữ từ bỏ màu vẽ của Bướm.

Nhưng điều tồi tệ nhất đã xảy ra vào những ngày cuối cùng, khi một hội đồng nhỏ triệu tập người khách lạ đến để bắt anh phải ra đi.

Sáng hôm sau, đôi tình nhân biến mất.

Họ cưới nhau mà à không nói với ai. Giờ đây, họ đang đi về phía Đại Thụ.

Cha Isha, một mình, chào vĩnh biệt hai người trong đêm tối. Ông cảm thấy vị đắng trên môi mình. Có lẽ ông đoán rằng ông sẽ không bao giờ còn gặp lại họ nữa?

Ông già đứng rất lâu dưới chân khóm cỏ ba lá. Ông nhìn hai bóng người và bí mật của họ đi xa.

Ông vừa biết tin con gái ông đã mang thai.

Hội trưởng lại lần ra đi, rời bỏ đồng cỏ mười lăm năm trước đây trong cơn sốt hăm hập, Isha cảm tưởng như bụng mình nóng ran, đúng cái chỗ bào thai đã lớn lên. Rồi bà nghe thấy một giọng nói:

- Con đây...

Isha biết bà đang chìm trong cơn mê sảng. Bà vừa trải qua những kỷ niệm với một sự thật đau lòng. Bà thở ngà một yếu hơn.

Nhưng bà vẫn cảm nhận thấy hơi nóng trên bụng mình, thấy giọng nói da diết:

- Con đây, mẹ ơi...

Và một tia sáng lớn lướt qua mí mắt bà đang khép chặt.

Bà mở mắt, ngọn lửa bùng cao bên cạnh bà. Ai đó đã vút củi khô vào đồng lửa. Isha nhẹ nhàng gượng dậy.

- Ai đấy?

Ai đó áp đầu vào bụng bà.

- Con đây, giọng nói cất lên.

Rồi Isha nhận ra khuôn mặt đang cúi sát bà. Mái tóc ngắn khiến các nét trên khuôn mặt này trở nên cá t lạ lùng.

- Elisha.

Elisha dụi đầu vào cổ mẹ.

- Con sẽ chăm sóc mẹ. Con đã trở về rồi, mẹ ơi.

Elisha không trở về một mình. Mô Asseldor đang đứng sau đồng lửa. Cậu gầy đi, nhưng tươi cười. Cậu ngẩng bà mẹ và cô con gái đang ôm ghì lấy nhau.

Isha vẫn nắm trong tay bức chân dung của Bướm.

Cùng lúc ấy, ở rất cao, nơi Đại Thụ chạm trời, Nils Amen bước vào tổ chim của Léo Blue.

Cậu muốn gặp Elisha.

Cậu không biết gì về biến cố của những ngày gần đây, về đám cưới và sự trốn thoát của Elisha bởi lẽ cậu đến cánh nhánh phía Bắc, giữa rừng địa y leo...

Cậu đi tìm một nhóm tiều phu.

Nils muốn tìm Tobie vì đã lâu mà không thấy Tobie quay về nhà của gia đình Olmech và Asseldor. Hai gia đình rất lo lắng trước sự mất tích này. Nils đã hứa với Maï rằng cậu sẽ nhanh chóng tìm ra Tobie.

- Tôi có thể tin anh được không đây? Maï hỏi.

Bây giờ, Nils và Maï đã dám nhìn vào mắt nhau.

Nils trả lời:

- Tôi là người đàn ông cô cần, thưa cô.

Ngay lập tức, cậu nhận ra ý nghĩa khác trong câu nói này. Nhưng dường như Maï không bối rối. Cô hất lộn tóc xõa xuống mắt lên, nhét nó vào trong dải băng-đô bằng nhung đen, cô tháo găng và bắt tay cậu.

Lúc thả bàn tay cô ra, Nils cố giữ lại thêm một giây những ngón tay cô trong tay cậu. Trong một giây này, cậu trải qua cảm giác ngọt ngào như vừa được hôn.

Lúc tạm biệt nhau, cả hai người đều có cảm giác mới lạ khi nhìn một nửa của mình đi xa dần.

Nils do dự quay đầu lại. Cậu tự nhủ sẽ rất thất vọng nếu ngẫu nhiên cô đã vào nhà thay vì đứng nhìn cậu ra đi. Nhưng cậu vẫn thích thử vận may hơn. Trên sườn vỏ cây ẩm ướt, cậu từ từ quay đầu lại.

Chẳng còn ai ở Cậu tự cười mình và bước đi.

Đằng sau cửa sổ, mặt và tay dán vào lớp kính, Mai vô cùng xúc động. Cô nhìn thấy Nils ngoái đầu lại. Cô bắt đầu tự hỏi liệu có phải anh ấy đang yêu cô.

Nils tìm kiếm Tobie trong nhiều ngày ròng. Cuối cùng cậu cũng phát hiện ra nhóm tiêu phu. Chagne và Torfou nói với cậu rằng Tobie không còn ở với họ nữa.

Và thế là Nils lo lắng đi đến tổ chim ở xứ Ngọn Cây. Cậu không muốn bỏ lỡ cuộc gặp quen thuộc với Elisha. Đồng thời, cậu cũng muốn làm sáng tỏ nguyên nhân mất tích bí ẩn của Tobie.

Nils bước vào quả trứng của Léo. Không có ai.

- Léo! cậu gọi.

Cậu bước chậm chạp trong quả trứng tối om. Cậu tiến đến chiếc hộp bốn mặt có lỗ đom đóm đang phát sáng bên trong và kéo tấm vải phủ ra. Ánh sáng lan tỏa, soi rõ khung cảnh vô cùng lộn xộn, trong cái đông đồ đạc đó, Nils nhận ra tấm nệm màu vàng của Elisha.

Đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Tôi không có thời gian dọn dẹp... Tôi đang đứng ở ban công nhỏ, trên này này.

Giọng nói đến từ sau lưng Nils. Chính là Léo.

- Tôi đến nói chuyện với Elisha, Nils nói.

Cậu nghe thấy hơi thở của Léo. Hắn không bình thường. Nils cố gắng bình tĩnh và tỏ ra vui vẻ.

- Tôi đến gặp cô ấy... Tôi nghĩ là cô ấy đã khá hơn, cậu nói tiếp. Bây giờ cô ấy đã lắng nghe tôi nói.

Léo tiến đến gần Nils Amen.

- Tôi tin anh, Léo nói bằng giọng lạnh lùng. Nếu anh tin cô ấy đã khá hơn... thì tôi tin anh.

- Phải mất gần một mùa đông ấy nhỉ, Nils nói.

- Đúng. Một mùa đông dài. Anh biết những gì tôi vẫn thường tự nhủ không...

- Không.

- Tôi tự nhủ rằng anh là người duy nhất mà từ lâu tôi vẫn tin tưởng.

- Cảm ơn Léo. Tôi là bạn anh mà.

khỏi cười thắm. Nils cố gắng cười với hắn.

Cuối cùng, Léo xích lại gần Nils. Hắn nhìn chòng chọc vào mặt cậu và mở rộng vòng tay.

- Bạn của tôi.

Hắn ôm chặt cậu.

Nils nhắm mắt. Rồi cậu nói:

- Tôi có thể trèo lên ban công của anh được không? Tôi chưa bao giờ lên đó.

Léo vung tay ra chiều muốn nói: "Cứ coi như đang ở nhà anh."

Nils quay lưng và đi lên bậc thang xoáy tròn ốc dọc vách bên trong của quả trứng. Léo dõi mắt nhìn theo.

Lúc cậu khuất dạng thì Arbaïan xuất hiện với khoảng chục tên lính.

Léo thậm chí không nhìn bọn họ.

- Hắn trên kia kìa, Léo nói. Hãy làm những gì ông cần làm.

Đám người tiến đến bậc thang. Léo ra hiệu cho Arbaïan đang lại gần.

- Sao rồi? Léo hỏi.

- Tôi e là cô ấy đã ở rất xa rồi. Tất cả quân của chúng ta đã lùng sục ngay từ ngày đầu tiên, nhưng Đại Thụ rộng lớn quá.

- Nếu ông không tìm thấy cô ấy, tôi sẽ tự đi tìm.

Rồi bất thành linh, chúng đẩy cửa nhìn ra ban công.

Arbaïan xuất hiện đầu tiên. Ông rút ngòi chích ong bầu giắt ở thắt lưng ra.

Không có ai.

Cảnh vật xứ Ngon Cây trái rộng bát ngát. Cái ban công nhỏ trên vỏ trứng nhô ra ngoài tổ chim. Khu rừng lông chim, những đồng củi của tổ chim, và xa hơn, về phía mặt trời, những chồi non tuyết phủ nổi bật trên nền ánh sáng. Nils Amen đã biến mất.

- Lính! Arbaïan gào lên. Hắn chưa thể đi xa được!

- Kìa! Găng tay của hắn kìa!

Một chiếc găng tay rơi lại trên vỏ trứng, ngay dưới ban công.

- Hắn xuống lối này...

Cả đám lính lao người lên sục quả trứng và trượt trên vỏ. Arbaïan đứng lại một lúc trên ban công. Rồi ông bước vào quả trứng và đóng cửa lại.

Vài giây trôi qua, Nils xuất hiện. Cậu trốn ở trên. Cậu nhảy xuống ban công.

Lúc Léo ôm cậu, cậu nhớ lại câu nói của Tobie: "Khi nào hắn ôm cậu trong tay, đó chính là vì hắn đã phát hiện ra tất cả."

Ngay lúc ấy, Nils quyết định bỏ trốn.

- Tôi ngạc nhiên khi thấy anh bỏ rơi chiếc găng tay.

Arbaïan đẩy cửa, vũ khí trên tay, đứng ngay sau lưng Nils.

Nils lùi lại. Arbaïan chĩa ngòi súng vào người cậu.

- Tôi biết anh là kẻ phản bội, Arbaïan nói. Tôi biết điều này ngay từ đầu.

- Chính ông mới phản bội, Nils nói. Ông phản bội con người ông, Arbaïan ạ.

Hai người đàn ông nhìn nhau.

- Khi tôi còn nhỏ, Nils nhớ lại, tôi thấy ông vào rừng của dòng họ Amen để lượm màu trên cánh bướm...

- Im đi, Nils Amen.

- Ông từng là thần tượng của tôi. Một người có lòng đam mê. Nay ông trở thành tay sai. Tay sai của một thằng điên.

Minos Arbaïan xông vào cậu tiểu phu trẻ.

Nils né sang một bên. Vũ khí của Arbaïan sượt qua cổ cậu. Nils lấy đà và nhảy vào không trung. Arbaïan nhìn cậu thoát khỏi ban công, nảy lên, lăn lông lốc trên vách, rồi nằm bẹp dưới chân quả trứng. Ông nghĩ thế là xong.

Nhưng chỉ vài giây sau, Nils khó khăn chống chân gượng dậy và lảo đảo vào trong một hành lang bằng củi khô.

Từ trên đỉnh trứng, Arbaian ra lệnh. Đám lính phát hiện ra Nils đang tiến về phía cánh rừng lông chim.

Nils đã đi khá xa để thoát khỏi những kẻ đầu tiên truy đuổi cậu, nhưng từ phía khác, mấy tên lính xuất hiện. Chúng chặn đường cậu. Thân cây mà Nils đang bước lên rất hẹp. Cậu gắng sức thoát khỏi vòng vây của bọn chúng. Cậu đánh chúng rơi lả tả xuống giữa các cành của tổ chim.

Nils đi qua khu rừng trắng. Đùi cậu nhói đau. Cậu cảm thấy mình đi chậm lại. Đám lính đang tiến đến. Nils sắp tổ chim. Đột nhiên, quá kiệt sức, cậu có cảm giác tay chân không động đậy nữa. Cậu dừng lại và đổ ập xuống đất. Cậu nghe thấy tiếng nói của đám lính Arbaian đang tiến lại. Nils Amen biết mình bị bắt.

Bọn lính dừng lại ngay đằng sau cậu.

Nils gục đầu vào thân địa y. Cậu nghĩ đến Mai, đến giọng nói, cử chỉ và sự ngọt ngào của cô mà mãi mãi cậu không còn thấy nữa. Đáng lẽ cậu phải nói với cô, một lần, chỉ một lần thôi.

- Bắt được mày rồi, đồ rác rưởi... một tên trong đám lính nói, hấn tức thở vì phải chạy quá nhiều.

Hấn tiến lại gần Nils, nhưng vừa định đặt tay lên vai cậu, hấn nghe thấy:

- Người này thuộc về chúng tôi.

Nils ngẩng đầu lên. Giọng nói sang sảng của bố cậu. Có khoảng mười lăm người tiều phu đang đứng cạnh ông.

- Chúng ta đang ở trong rừng của chúng tôi, Norz Amen nói.

Một chốc hốt hoảng.

Đám lính của Arbaian nhìn nhau và nhanh chóng hiểu rằng chúng chẳng thể làm được gì. Đó là luật rồi. Chúng không được chạm vào cánh tiều phu.

Nils thấy bọn chúng hãy còn do dự vài giây.

Chúng nhổ nước bọt xuống đất và bỏ đi.

Cậu tiều phu trẻ quay về phía người cha.

Một nụ cười rạng rỡ tỏa sáng khuôn mặt chàng thanh niên.

Tất cả những người thợ nhìn đi chỗ khác. Vài người kín đáo lau nước mắt.

Norz đặt tay lên chiếc rìu đeo ở thắt lưng. Ông nhìn Solken to béo, bắt động cựa ông và nói:

- Nils à, sự thực, con không còn là người của chúng ta nữa. Con là tù binh đang chờ ngày xét xử.

Họ tóm Nils Amen như một kẻ lưu manh và giải đi.

Norz cố gắng cất cao đầu, nhưng trái tim ông đã bị xẻ nát giống một khúc gỗ.

DƯỚI MÓNG VUỐT CỦA H

Người duy nhất có thể làm chứng cho sự vô tội của Nils Amen, người duy nhất biết được kế hoạch và dự định của cậu đang ở sâu trong hố của Jo Mitch, đào gỗ dưới lớp mây bụi.

Tobie trát lên cơ thể lớp bùn của người Trụi và đến rình quanh cái hố. Đường kẻ xanh dưới bàn chân cậu bị phát hiện từ xa. Lúc đêm xuống, bọn chúng đã bắt được cậu.

Đó cũng chính là những gì cậu đang mong. Tobie tự giao nộp mình cho kẻ thù.

Mặt Trăng, Jalam và tất cả những người khác vui mừng gặp lại Tiểu Thụ của họ. Mika cố gắng làm cho Liev hiểu rằng Tobie lại quay về với họ. Nhưng Liev đã hiểu trước rồi. Cậu lấy ngón tay luồn vào mái tóc Tobie và xoa bù nó lên như cậu vẫn làm trước kia trên đồng cỏ.

Những người Trụi lại tìm thấy nụ cười.

- Tôi đã gặp bố tôi, Tobie nói. Bọn chúng đặt tôi đối diện ông và hỏi liệu tôi có biết ông không.

- Bố cậu ư?

Tất cả người Trụi nhìn nhau. Ông già với cái bánh xèo trên đầu... Đúng là bố của Tobie rồi.

- Đó là một người đàn ông tốt, Jalam nói. Rõ ràng cậu là con trai ông ấy.

Tobie lắc đầu.

Thực sự, Sim không phải cha cậu. Tobie biết điều này kể từ khi Pol Colleen tiết lộ sự thật. Nhưng cậu vui sướng khi Jalam nói về sự giống nhau này.

- Tất cả chúng ta sẽ ra khỏi đây, Tobie nói. Tôi đến để giúp mọi người trốn thoát, các bạn, bố mẹ tôi và tất cả những người đang đào trong cái hố này.

Tất cả người Trụi thì thầm bàn tán, rồi Mika hỏi:

- Cậu có biết đường ra ở đâu không, Tiểu Thụ?

- Chưa, Tobie xin lỗi, nhưng luôn có một lỗi ra.
- Ở đây làm gì có lỗi ra, Mặt Trăng nói và cảm thấy nước amwts trào ra.

Jalam thì thầm giải thích cho Tobie hiểu hàng ngày có một tên Hổ nào đó thường đến tra hỏi Mặt Trăng. Ông kể cho cậu nghe câu chuyện về cái biểu tượng đeo trên ngực.

- Em không còn nhiều thời gian, Mặt Trăng nói.
- Hẳn muốn gì? Tobie hỏi.
- Hẳn muốn tìm thấy anh.

Tobie im lặng hồi lâu.

- Anh sẽ chú ý. Sẽ không có ai nhận ra anh.

Và cậu lại tự nhắc nhở bản thân mình:

- Luôn có một lỗi ra.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Mặt Trăng quay sang Tobie và thì thào

- Em có chuyện này nói với anh, Tiểu Thụ à.
- Em nói đi, Tobie vừa nói vừa ngáp.
- Chị em đang ở đây.

Tobie cố gắng che giấu sự sững sờ của mình.

- Cô ấy đâu?
- Em không biết. Em nghĩ bọn chúng bắt chị ấy làm việc trong nhà bếp.

Mika đã nhìn thấy chị ấy ở trên kia.

Tobie nói:

- Tuyệt đối không nên để chị em biết anh đang ở đây?
- Tại sao?
- Anh không thể nói điều đó với em được. Rất quan trọng đấy. Chị em không nên thấy anh ở đây.

Mười tuổi, Mặt Trăng không nhận thấy tầm quan trọng của lời yêu cầu. Cậu nghĩ đó là một trong những luật của trò chơi khó hiểu mà người lớn vẫn thường gọi là tình yêu.

Tobie thức cả đêm. Một trò chơi khác đang diễn ra, đó là trò chơi giữa cuộc sống và cái chết. Giờ đây, Ilaia đang là mối nguy hiểm lớn nhất rình rập cậu trong cái trại này.

Những ngày tiếp theo, Tobie đã quen với công việc trong hố.

Cậu học cách trà trộn trong nhóm người Trụi. Không ai trong đám lính canh nhận ra người mà cách đây ba năm bọn chúng tìm kiếm.

Tobie đau đớn trước mỗi nhát cuốc của mình. Cái cuốc cắm sâu vào gỗ với một âm thanh xé tai khủng khiếp và khi một giọt nhựa rơi xuống chân, cậu không thể không nghĩ đến cơn hấp hối của Đại Thụ.

Một buổi sáng, khoảng chục người Trụi đang đứng thẳng hàng dưới chân một vách gỗ nhăm, Hổ xuất hiện. Jalam ra dấu với Tobie.

- Hẩn đấy.

Hổ cầm roi vung lên, sượt vào vai những người tù khổ sai.

- Cúi đầu xuống, Tiểu Thụ..., Jalam nói. Hẩn sẽ nhận ra cậu mất.

Nhưng Tobie lại quay mặt về phía tên lính để nhìn hẩn. Cậu phải biết chắc rằng bọn chúng không thể nhận ra cậu. Hổ không có chút phản ứng nào. Hẩn tiếp tục quất roi đôm đốp.

Bên kia thung, Liev cứ liên miên trèo lên leo xuống sườn đồi. Bị chất nhiều túi đựng đầy vỏ bào, cậu tìm đường bằng cách dùng đôi tay thương tích lần sợi dây chằng. Khi bọn chúng cho công nhân nghỉ ngắn, Liev vẫn không dừng lại. Một tên lính canh kiểm tra thấy đúng lúc nào cậu cũng phải vất nhiều hơn.

Những người Trụi lo sợ khi thấy cậu vắt kiệt sức mình như vậy. họ nhìn cậu cứ đều đều trèo lên.

- Tớ nhìn thấy bàn tay và bàn chân cậu ấy, Tobie nói với Mika. Tối nào chúng cũng đầy máu không thể chịu đựng lâu được nữa.

- Liev khỏe lắm, Tiểu Thụ à.

- Cậu ấy phải dừng lại thôi.

- Nếu cậu ấy dừng lại, Mika nói, bọn chúng sẽ thanh toán cậu ấy.

Tobie không ngừng nghĩ đến bố mẹ cậu đang sống ngay phía bên kia. Làm sao Maïa có thể chịu đựng nổi cái chốn địa ngục này?

Cần phải hành động gấp, Tobie biết điều này. Cậu quan sát hoạt động trong cái hố, các thói quen và quy luật thay gác. Cậu tìm kẻ hở nhỏ trong khâu tổ chức của bọn chúng để liên lạc với bố mẹ và những người khác.

Một lần nữa, các sự kiện hối thúc Tobie thực hiện kế hoạch của mình.

Tối nào cũng thế, những người Trụi nhận được một bát súp đỏ quạch trong đó nổi lên vài miếng bọt. Thực ra, bọn chúng ném vào nồi nấu một cây nấm to, chán ngấy để nước lên màu. Bữa ăn này được phát trước cửa một cái hang dùng làm bếp. Những người Trụi xếp thành hàng dọc, người này đứng sau người kia, chìa bát của họ cho một tên lính già đứng sau cái nồi.

Tên chủ bếp giống y một miếng bọt và khi nhìn vào bề mặt nước súp, hẳn cứ ngỡ cái mặt đỏ của hắn phản chiếu xuống đó.

Ngày hôm ấy, đến bữa ăn, Mặt Trăng huých vai vào Tobie.

- Nhìn kìa! cậu thì thâm.

Bên cạnh lão chủ bếp là Ilaïa.

Cô quỳ gối dưới chân nồi và thổi lửa. Tobie rùng mình.

Không chậm trễ, cậu bỏ mặc Mặt Trăng, nhường chỗ cho người Trụi đứng sau cậu và lùi dần. Chậm chậm, cậu đã ở sau lưng dãy người Trụi đang đợi đến lượt mình.

Tobie thà nhịn ăn còn hơn bị Ilaïa nhìn thấy.

- Tên này là số bao nhiêu đây?

Cậu vừa xô đẩy hai tên lính đi sau cùng.

Tobie biết không thể lùi được nữa. Ngoan ngoãn, vừa cúi đầu về phía trước, cậu vừa tiến đến cái nồi. Phía xa, đằng trước cậu, Mặt Trăng vừa được phát đồ ăn. Cậu bé cười với Ilaïa nhưng không tài nào nhận ra ánh mắt chị mình. Đó là một ánh mắt thất thần và hung dữ. Những đường nét trên khuôn mặt xinh đẹp không biểu lộ cảm xúc.

Chỉ còn vài bước nữa là đến lượt Tobie. Tên chủ bếp múc cho từng người trong số ba người Trụi đứng trước cậu. Cậu tiến đến.

Tobie chìa cái bát và nhìn đi chỗ khác. Ilaïa lại bắt đầu thổi vào đồng than hồng. Cậu chỉ nhìn thấy mái tóc cô xoắn xuống lưng. Tên đầu bếp đổ đầy bát cho cậu, và Tobie bước đi.

Cậu đã qua. Cậu nhìn xuống, tìm cách để không bị phát giác.

Bỗng nhiên, có cái gì đó cản bước chân cậu và làm cậu chệch choạng. Một tràng cười phá ra khi cậu bị ngã. Bát súp nóng chảy lênh láng dưới đất.

- Mắt để đi đâu vậy, đồ hoang dại!

Đám lính làm cậu ngã dầm giày lên thứ nước đỏ quạch.

- Lúc nào chúng mày cũng chỉ thích lăn trong bùn...

- Này, bé con! Tên chủ bếp ra lệnh. Nhặt cái bát của nó lên. Nó ăn kha khá rồi.

Ilaia nghe lời. Cô rời bếp lửa và tiến về cái cơ thể vẫn đang nằm dưới đất. Đúng lúc đó, Tobie ngồi dậy và khi mở mắt, cậu thấy Ilaia đang nhìn mình.

Cô ấy đẹp, nhưng vẻ đẹp làm cho người ta sợ.

Cô cười.

- Xin chào, cô nói.

Tobie bước đi, theo sau những người khác.

Đêm xuống, Tobie tìm thấy Mặt Trăng đang co rúm người, khuôn mặt úp xuống đầu gối. Cậu bé đang khóc. Tobie ngồi cạnh cậu. Cậu không dám nói với Mặt Trăng. Những người khác ngồi cách xa trên tấm thảm mát của mình. Một số vờ ngủ để không làm phiền hai người bạn.

- Tại sao anh không nói cho em biết sự thật? Mặt Trăng sụt sịt.

Tobie nuốt nước bọt. Cậu không thể nói gì.

- Trả lời em đi! Chị ấy muốn giết anh vào cái hôm em nhìn thấy hai người...

- Ừ, Tobie thì thầm.

- Chúng ta sẽ làm gì đây? Mặt Trăng khóc nức nở.

- Muộn quá rồi, Tobie nói.

Quả thật, tiếng bước chân vừa vang lên ở lối vào chỗ trú ngụ của những người Trụi. Một bước chân chậm, đi giày, đang tiến lại gần. Tối nào Mặt Trăng cũng nghe thấy tiếng bước chân này. Người ta có thể gọi đó là bước chân của người đi dạo, nhưng đích thị đó là bước chân của một kẻ sát nhân.

- Hẩn đây, Mặt Trăng thì thầm. Hẩn đến.

Người đàn ông vừa huýt sáo vừa đi giữa những người Trụi. Đêm đã rất khuya rồi. Người ta nhìn thấy cái dáng người khủng khiếp cứ lớn dần.

Hẩn dừng lại trước mặt Tobie và Mặt Trăng. Tiếng huýt sáo nhỏ tắt hẳn. Người ta nghe thấy tiếng cười khủng khiếp.

- Thật tuyệt vời...

Giọng nói của Hồ.

- Ta đúng là thiên tài...

Bỗng nhiên, hân thôi không cười nữa, cúi người xuống và chộp lấy tóc của Tobie, quay mặt cậu về phía Tao không biết mà đã làm gì thẳng nhóc này nhưng cô ấy không thích mà.

Tobie lặng thinh. Hồ thả cậu ra và đá một phát vào Mặt Trăng.

- Mà, không thể nói rằng mà đã giúp tao tìm ra nó. Tao sẽ trả thù lên chị mà.

Tức khắc, Mặt Trăng nhảy bổ lên người Hồ, dùng cán lao móc hân phang cậu. Cậu bé đổ sập dưới chân hân.

- Đừng có ai cố đụng vào người tao! Người gác cổng biết tao đang ở đây. Nếu có chuyện gì xảy ra với tao, chúng mà sẽ bị băm vằm từng đũa một.

Hân tiến về phía Tobie và nói:

- Đi. Chú Mitch sẽ rất vui khi gặp mà. Còn tao, tao sẽ bỏ túi cả triệu bạc. Những người Trại nín thở.

Mặt Trăng nhìn bạn mình. Cậu phải làm gì đây?

Trong sự im lặng, người ta nghe thấy tiếng cười khúc khích, rồi tiếng cười lớn. Đó là Tobie.

Hồ phang vào đầu gối Tobie, nhưng cậu vẫn không thôi cười. Hân còn đánh cậu nhiều phát nữa. Mỗi lần như thế, cậu lại cười nhiều hơn. Cậu cứ cười sằng sặc.

Những người Trại sững sờ. Họ nghĩ rằng bạn mình đã mất trí. Chỉ mỗi Mặt Trăng hiểu chuyện gì đó đang xảy ra. Cậu cũng bắt đầu cười khùng khục. Hồ đá cậu lăn ra đất. Nhưng rồi phía đằng kia cũng có tiếng cười. Trong vài giây, tất cả tù nhân đều bật cười.

Hồ bịt tai và tuôn ra:

- Câm đi! Tao sẽ nghiền nát chúng mà ra!

Cuối cùng, khi cơn cười được ghìm lại, Tobie nói:

- Tôi đi. Thế đấy. Xin lỗi các bạn... Thật là buồn cười.

Hồ thấy cậu đứng lên. Tobie đi giữa những người bạn đang lau nước mắt vì cười.

Hồ theo sau, hậm hực. Nhưng đi được vài bước, hắn bắt Tobie dừng lại và giở đầu nhọn cái lao móc vào cổ cậu.

- Tao muốn biết cái gì đã làm chúng mày cười?

Tobie cười.

- Chẳng có gì. Gần như chẳng có gì.

- Nói!

- Tôi sợ điều đó không làm ông vui.

- Tao ra lệnh cho mày phải nói.

- Chuyện triệu bạc của ông ấy mà, Tobie cười khùng khục.

- Mày không tin tao nói à?

- Có chứ...

- Mày nghĩ Mitch không trả sao?

- Chắc chắn ông ấy sẽ không trả, nhưng...

- Nhưng sao?

- Nhưng đó không phải là điều buồn cười nhất.

- Thôi! Hồ gào lên. Thôi ngay cái kiểu nói đùa tao đi!

Mũi lao chạm vào họng Tobie.

- Bốn tỷ... ông gọi đó là nói đùa mọi người.

- Bốn...? Hồ ghen cả cổ.

- Vâng, bốn tỷ.

Hồ rút cái lao móc lại. Hắn thở mạnh. Những người Trại không hiểu gì lắm, nhưng họ chú ý quan sát Tiểu Thụ để bắt chước các hành động của cậu. Từ "triệu" không tồn tại ở xứ sở của họ. Từ "tỷ" lại càng không. Người ta đếm đến mười hai, và nếu hơn thế, người ta nói "rất nhiều".

Hồ lấp bắp:

- Viên đá của...

- Đúng, viên đá của Đại Thụ, Tobie nói.

Hồ quay về phía Mặt Trăng. Cậu bé tự hào đồng tình dù cậu thấy càng lúc càng khó hiểu.

Người ta nghe thấy những tiếng giày ống khác. Ai đó đang đến. Hồ có vẻ bị kích động.

- Hồ..., kẻ mới đến cất tiếng gọi. Hồ, bây giờ mày phải đi ra rồi!

- Đợi tao ở ngoài, hẩn gằm lên.

Người đàn ông lùi lại. Đó là Elrom, tên gác cổng. Là người giữ chìa khóa. Hẩn đã để Hồ vào. Hẩn biết điều đó bị cấm. Hẩn chưa bao giờ yên tâm khi biết tên thô bạo này ở lại một mình với những người Trụi.

Một lần nữa, Tobie lại có cảm giác ngọn lao móc đang thọc vào cổ cậu.

- Mà có viên đá không? Hồ thì thạo.

- Có, Tobie nói.

Hồ bực dọc quay lại. Hẩn lo lắng khi biết đồng bọn của mình đang đứng gần.

- Đưa nó cho tao!

- Ngày mai, cũng vào giờ này, Tobie tiếp tục. Chúng ta có thể dàn xếp.

Hồ cào cào vào tóc. Hẩn đổ mồ hôi. Tobie tiếp tục một cách điềm tĩnh:

- Ngày mai, tôi sẽ đưa cho ông viên đá nếu ông không tiết lộ tôi đang ở đây...

Hồ lùi một bước. Hàng tỷ bạc đang hiện ra trước mắt hẩn. Đồng tiền này đang gặm nhấm nốt những gì còn lại trong bộ óc của hẩn. Hẩn cố gắng kìm chế một chốc, nhưng rồi, cuối cùng, hẩn đã bị cám dỗ.

Tiếng bước chân Hồ xa dần. Tất cả người Trụi xúm quanh Tobie. Điều kỳ diệu nào đã khiến cậu làm tên đàn ông này nhượng bộ?

- Chúng ta không còn sự lựa chọn, Tobie nói. Chúng ta phải ra đi trước đêm mai

Cậu giải thích:

- Tôi sẽ báo với bố mẹ tôi và những người khác. Chúng ta sẽ đem họ theo cùng.

- Cậu đã tìm thấy đường ra rồi à, Tiểu Thụ? Jalam hỏi.

Tobie cười.

- Với chúng ta, cháu tin là đã tìm ra lối thoát, nhưng với họ... cháu chưa biết chúng ta sẽ làm thế nào. Trước tiên, cháu phải nói chuyện với bố cháu. Bây giờ, cần phải ngủ và lấy lại sức.

Họ nằm dài trên những tấm thảm bằng mặt cửa và vỏ bào. Cơn buồn ngủ đã thắng họ.

Sự tĩnh lặng của đêm tràn ngập chỗ trú thân của những người Trụi. Duy chỉ có đôi mắt Mặt Trăng còn long lanh trong bóng tối.

Vài phút trôi qua.

Cái dáng người nhỏ bé nhòe dần. Cậu ngồi im một lúc, rồi nhón chân đi. Không ai biết gì.

Không tiếng động, cậu luồn lách giữa những người đang ngủ.

Mặt Trăng rùng mình khi đã ra đến ngoài. Đêm thật sáng nhưng lạnh giá. Cậu đi theo hướng hàng rào.

Một cậu bé mười tuổi, chân trần đi dưới trăng, trong một trại lao động khủng khiếp... Cái bóng nhẹ tênh ấy như không có thật.

Mặt Trăng bước đi quả quyết. Chị cậu là người gây ra tất cả. Cậu phải sửa chữa lỗi lầm này. Cậu sẽ tự mình nói chuyện với ông già có chiếc bánh xèo trên đầu. Cậu là người bé nhất, cậu có thể vượt qua được hàng rào.

Bốn giờ sáng, Maïa ra khỏi nhà ngủ. Bà vừa nằm trên giường hai tiếng đồng hồ để nhìn chăm chăm lên tấm ván phía trên bà, bà không tài nào chớp mắt được. Bà ngồi trên bậc thềm trước cửa.

Mấy ngày nay, bà chỉ chực khóc. Biết Tobie còn sống, biết cậu đang ở rất gần bà... Đó trước tiên là một niềm vui khôn tả. Rồi niềm vui lại thế chỗ cho những nỗi lo lắng. Bà thấy lại trách nhiệm của người làm mẹ, nỗi lo nhỏ bé này xen lẫn với tất cả hạnh phúc của các bậc cha mẹ. Lo vì nhớ xảy ra chuyện gì, lo vì nhớ đâu hạnh phúc lại bỏ đi một ngày nào đó.

Bà nhớ lại cái ngày Sim trở về với một bọc tã lót dưới lớp áo măng tô của ông. Một cậu bé tí tẹo được cuộn trong một mảnh vải xanh lam.

- Cậu bé cần chúng ta, Sim nói.

Maïa chỉ tự đặt một câu hỏi:

- Liệu em có biết những thao tác cần phải làm?

Bà vụng về bế cậu bé trong vòng tay, và kể từ lúc đó, tất cả đều có vẻ thật đơn giản với bà.

- Cậu bé tên là Tobie, Sim nói.

Bà nhận Tobieon trước khi Sim nói cậu bé từ đâu ra.

Giờ đây, bà đang ngồi sâu trong hố, cầm chống đầu gối, mắt thần thờ nhìn màn đêm. Bà không cảm thấy lạnh. Bà nhắm nghiền mắt hình dung lại đôi bàn chân bé nhỏ của Tobie khi lần đầu tiên bà ủ ấm nó trong tay.

Lúc mở mắt ra, bà nhìn thấy một người thật lạ lùng. Cậu bé chừng mười tuổi. Cậu đứng trước mặt bà trong đêm lạnh giá. Răng cậu đánh vào nhau lập cập, đôi môi tím ngắt run run. Quần áo rách toét tả, cánh tay có đến nghìn vết rạch nhỏ.

Maïa cười với cậu bé.

- Cháu bị lạc à?

- Cháu là bạn của một người mà các bác gọi là Tobie, Mặt Trăng nói.

Trong sắc trắng của vầng trăng khuyết, khung cảnh tựa như một bức tranh. Thoạt đầu, Maïa chấp hai tay lại như để cầu nguyện. Rồi bà đứng dậy và ôm chầm lấy Mặt Trăng.

- Lại đây, con trai yêu quý.

Bà rón rén dẫn cậu bé đi vào nhà và đánh thức Sim dậy. Ông mở mắt và vợ lấy cặp kính.

Bà muốn giới thiệu cậu bé nhưng Sim ngăn bà lại.

- Anh biết cậu bé này, ông nó. Bác hạnh phúc khi được gặp cháu, cậu bé của bác ạ.

Ông siết chặt bàn tay cậu bé.

Maïa choàng một cái mền lên lưng Mặt Trăng. Bà đặt cậu bé ngồi trên nệm rơm và phúi gót chân cho cậu.

Mặt Trăng cảm thấy toàn thân run lên vì thoải mái. Thế ra bố mẹ là vậy đó... Bố mẹ vừa xoa chân cho mình, vừa nói con trai yêu. Thật hạnh phúc, từ trước đến nay cậu chưa bao giờ biết điều này.

- Anh ấy nói rằng các bác hãy sẵn sàng, Mặt Trăng giải thích. Anh ấy sẽ đón các bác vào ngày mai.

- Thế còn các cháu? Sim hỏi.

- Anh ấy đã nghĩ ra cách để giải thoát người Trại chúng cháu.

Sim ngẫm nghĩ.

- Vậy thì thế này, cháu nói với nó đừng lo cho các bác. Rất mạo hiểm nếu bỏ trốn cùng nhau. Các bác đã đào một đường hầm. Đêm ngày mai, chúng

ta có thể thoát ra từ bên này. Jo Mitch chắc hẳn sẽ phải ngạc nhiên lắm.

Mặt Trăng đồng ý.

- Vậy cháu sẽ gặp lại các bác chứ?

Sim ôm chặt cậu bé trong vòng tay.

- Có chứ, con trai bé nhỏ. Chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Maïa năn nì giữ Mặt Trăng ở lại thêm chút nữa, nhưng ngày mới đang đến gần. Cậu bé tụt khỏi giường, mỉm cười với Sim và Maïa rồi biến mất.

Sáng ti Jalam phát hiện ra Mặt Trăng đang ngủ trước cửa chỗ trú của người Trụi. Quần áo cậu rách bươm, da trầy xước như cái nạo pho mát. Cậu không còn sức để lê vào bên trong.

- Chuyện gì xảy ra với cậu bé thế? Mika vừa hỏi vừa nhìn Jalam bế Mặt Trăng còn đang ngủ say trên tay.

- Ta không biết.

Tobie lao về phía bạn.

- Mặt Trăng!

Cậu bé gượng mở một mắt.

Cậu lồm bẫm cái gì đó.

- Sao cơ? Tobie thì thầm.

- Bố mẹ anh thật tốt bụng, Mặt Trăng nói.

Tobie hiểu ra tất cả. Mặt Trăng đã đi sang phía bên kia.

- Anh sẽ cho em mượn, Tobie nói.

NHỮNG NGƯỜI VƯỢT NGỤC LÚC XUÂN PHÂN

Đó là một ngày thật yên tĩnh ở cả hai nửa cái hố. Đám lính giảm bớt áp lực lên tù nhân và họ ít bị đánh, chửi hơn.

Đêm cuối cùng của mùa đông, bọn chúng tổ chức sinh nhật cho Jo Mitch. Bọn chúng chuẩn bị suốt cả ngày. Đám người của Mitch bị buộc phải kỷ niệm ngày này như thể ngày sinh của hắn đáng được vui mừng như thế. Biết hắn khó thở, bọn chúng chỉ để một cây nến trên chiếc bánh ga-tô của hắn.

Nhưng nói chung, lũ cóc không có tuổi.

Thật lạ, Mitch lại thích chia sẻ chiếc bánh ga-tô to tướng của hắn. Đó là thứ duy nhất hắn thích chia cho người khác. Có lẽ đám tay chân của hắn không nên đếm xỉa đến sự hào phóng bất ngờ này. Chẳng ai muốn ăn cái bánh ga-tô mà Jo Mitch, trong vòng nửa tiếng đồng hồ, cứ hết thối bắn nước bọt rồi lại khạc vào để làm tắt mỗi một ngọn nến.

Năm nào cũng thế, màn ăn bánh ga-tô diễn ra với những cái nhăn mặt và chun mũi. Đám tay chân của Jo Mitch cảm thấy kinh tởm khi phải nhai lớp vỏ dày đã đóng băng trên miếng bánh của họ.

Tối hôm đó, tên canh lớp học hí hửng vì thoát khỏi bữa tiệc sinh nhật này. Phần lớn đồng bọn của hắn đề nghị làm thay nhưng hắn hào phóng từ chối.

- Tôi chịu thiệt thòi cũng được, hắn nói.

Hắn liếc mắt qua cửa kính lớp học để tin chắc rằng giờ học vẫn diễn ra bình thường. Sim Lolness đang đứng sau cái bàn của ông. Những người khác ngồi ở chỗ của mình, rất chăm chú. Plum Tornett bé nhỏ đang lau bảng.

Tên lính canh thanh thản ngồi bên ngoài lớp học và đợi thời gian trôi đi. Hắn không bao giờ hiểu nổi hắn thực sự phải trông cái gì. Lũ người già điên rồ này mà dám bỏ trốn?

Hắn cười một mình.

Phía bên kia cái hố, tên gác cổng trại của người Trụi lại càng không có gì phải phàn nàn khi đứng đó. Hắn tên là Elrom. Hắn đeo cặp kính tròn nhỏ tẹo. Năm ngoái, Elrom đã ném bánh ga-tô của Jo Mitch rồi và hắn không muốn thử lại tẹo nào.

- Ai đó?

Tên lính nheo đôi mắt đằng sau cặp kính để nhận ra người đang tiến đến trong bóng tối. Hắn chẳng mong đợi chuyến viếng thăm nào tối nay cả.

- À! Lại là mày...

Tên Hố lừng lững đang đứng trước mặt hắn. Elrom luýnh quýnh chinh lại gọng kính. Hắn sợ Hố. Đêm nay, tên này muốn làm gì ở chỗ những người Trụi cơ chứ?

- Mở cửa cho tao.

- Lại mở? Mày... xin phép chưa? Tên gác cửa lắp bắp.

- Tao được phép nghiền nát mày ra nếu mày lảm chuyện.

- Nhưng tao... rất cuộc...

Hắn bắt đầu mở cửa, miệng lẩm bẩm:

- Người ta nói với tao rằng...

- Đóng vào! Hố gầm lên.

Elrom vội vàng đóng cửa lại.

- Mở ra! Hố gào lên.

- Ở... thế tao đóng hay tao mở đây?

- Mày đóng cái mồm mày lại và mở cái cửa ra, Hố quát lên, hai tay nắm lấy chiếc lao móc.

Tên lính canh hiểu rằng không nên chần chừ.

Hắn mở cửa, để Hố đi vào và đóng lại.

- Đừng có ở trong đó quá lâu đấy, hắn nói với Hố.

- Tao đã nói là đóng vào mà!

- Rồi, Elrom nói, và quay thêm một vòng khóa nữa.

Hố thường xuyên đến chỗ người Trụi. Như hôm qua, Elrom đã phải yêu cầu hắn ra bởi vì hắn nán lại lâu quá. Hắn có thể chuẩn bị âm mưu đen tối

gì đây?

Tên lính biết rõ tính tàn ác của Hồ. Người ta còn nói với hắn về vụ ám sát Nino Alamala, người họa sĩ nổi tiếng... Trong đám lính canh, một số tên thì thầm to nhỏ cho rằng tên sát nhân là Hồ. Elrom tối nào cũng lén lút vẽ. Từ bấy lâu nay, hắn vẫn luôn ngưỡng mộ những tác phẩm của Nino.

Những chuyến viếng thăm người Trụi của Hồ sẽ có kết cục xấu.

Elrom lo lắng chờ đợi tên lính có chiếc lao móc ấy trở ra.

Đằng xa, hắn nghe thấy âm thanh của buổi tiệc. Những tiếng kêu ngớ ngẩn, những tiếng cười, những tiếng chân nện xuống mặt đất... Thực sự ồn ào.

Hắn tưởng như nghe thấy một con ruồi bay qua. Đó là thành ngữ mà một trong những người bạn của Elrom hay dùng, một người thợ thuộc da ong gấu. Trong nghề này, người ta quá quen với tiếng rầm lũ ruồi phát ra khi đang bay.

Elrom đang cố tưởng tượng không khí diễn ra trên kia, những món quà, những tiếng vỗ tay let đet và tấm băng rôn lớn trên đó viết: "Chúc mừng sinh nhật Jobar K. Amstramgravomitch!" Đó là tên đầy đủ của Mitch, cái tên thường được sử dụng trong những dịp trọng đại. Nhưng tên bạo chúa to béo chỉ phát âm được âm tiết đầu và âm tiết cuối. Trong cái hộp sọ bé tí tẹo của hắn, không có chỗ để nhét đủ hai mươi ba chữ cái này vào.

Vì thế, người ta chỉ gọi hắn là Jo Mitch.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, tên lính gác Elrom nhận ra Hồ vẫn chưa trở lại, hắn quyết định tự tìm hiểu sự tình. Hắn vớ lấy bó đuốc, mở cửa, khóa trái cửa lại và nhét chìa khóa vào túi quần.

Ánh sáng lờ mờ của ngọn đuốc chìm dần trong cái hố. Người ta nghe thấy Elrom lầm rầm cằn nhằn. Hắn không ở đây để trông những tên lính canh khác. Làm sao Hồ lại có quyền rời bữa tiệc sinh nhật cơ chứ?

Lúc này, Elrom đang ở lối vào nơi người Trụi ngủ. Hắn chuyển bó đuốc sang tay trái để đặt tay phải vào cái dao giắt ở thắt lưng. Thật ra, những người Trụi không làm hắn sợ, nhưng Hồ thì có. Hắn thậm chí còn có linh cảm xấu.

- Hồ! Hắn kêu lên.

Không ai trả lời.

Hắn tiến thêm một bước về cửa hẹp.

- Mà ở đó à?

Hắn giơ bó đuốc ra phía trước, dừng lại, chỉnh lại cặp kính và nín thở.

Hắn bước vào.

- Aaaa...

Tiếng kêu của hắn nhanh chóng biến thành lời rên rỉ yếu ớt ở đầu môi. Mặt hắn thoáng chốc lấm chấm mồ hôi và đôi mắt ảo giác dần trở nên to hơn cả mắt kính.

Elrom suýt nữa ngã xuống như một chiếc lá rụng.

Những gì mắt hắn thật kinh khủng. Xác những người Trụi chồng chồng lên nhau giữa phòng và xung quanh là một vũng màu đỏ. Đằng sau họ, từ sau lưng, hắn thấy bóng dáng thẳng HỒ. Hắn đang ngồi trên một chiếc hòm và lau cái lao móc.

Elrom ngập ngừng tiến đến chỗ HỒ.

Hắn lấy khăn che miệng để khỏi buồn nôn.

- Mà đã làm gì?

HỒ quay lại.

Nhưng đó không phải là HỒ.

Đó là một gương mặt dễ chịu hơn nhiều.

Elrom bị đập mạnh vào đầu. Cú đánh làm hắn đổ sập xuống và mang hắn đi rất xa nơi đây, lên tận các vì sao.

- Cảm ơn Jalam, Tobie vừa nói vừa bước ra khỏi bóng tối.

Cậu còn giữ thanh xà đã dùng để phang. Cậu nhìn Elrom tử tế.

- Tôi thấy tiếc cho hắn. Hắn không phải là tên độc ác nhất...

Jalam đồng tình. Ông đã sắm vai HỒ với một chút thích thú. Jalam và Tobie quay về phía những người Trụi đang nằm chồng lên nhau.

- Các bạn có đi không?

Trên chòm, cơ thể thứ nhất nhòe dậy và tụt xuống. Lần lượt, những người Trụi bắt đầu động dậy. Trong chốc lát, những xác chết hồi sinh trở lại. Họ đứng tập hợp xung quanh Tobie.

Sáng kiến của cậu đang phát huy tác dụng. Cậu lục túi Elrom và lôi ra chiếc chìa khóa. Với sự giúp đỡ của ba người khác, cậu lặn tên lính canh bị đánh về phía Hồ, hắn cũng thế, chẳng còn biết gì.

Hồ cũng bị sập bẫy tương tự, bằng cảnh tượng kinh hoàng. Hắn cứ tưởng thứ xúp đồ của tên đầu bếp là máu. Tất cả người Trại đều giữ khẩu phần của ngày hôm trước lại để quét lên người.

Tobie chỉ việc xuất hiện đằng sau tên Hồ đang quá sững sờ.

Thoạt đầu, mọi người nài nỉ Jalam đóng vai Hồ. Ông chần chừ không mặc áo măng-tô của hắn. Ông không thích giả vờ giống người khác.

- Nhưng ta không phải là hắn...

ác không phải là hắn, nhưng bác cứ làm như thế bác là hắn.

- Không phải vậy, Tiểu Thụ à, vì ta là ta nên ta không thể là hắn.

- Bác vẫn là bác, nhưng bác làm cho người ta tin rằng bác là hắn.

- Vậy tức là ta làm những gì không thật.

- Đúng! Tobie phát cáu, kết luận. Bác làm những gì không thật để cứu mạng sống của tất cả chúng ta. Có những lúc người ta mặc kệ sự thật, bác Jalam ạ!

Jalam xuôi lòng, còn Tobie đã cảm thấy tiếc những gì mình nói. Cậu không mặc kệ sự thật.

Bây giờ, ông già Jalam giữ lại chiếc áo măng-tô của Hồ. Ông vênh vang đi lại trong phòng như một diễn viên ngôi sao. Ông làm đủ kiểu nhăn nhó, ông đóng vai những kẻ độc ác, bắt chước giọng của Hồ để hù dọa những người bạn.

- Chúng ta đi thôi! Tobie nói.

Đội quân người Trại đứng thành hàng. Họ ra khỏi nơi trú ẩn và men dọc bờ hồ. Họ đi nhẹ nhàng hơn cả một làn gió.

Tobie mở cửa bằng chìa khóa của Elrom. Đây là lần thứ hai cậu tìm cách trốn khỏi cái hồ này.

Lần đầu tiên xảy ra khi cậu mười ba tuổi. Lúc đó, cái hồ không sâu hơn mấy cái lỗ bị chim gõ kiến xanh đục là mấy. Giờ đây, nó đang làm toác bụng Đại Thụ, gặm nhấm Đại Thụ đến tận tim. Nhờ ánh trăng chiếu sáng

các cành cây, Tobie có thể chứng kiến được mức độ nghiêm trọng của thiệt hại.

- Cậu biết đường ra không? Mika hỏi, tay nắm cánh tay của Liev cao kều.

- Có, tớ biết, Tobie trả lời.

Cách đây mấy năm, Tobie bỏ trốn cùng với Mano Asseldor. Lúc đó, họ cũng trốn chạy khỏi sự tàn bạo của Jo Mitch. Lần này, cậu đi về phía hàng rào đã đem lại may mắn cho cậu trong lần tẩu thoát đầu tiên.

Liev tươi cười. Cậu hiểu tất cả. Cậu không cần tai hay mắt để cảm nhận ngọn gió của tự do. Tự do có mùi, tự do có vị. Tự do, cậu cảm nhận được nó trong cơ thể mình.

Mika cảm thấy bàn tay Liev đang bóp chặt cổ tay mình.

Rồi tất cả nhìn thấy Mặt Trăng xuất hiện ở đầu đoàn người. Cậu chạy lên trước dòng người Trụi, theo sau là Jalam vẫn mặc quần áo của Hổ. Cậu bé Mặt Trăng đi nhanh để theo kịp Tobie, cậu nói:

- Em không ra đi mà không có chị mình.

- Sao cơ?

- Đi đi, đừng chờ em, Mặt Trăng hụt hơi nài nỉ. Em ở lại đây để giải thoát chị em.

- Đừng nói điều ngốc nghếch, Tobie nói mà chân vẫn rảo bước. Em sẽ làm những điều anh bảo. Anh, anh ra lệnh cho em phải đi với mọi người.

Jalam đưa mắt đồng tình với câu nói của Tobie.

- Em ở lại! Mặt Trăng vừa kêu vừa khóc.

Tobie buồn xót tim, nhưng lần này cậu có nghĩa vụ phải xử sự như một người anh.

- Không phải em là người quyết định, Mặt Trăng à. Không còn ai để giải thoát ở đây cả. Chị em không phải là tù nhân. Chị em đã tố giác anh. Chị em về phe kẻ thù.

Giọng nói nặng nề của Tobie vang lên trong đầu cậu bé. Cậu dừng lại và nhìn xuống. Tobie không quay lại. Jalam bí mật theo dõi Mặt Trăng đang vờ đứng đợi những người Trụi đi sau cùng.

Họ đã đi đến hàng rào. Cái hồ chỉ được đầy bằng một lớp cành lá nhẹ. Trong vài phút, họ giải phóng lối đi. Đó không phải một cuộc tẩu thoát mà

là một cuộc dạo chơi dưới ánh trăng.

Tobie đứng im ở đó. Cậu nhìn những người Trụi bạn cậu đang lần lượt vượt qua hàng rào. Cậu biết rằng chuyến đi sẽ còn dài, nhưng cậu vẫn muốn tận hưởng chiến thắng nhẹ nhàng này,

Tobie nghĩ đến bố mẹ mình, họ hứa sẽ bỏ trốn cùng lúc với cậu. Có thể cậu đã thoát trước họ...

Người Trụi cuối cùng có mặt tại lỗ hổng hàng rào quàng một chiếc áo măng-tô trên lưng và bế một cậu bé trong tay. Đó là ông già Jalam. Ông đỏ mặt và không dám nhìn vào mắt Tobie.

- Ta đã... Ta đã đâm... Ta thấy nó định đi và ta đã đâm.

Mặt Trăng bị ngắt, đầu gục xuống vai Jalam. Tobie mỉm cười nhìn ông già dẫn đường.

- Bác đã làm thế à? Tobie hỏi.

Bản thân Jalam cũng không tin nổi những gì ông có thể làm.

- Tay ta tự vung

- Tại bộ trang phục của bác đây, Tobie giải thích. Bác vẫn đang nhập vai mà.

- Cậu tin thế à?

- Không có bác, cậu bé này dễ bị bọn bắt lương bắt mất. Bác đã làm rất tốt.

- Ta không muốn đánh..., Jalam vừa nói vừa sụt sịt.

Ông vuốt ve vàng trán của Mặt Trăng.

Những người Trụi đã tự do.

Một giây sau, tên lính canh lớp học buổi tối đứng dậy đi kiểm tra xem mọi thứ có ổn và lớp học có yên tĩnh không. Hấn vừa ngồi dựa vào cái cửa duy nhất của phòng học một tiếng đồng hồ. Hấn vươn vai, bước vài bước ra xa cửa sổ.

Yên tĩnh? Đúng, lớp học yên tĩnh.

Tuyệt vời.

Lớp học yên tĩnh đến nỗi chẳng còn một ai.

Tên lính canh không nhúc nhích. Hắn nhìn chăm chăm vào căn phòng rộng trống rỗng và thậm chí không ý thức được mình đang gặm mút chiếc mũ. Hắn mù mẫm cả người. Sự hốt hoảng khiến hắn bị tê liệt. Chỉ có hàm răng hắn hoạt động và đôi mắt hắn đảo tứ phía.

Sau vài phút và chỉ còn lại nửa chiếc mũ, hắn quyết định hành động. Hắn vừa mở cửa vừa cầu nguyện rằng ba mươi cụ già lại xuất hiện, nhờ một phép màu nhiệm nào đó.

Nhưng vẫn không có lấy dù chỉ một sợi tóc bạc.

Trong đường hầm, cuộc hành trình diễn ra rất chậm chạp. Sim để Plum Tornett đi đầu tiên. Cô vắn Rolden đi ngay sau. Và giáo sư nối tiếp họ. Maïa từ chối đi trước Sim. Bà vẫn thường lo sợ mất chồng và không muốn rời mắt khỏi ông.

Tất cả những người khác theo sau.

Zef Clarac đi sau cùng đoàn người già anh hùng, những người mà cộng hết tuổi của họ lại cũng phải hơn hai nghìn năm cuộc đời. Nếu có thể kể chi tiết cuộc đời của những người đang bò trong đường hầm, sẽ không đủ chỗ để nói đến tất cả các sự kiện, những nụ cười, sự tức giận, nỗi buồn, sự nuối tiếc, niềm vui, tình yêu và những điều ngốc nghếch đong đầy cuộc đời họ.

Họ bà không gây ra tiếng động. Thỉnh thoảng, Sim nghe thấy hơi thở của cô vắn Rolden. Ông cụ đã siết chặt Sim rất lâu trong tay trước lúc chui vào đường hầm.

- Tôi không tin nổi nữa, Rolden nói. Giờ đây, tất cả đều trở thành có thể. Có lẽ, những ngày cuối cùng của tôi sẽ có một chút tự do.

Sim cười với ông.

- Ở tuổi một trăm, những chiếc máy đếm lại bắt đầu từ con số không. Ông là người trẻ nhất trong số chúng ta...

Nhưng Sim rất lo lắng mỗi khi cảm thấy ông già Rolden dừng lại trước mặt mình. Lần này, Rolden cố gắng quay lại để nói với Sim.

- Có cái gì đó đang trượt trên lưng tôi.

- Không có gì đâu, Sim nói. Tiếp tục đi.

- Tôi không thể, Rolden nói. Nóc hầm đang sập xuống lưng tôi.

- Đừng lo, giáo sư nhắc lại. Tiến lên, ông bạn già của tôi. Cần phải tiến lên.

Ngay từ đầu, đó là mối lo sợ duy nhất của Sim. Không nên để Albert Rolden sợ. Nhiều đêm trước, ông cố vắn trải qua những cơn khủng hoảng trong đó ông cứ ngỡ mình đang đánh nhau với lũ sâu nhậy. Mỗi lần như thế, Maïa đắp nước lên mặt ông và ông có thể bình tĩnh trở lại.

Trong số những người đi sau cùng, có ai đó hỏi:

- Không đi nữa à?

- Không, người khác thì thăm, tôi nghĩ rằng Rolden không còn minh mẫn nữa rồi.

- Rolden luôn minh mẫn, Lou Tann bức tức nói.

Xa phía trước, giáo sư Lolness đang nài nỉ:

- Ông chỉ cần bò theo Plum Tornett ở phía trước ông... Hãy tin tôi đi, ông già.

- Tôi hoàn toàn tin tưởng ông, Rolden nói, nhưng tôi nhắc lại cho ông biết trần nhà đang sập lên lưng tôi.

Maïa vẫn luôn là người hiểu ra đầu tiên.

- Sim, bà thì thăm, anh có thể nghe những gì Albert nói được không? Có thể trần nhà sập xuống lưng ông ấy thật thì sao!

Trong tích tắc, tất cả được lập lại trật tự trong đầu Sim. Ông nhận ra chính xác cái nơi h đang bò. Albert Rolden không mất trí. Ông hoàn toàn có lý. Một tiếng rắc phá tan sự im lặng.

- Lùi lại! Sim kêu lên. Tất cả lùi lại!

Giáo sư chộp lấy bàn chân Rolden và kéo mạnh. Đường hầm sập xuống trước mặt họ kèm theo một tiếng ầm mạnh của ván gãy.

Một mảng ván lớn đã bịt lối đi. Một con ốc sên hồng đang nằm ngửa giữa giữa, mồm rổng lên. Một cơn ác mộng. Sim ôm Rolden trong tay, còn Maïa giúp họ lùi lại phía sau.

- Còn Plum? Vigo Tornett ở đằng sau kêu lên. Plum Tornett đâu rồi?

Sim không còn sức để trả lời. Trên cánh tay ông, Rolden thì thảo rên rĩ một cách tuyệt vọng:

- Tôi xin mọi người... Tôi xin mọi người... Đừng nói với tôi là chúng ta quay lại dưới kia... Tôi không muốn nữa.

Con ốc sên hồng vẫn giầy đạp phía cuối đường hầm, đó là Mitch.

Jo Mitch bước lên sàn nhà văn phòng của hắn.

Giữa buổi sinh nhật, hắn lão đảo vội vàng đi về cái phòng nhỏ này, cái phòng mà ở dưới có đường hầm thoát ngục chạy qua. Hắn vừa kịp mở khóa quần thì bỗng nhiên đất dưới chân hất sọt xuống.

Vài tháng trước, Clarac và Tann đã phải xếp lại các thanh ván sàn, nhưng họ không gia cố lại chỗ sửa. Ngay sau đó, họ bắt tay tiếp tục đào theo hướng khác mà không nghĩ rằng lối đi này đã bị yếu dần.

Khi tất cả những tù nhân già lần lượt chui ra khỏi cửa sập, tai cụp xuống và dính đầy bụi, đã có năm mươi tên lính đang đứng đợi họ.

Sim và Rolden lên sau cùng. Maïa nhận thấy cái nhìn mờ đục của chồng. Có lẽ không bao giờ ông tha thứ cho mình vì thất bại này. Bà muốn cầm tay ông, nhưng bọn chúng đã thô bạo chia cắt họ.

Jo Mitch vào, miệng gầm lên. Hắn ngồi trên một chiếc cáng do tám người đàn ông è cổ ra khiêng. Ai đó quay về phía hắn, mặt nhợt nhạt.

- Tôi đã đếm... Thiếu một tên.

Một mắt của Jo Mitch nhắm tịt lại vì bị thanh ván phang vào khi hắn ngã xuống. Hắn nhắm nốt mắt kia lại và rống lên bằng cả sức lực.

- Là Plum Tornett... tên lính nêu đích danh người mất tích.

Tiếng rống của Mitch chuyển thành tiếng gầm:

- Ploouuuuum!

Limeur và Torn kín đáo bước vào. Chúng vừa từ đáy hố trở lên. Chúng tái xanh như tàu lá. Đứa này cố lẩn sau lưng đứa kia để không phải nói.

- Ồ..., cuối cùng Limeur nói. Còn thiếu nhiều hơn một người.

Jo Mitch nhìn hắn chăm chăm bằng con mắt lồi trố.

- Bọn người Trụi đã trốn thoát. Tất... cả... người Trụi...

Torn cho một người vào. Bọn chúng nhận ra Hồ, đầu quần băng to.

- Chính Tobie..., Hồ nói. Tobie Lolness đã quay lại. Hắn đã đưa tất cả đi theo.

Jo Mitch ngã từ trên cǎng xuống.

Vợ chồng nhà Lolness nhìn nhau.

Cái tên Tobie làm mồm Maĩa há hốc và hai mắt Sim nhắm nghiền.

Dưới đó một đoạn, trên các cành cây, Plum Tornett đang chạy trong rừng rêu. Anh chỉ có một mình, choáng váng và mất phương hướng...

Nhưng từ lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên, trong tiếng thở hồn hển của anh, người ta nghe thấy anh nói.

VỀ PHÍA CÀNH LA

Tobie và đoàn người Trụi của cậu dừng lại sau một ngày và hai đêm. Có lẽ họ sẽ phải tiếp tục cuộc hành quân nếu sương mù không tan vào giữa đêm thứ hai. Họ ngồi sát nhau giữa các thân cây của một lùm địa y.

Cuối cùng, cư dân đồng cỏ cũng tìm lại được giấc ngủ trên cao mà họ thèm biết bao nhiều khi còn trong hố. Họ muốn cảm nhận không khí luân dưới thân. Họ thích những chiếc lá rung rinh cọ vào lưng.

Tobie chớp mắt được vài tiếng. Cậu tỉnh dậy lúc sáng sớm và ra hiệu cho Mika.

- Tớ biết kiếm thức ăn ở đâu cho cái thế giới bé nhỏ đang ngủ ngon lành này. Đi với tớ.

Mika thử đoán giờ qua lớp sương mù dày đặc.

- Chúng ta dẫn Liev đi cùng, cậu nói.

Cả ba người cùng đi. Liev b vào vai Mika và bước sau cậu. Bóng cây địa y đứng lạnh lùng. Tuyết vẫn cố nán lại vào những ngày đầu tiên của mùa xuân.

Tobie biết mình không thể đồng hành cùng những người Trụi được lâu nữa. Cậu chỉ đợi đến lúc đi tìm Elisha. Cậu cứ nghĩ cô vẫn ở trên tổ chim của Léo Blue. Nhưng trước hết, cậu muốn dẫn những người bạn đến một nơi an toàn rồi sau đó mới một mình tiếp tục cuộc hành trình xuyên Đại Thụ.

Mika dừng lại. Cậu cảm tưởng như Liev không bám vào vai cậu nữa. Tobie cũng quay người lại. Sương mù bao quanh họ như một bức tường bông.

Liev đã biến mất.

Mika quay tứ phía.

- Liev!

Cậu biết mình gọi một cách vô ích. Mỗi nguy hiểm lớn nhất đối với bạn cậu là bị lạc. Khi người ta không nhìn thấy đường và không thể nghe thấy

tiếng gọi, một phút lơ đãng cũng đủ để lạc bạn mãi mãi. Một lần, vào buổi tối, trên đồng cỏ, Mika định ninh đã để lạc mất Liev. Nhưng may thay, cậu tìm thấy Liev đang bình tĩnh ngồi trong một cái khe đầy bùn.

Cậu tự nhủ:

- Không phải lúc nào chúng ta cũng may mắn thế này.

Tobie không tài nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Cậu cứ quay vòng tròn để tìm Liev giữa lớp sương mù. Rồi cậu nhìn thấy Mika bị cuộn xoáy lên không trung như bị bật hơi. Tobie lập tức lao về phía Mika và bám vào chân cậu. Cậu bay lên khỏi mặt đất nhưng kịp bám chân vào bụi rêu trên vỏ cây. Cú thăng thiên đột nhiên dừng lại.

- Tớ bị một sợi dây thừng cuốn lên, Mika kêu. Sợi dây chằng vào thắt lưng tớ.

- Cắt nó đi!

Bàn chân Tobie bám vào rêu. Cậu cảm thấy có nguy cơ bị tuột. Mika không tài nào cắt được nút buộc quanh cậu. Cậu ngược mắt lên và nhìn thấy một người đàn ông đang lao xuống, dọc sợi dây thừng với vận tốc lớn. Cậu chỉ kịp nhìn thấy anh ta vung rìu lên, chặt đứt dây và cùng cậu ngã nhào xuống đất.

Tobie cũng ngã dúi ngã dụi, đập đầu vào vỏ cây. Vừa lồm cồm đứng dậy cậu vừa nghe thấy:

- Tôi tóm được nó rồi. Đừng lo.

Tobie sẵn sàng đánh nhau bằng tay không. Trong lớp sương mù dày đặc, cậu tiến đến kẻ tấn công Mika.

- Cậu làm gì vậy? Người đàn ông kêu lên khi thấy Tobie lao vào mình.

Tobie lăn sang bên cạnh. Cậu vừa nhận ra một người tiểu phu.

- Châgne! Cậu kêu lên.

- Chúng tôi theo cậu từ sáng nay. Tôi biết là hai tên người Trụi này đang bắt cậu làm tù binh.

- Tôi không là tù binh của ai cả! Thả người này ra!

- Torfou đang giữ một tên khác! Châgne nói mà chẳng hiểu mô tê gì cả.

- Thả người này ra, Châgne. Đó là một người bạn.

Châgne do dự không biết có nên thả người Trụi trẻ tuổi này ra không.

- Thả đi, Tobie vừa nhẹ nhàng nhắc lại, vừa đập vai người tiểu phu.

Châgne thả Mika. Tobie giải thích:

- Chẳng có gì phải sợ người Trụi hết. Rồi cả Đại Thụ sẽ phải công nhận điều này.

- Liev đâu? Mika hỏi.

Tobie đưa mắt hỏi Châgne.

- Torfou đang giữ.

Mika vừa cười vừa xoay cánh tay bị dây thừng cứa sâu vào thịt.

- Thế thì tôi hơi ngạc nhiên đấy...

Quả thật, Liev đang kiên nhẫn đợi trên đỉnh thân cây địa y. Cậu ngồi lên người Torfou đang rên rỉ.

Phải mất một lúc để giải thích cho Liev hiểu rằng cậu có thể thả người này ra được.

Châgne và Torfou kinh ngạc nhìn Tobie và hai người bạn của cậu. Chưa bao giờ họ được nhìn người Trụi gần như thế.

- Thật sự cậu là ai? Cuối cùng Châgne cũng hỏi Tobie.

Tobie nhìn thẳng vào mặt Châgne. Liệu cậu có thể kể sự thật cho hai người tiểu phu này không? Cậu nhớ lại những tuần dài làm việc cùng họ trong rừng địa y. Cậu nhớ lại cậu đã cần họ, cần tất cả những tấm lòng còn lại trên Đại Thụ đến mức nào.

- Tôi là Tobie Lolness.

Châgne và Torfou ngạc nhiên như thể Tobie nói:

"Tôi là nữ hoàng của những loài ong."

Tobie Lolness là một truyền thuyết. Không hay biết gì, suốt cả mùa đông, hai người tiểu phu đã sống cạnh một người bỏ trốn nổi tiếng nhất mọi thời đại.

Họ im lặng nhìn nhau.

- Nếu bọn chúng phát hiện ra cậu ở đây..., Torfou thở dài.

- Mọi người nghĩ cậu đã chết, Châgne nói.

- Nếu Léo Blue biết...

Tobie cắt lời họ:

- Hẳn sẽ không biết.

Châgne nhăn mặt.

- Coi chừng hấn đấy. Người ta nói rằng hấn bị điên kể từ khi vị hôn thê của hấn trốn thoát.

Tobie cảm thấy sương mù đang bao lấy mình.

- Vị...

- Vị hôn thê của hấn, Châgne nhắc lại. Cô ớn thoát rồi.

Tobie im lặng một lúc lâu. Mika nhìn cậu. Mika là người duy nhất đoán được điều gì đang diễn ra trong con người Tobie.

- Tôi nhờ hai anh một việc, Tobie nói với hai người tiểu phu. Một việc lớn. Hãy dẫn những người này đến một nơi mà tôi sẽ chỉ cho các anh. Đó là một ngôi nhà tận sâu trong rừng, nơi có hai gia đình sinh sống. Nói với họ rằng tôi nhờ các anh dẫn những người này đến, và bảo họ đừng sợ gì cả.

Châgne và Torfou nhìn nhau. Họ tin Tobie.

Tobie vạch trên vỏ cây đường đến nhà hai gia đình Olmech và Asseldor.

- Làm gì có ngôi nhà nào ở góc này, Torfou nói. Đó là một khu rừng bất khả xâm phạm.

- Tin tôi đi. Có một ngôi nhà ở chính xác chỗ này.

Châgne lắc đầu.

- Trong khu rừng này, ai cũng biết là chẳng có gì.

- Đừng có nói đi nói lại là ai cũng biết. Anh cứ đến đó thì khắc biết!

Tobie ra hiệu cho Mika.

- Mika, cậu hãy mang tất cả những người khác đi cùng.

- Những người khác? Châgne nói, mắt mở to.

- Đúng, Tobie nói và bước đi. Tôi đã nói với các anh rồi, đó là một việc trọng đại!

- Tobie! một trong hai người tiểu phu kêu lên, anh ta muốn nói với Tobie về sự phản bội của Nils Amen. Tobie, đợi đã!

- Tạm biệt! Tobie kêu to và biến mất.

Tối hôm đó, Châgne một mình tiến lại gần ngôi nhà trong rừng. Anh không thể tin lại có người sống trong những cành cây bất khả xâm phạm này.

Milo và Lex nhìn Chagne đi đến. Sao người lạ mặt này lại đến được tận đây?

Chagne thân thiện đưa tay ra. Chị em gái nhà Asseldor cùng mẹ và cô bé Tuyết bước ra khỏi nhà. Bà Asseldor linh tính sẽ có tin xấu về cậu con trai Mô mà bà nghĩ vẫn nằm trong tay đám lính ở Cành La.

- Tôi đến vì Tobie Lolness.

Mãi thả cái khay đang cầm ra và chạy về phía Chagne.

- Cậu ấy đâu? cô kêu lên. Tobie Lolness đang ở đâu? Tôi phải nói chuyện với cậu ấy...

- Cậu ấy đi rồi.

- Đi đâu? Cậu ấy đi về đâu?

Milo ôm vai Mãi.

- Anh làm gì ở đây? cậu hỏi Chagne.

- Tôi cũng muốn hỏi các bạn câu tương tự thế.

Milo không trả lời. Lex chui tay vào chiếc áo gi-lê bằng vải

- Tôi đã làm việc cùng với Tobie với tư cách là tiểu phu, Chagne nói. Cậu ấy nhờ mọi người ở đây chăm sóc hộ những người bạn của cậu ấy.

- Những người bạn của cậu ấy?

- Họ đang đợi ở dưới. Tôi có thể gọi họ.

Chagne nhìn Mãi đang lặng lẽ khóc. Bà Asseldor lại gần và ôm cô.

- Anh có biết tin tức gì về vụ Nils Amen không? Milo hỏi.

- Có. Anh ta cầu kết với Léo Blue. Anh ấy đáng bị trừng phạt.

Mãi vùng ra khỏi vòng tay bà Asseldor.

- Không đúng! cô gào lên. Tôi biết là không đúng. Chỉ Tobie mới chứng minh được điều đó. Cần phải đi tìm Tobie Lolness. Nils sẽ bị giết chỉ vì cái tội mà anh ấy không gây ra. Anh ấy không bao giờ cầu kết với Léo Blue.

Chagne cảm động trước người phụ nữ trẻ này. Anh chăm chú nhìn cô. Giá anh có thể giúp gì được cô.

- Tobie đi sáng nay. Cậu ấy đi được một ngày rồi. Không thể đuổi kịp được cậu ấy. Cô biết cậu ấy rồi đấy. Cậu ấy đi giữa các cành cây với tốc độ của một bông tuyết.

Mia chia sẻ nỗi đau với chị gái. Không cần chị gái tâm sự cô cũng biết rằng Mai yêu Nils. Tin Nils Amen bị những người tiều phu bắt giữ đã khiến Mai để lộ tình cảm thầm kín này.

Mai không phải vợ chưa cưới của Nils, cô thậm chí chưa bao giờ thổ lộ với cậu tình cảm của mình, nhưng cô vẫn thấy mình như chìm trong nỗi tuyệt vọng của một người phụ nữ góa chồng.

Giống em gái mình những năm trước, cô suy sụp vì buồn bã.

- Ai đã sinh ra cho tôi mấy đứa con gái giống nhau thế này? ông Asseldor hỏi.

- Tôi chứ còn ai..., vợ ông, người phụ nữ lẳng mạn nhất, trả lời.

Châgne đặt hai ngón tay giữa răng và huýt sáo. Một tiếng kêu từ xa trả lời anh.

Khi nhìn thấy đoàn người Trụi tiến đến, Milo tưởng mình phát điên.

- Nhưng... Những người này là ai...?

- Những người bạn mà tôi đã nói đến.

- Những... Anh điên à? Milo thì thầm. Anh nghĩ rằng chúng tôi có thể chứa...

- Con mới là người điên, Milo ạ, một tiếng quát to sau lưng cậu. Đã bao giờ một thành viên trong gia đình Asseldor từ chối không cho ai đó ở nhờ chưa?

Ông Asseldor xuất hiện. Trượt từ mái nhà xuống, cô bé Tuyết nhảy lên cánh tay ông.

- Bảo họ ra sau nhà, ông nói thêm. Họ sẽ cùng chúng ta dựng lều cho họ.

Những người Trụi Torfou dẫn đến đi vòng qua ngôi nhà. Tối hôm đó, Châgne và Torfou ngủ trên tầng áp mái. Buổi đêm, họ nghe thấy những bài hát êm dịu của người Trụi.

- Đúng vậy. Họ không như mình tưởng, Torfou thì thảo với Châgne.

- Họ hát hay thật, Châgne trả lời.

Ngày hôm sau, khi hai người tiều phu chuẩn bị chia tay ngôi nhà thì mọi người phát hiện ra Mai đã bỏ trốn.

- Nó sẽ quay lại, Milo nói.

Nhưng Mia rất hiểu chị gái mình. Cô biết chị đi tìm Tobie. Chỉ cậu ấy mới có thể cứu sống được Nils Amen.

Ông Asseldor ngồi lên một đụn vỏ cây dùng để bảo vệ ngôi nhà trước những đợt tuyết tan. Hai trong số những đứa con của ông đang ở đâu đó, giữa thiên nhiên... Ông có cảm giác một sự mệt mỏi khủng khiếp đang nhấn chìm mình.

Cách đó vài bước, bà Asseldor đang nhìn Milo, con trai cả của bà. Anh đang ôm đầu. Trong các con bà, Milo là người duy nhất chưa trải qua sóng gió. Hay nói đúng hơn, cậu là người duy nhất không biểu lộ tình cảm. Cậu cũng là người duy nhất chịu đựng những cơn bão lòng của người khác. Mia, Mano, Mô và bây giờ là Mai...

Mọi người thường nói Milo là một chàng trai không vấn đề. Vì thế mọi người ít quan tâm đến cậu hơn.

Bà Asseldor đến ngồi cạnh con trai. Bà dịu dàng ôm mái tóc Milo như bà vẫn làm khi cậu còn bé, và bà ôm chặt cậu vào lòng.

Cô gái trẻ Mai không để mất thời gian. Cô quyết tâm tìm gặp Tobie và cô biết rõ những nơi có thể gặp được cậu ấy. Những ngôi nhà ở Cành La, và nhất là cái hồ... Cô thông thạo vùng này như Tobie.

Đám con trùng cứ ngỡ là ảo giác khi nhìn thấy ngọn lửa nhỏ bé màu hung này đi qua, cô mặc đồ màu xanh lơ, chạy thoăn thoắt trên lớp vỏ cây đen. Tình yêu bỏng cháy khiến cô còn đẹp hơn. Đường như cô có thể nung đỏ một con kiến đen.

Ngày hôm sau, cô đã đến gần trang trại Seldor. Mai thừa hiểu rằng từ khi cả gia đình cô bỏ trốn, những thành viên nhà Asseldor không còn là khách quý của vùng này nữa. Vì vậy, cô lách đi vài tiếng để chớp mắt.

Hoàng hôn xuống, cô tiếp tục đi, vừa đi vừa nghĩ đến Nils. Cô biết gì về anh? Câu chuyện của hai người là những cuộc chuyện trò trong im lặng diễn ra có vài tuần. Sự im lặng, những từ ngữ vô nghĩa, những lần vô tình chạm nhau. Không gì hơn. Vậy mà cô liều thân vì anh...

- Nils của tôi...

Cô biết anh vô tội. Cô đã từng nghe thấy anh nói chuyện với Tobie về những lần đến tổ chim.

Mãi dừng lại và thở. Cô đặt tay lên hông cho bớt đau ng

- Tôi có đợi cô nữa đâu... Cô đã trễ hẹn rồi.

Giọng nói đến từ phía sau một cái khung lá rụng. Đó là một giọng nói bi thảm, giọng nói mà cô đã từng nghe.

Người đàn ông xuất hiện. Phải mất một lúc cô mới nhận ra hắn.

Đó là Garric, tên đồn trưởng Seldor. Tác giả của những bức thư. Kẻ si tình bị từ chối.

Trên khuôn mặt hắn là một nụ cười ghê rợn. Mai đã làm nhục hắn khi cô bỏ trốn. Bấy lâu nay hắn vẫn mơ đến ngày trả thù cô.

Chỉ trong một giây, Mai hiểu ra tất cả. Cô quay đi và bỏ chạy. Cô lại nhói đau bên sườn, nhưng cô dùng hết sức còn lại để chạy. Cô nhắc đi nhắc lại tên Nils như một phương thuốc thần kỳ làm tan biến sự đau đớn.

- Nils!

Nhưng Mai cảm thấy mùi của Garric ngay sau cô. Cô cứ tiến một bước thì hắn lại đến gần cô hơn. Mai cầu xin Đại Thụ và ông trời. Nước mắt làm cô chẳng nhìn thấy gì nữa. Không phải cô định cứu mình. Cô chạy vì mạng sống của Nils. Cô có một sứ mệnh. Nếu cuộc đời cô chấm dứt ở đây, cuộc đời Nils cũng vậy.

Garric thở hỗn hển ngay sau cô.

Khi cảm thấy bàn tay gã đàn ông tóm lấy váy mình, cô hét lên một tiếng dài làm rung động những tròng địa y quanh cô. Cô ngã xuống đất. Bàn tay Garric tóm cổ họng cô.

- Đáng lẽ phải là hạnh phúc chứ, Garric nói. Đáng...

Một tiếng nấc kết thúc câu nói của hắn. Cả cơ thể hắn đổ ập xuống Mai.

Một chiếc ngòi ong vừa xuyên qua lưng Garric. Một chiếc ngòi ong bầu. Mai cũng cảm thấy đầu nhọn sượt qua bụng mình và dừng lại.

Cô đẩy cái xác sang bên cạnh. Cô quỵ xuống, cánh tay ngập trong tuyết.

Một người đàn ông lịch sự mặc bộ đồ sặc sỡ đang đứng đó. Mai không biết Arbaian. Cô hãy còn nghệt thở trên lớp vỏ cây ứt.

Arbaian tháo găng tay và chìa tay về phía cô.

Từ hôm qua, ông bám theo Garric. Vì biết rằng tên ngu dốt này đã để sống mất Elisha, Léo giao nhiệm vụ cho Arbaïan trừng phạt hắn.

Maï bám vào tay người đàn ông. Đó là một bàn tay rắn chắc và khỏe mạnh. Ông giúp cô đứng dậy.

- Cảm ơn, Maï nói.

- Đáng lẽ tôi phải ra tay sớm hơn. Thật lấy làm tiếc, thưa cô.

Arbaïan nhìn Maï chăm chú. Maï mệt mỏi mỉm cười với ông.

Cô cảm thấy an toàn. Có một sự tử tế nằm trong sâu thẳm người đàn ông này. Có thể ông sẽ giúp cô tìm được Tobi

Arbaïan kính cẩn lùi lại với những động tác lịch sự quen thuộc, rồi ông quay đi và cất bước.

Maï thốt ra một từ thừa. Một từ duy nhất sẽ làm thay đổi diễn biến câu chuyện.

- Khoan!

Arbaïan đứng lại. Ông nhẹ nhàng quay về phía cô và ngắm cô bằng đôi mắt xanh lơ của mình. Maï tiến lại gần ông hơn. Đúng, cô tin vào ánh mắt này.

- Tôi đang tìm một người, cô giải thích. Ông có thể giúp tôi...

- Tôi không biết, Arbaïan nói.

Maï khoanh tay khép lại chiếc áo măng tô. Mái tóc ẩm lòa xòa trước mắt.

- Tôi tìm Tobie Lolness.

Arbaïan không động đậy. Cái tên này, đã lâu lắm rồi ông không nghe thấy nó. Cái tên mà Léo Blue quan tâm.

- Tobie Lolness? ông nhẹ nhàng hỏi.

- Chắc hẳn cậu ấy đang ở đây. Trên Cành La.

- Có thể, Minos Arbaïan nói.

Maï cần phải nói. Người đàn ông này đã cứu sống cô.

- Cậu ấy đang tìm người mình yêu... Cậu ấy đã nói với tôi về một cái hồ ở Cành La.

Arbaïan có vẻ trầm tĩnh và giữ khoảng cách nhưng tim ông đang đập rất nhanh.

- Người cậu ấy yêu? Liệu có phải cô không, thưa cô?

- Không..., cô cười. Cô ấy tên là Elisha Lee.

Mãi vừa trao hết chìa khóa cho kẻ thù.

- Tôi không biết Tobie Lolness của cô, Arbaïan nói mà không run. Và tôi cũng không thấy cái hồ nào trong Đại Thụ của chúng ta. Chúc cô may mắn...

Ông bước đi, trong cổ họng có một vị đắng lạ.

Ở cách đó một giờ đồng hồ, Léo Blue đang đợi ông. Hắn trùm khăn vải đen, ngồi cạnh thảm than hồng. Hắn thậm chí không nhìn người cố vấn của mình tiến vào.

- Xong rồi, Arbaïan nói.

Mắt Léo nhìn xuống đồng lửa.

- Garric chết rồi, Arbaïan tiếp tục.

Ông ngồi xồm xuống bên kia bếp lửa, lường lự.

- Léo Blue, tôi có điều khác muốn nói với cậu.

Lần này, Léo cảm thấy sự xúc động trong giọng nói của Arbaïan. Hắn quay lại và nói:

- Nói đi.

Nhưng Arbaïan không muốn nói nữa. Bỗng nhiên, ông không còn biết sự thật thuộc về bên nào.

- Nói, Léo.

Và Minos Arbaïan nói.

Một lần nữa, ông cảm thấy mỗi từ ông thốt ra đều trở nên xa lạ với con người thật của mình.

Bên kia đồng lửa, sự độc ác của nỗi thù hận và giận dữ đang dâng trào trong mạch máu Léo Blue.

Elisha và Tobie.

Elisha và Tobie.

Họ yêu nhau.

Một lần nữa, gió lốc quét qua người Léo.

Cơn gió lạnh này làm Arbaïan run mình. Nó gần như dập tắt hết lửa.

Một mình trong đêm, Léo đi về phía hồ để tìm Tobie.

CUỘC ĐỘ SỨC DƯỚI TRĂNG

Mô Asseldor chìa cái bát cho Elisha.

Ánh sáng chiếu những tia ấm áp trên nền đất ngôi nhà sặc sỡ.

Mùa xuân!

Vào những ngày đầu đẹp trời này, trên các cành cây, vang lên âm thanh của một dàn nhạc đồng điệu. Ngây ngất trong hương mật ngọt của chồi nụ, người ta nghe thấy tiếng chim nhận kêu và nốt trầm của dòng nhựa chảy. Vỏ cây kêu răng rắc dưới ánh mặt trời. Nước tan ra từ tuyết chảy thành suối vòng quanh ngôi nhà.

Elisha cầm cái bát trên tay. Trên bề mặt bát nổi lên một thứ bột bằng bạc. Isha tự chỉ định bài thuốc cho mình và trong vài ngày, loại bột mịn dương xỉ này đã cứu sống bà.

Elisha khéo léo ghé miệng bát lên môi mẹ. Isha uống nước sắc từng ngụm nhỏ. Vừa uống bà vừa nhìn Elisha. Bà thấy con gái thay đổi nhiều, vừa nữ tính lại vừa rắn rỏi hơn.

- Qua hết rồi, Elisha nhắc lại. Một mùa tươi đẹp đang đến.

Thỉnh thoảng Isha ngoái nhìn Mô Asseldor.

- Cậu bé đang hồi sức.

Câu nói của Isha xinh đẹp làm cả ba cùng cười vì chính bà mới là người đang hồi sinh từng giờ.

Mô đảm nhiệm chức năng của người đàn ông trong nhà. Cậu bịt những lỗ thủng của cánh cửa cũ bị những mùa đông trước gặm nhấm. Cậu giặt vải. Mỗi lần giặt xong đồng lớn, cánh tay cậu mỏi nhừ và lem nhem đầy màu.

Thỉnh thoảng, Isha lại lo lắng mỗi khi thời tiết đẹp. Vào thời điểm này của năm, một đội lính thường hay đến khám xét. Chúng đến Cánh La, khi tuyết tan, để kiểm tra những ngôi nhà đổ nát.

Năm ngoái, bọn chúng đóng quân ở đó suốt một đêm. Isha đã trốn rất lâu trong kh gỗ. Cứ mỗi một khúc củi bị bọn chúng lấy ra, đóng củi lại với dân

và bà sợ bị phát hiện. Nhưng may thay, bọn chúng bỏ đi trước khi lấy đến khúc củi cuối cùng.

Vì vậy, Mô luôn quan sát phía đằng xa. Cậu biết bọn chúng có thể đến tìm ba người ở nơi tận cùng Cánh La. Khi phát hiện phía dưới ngôi nhà một dáng người đang khó nhọc leo lên sườn dốc, cậu nằm rạp xuống đất và bò đến chỗ Elisha.

- Chúng đến kìa!

Hai người giúp Isha Lee bò ra sau tấm bình phong bằng vải xanh phía trong cùng. Họ trốn ở đó, giữa tấm vải và vách gỗ.

- Cứ để mẹ ở đây, Isha thì thăm. Hai con vẫn còn thời gian rời khỏi ngôi nhà này...

Elisha và Mô không nhúc nhích.

Cánh cửa kêu kẻo kẹt. Họ nghe thấy tiếng bước chân kéo lê và kiệt sức. Isha nghĩ đó là tên lính què ở đường biên, thỉnh thoảng say xỉn hằn lại tới ngôi nhà mà hãn đình ninh bị bỏ hoang.

Bước chân dừng lại. Một âm thanh đục vang lên. Elisha cho rằng đó là một bài hát, một giai điệu buồn mà cô đã nghe ở đâu đó. Nhưng mẹ cô đã nhận ra giai điệu trước cô, một đoạn nhạc ngắn mà ai cũng biết, dù ở thời đại nào. Đó là bài hát duy nhất người ta thường hát từ những ngày đầu tiên đến ngày cuối cuộc đời. Tiếng nước nở. Tiếng nước nở nghẹn ngào.

Elisha nhẹ nhàng bước ra khỏi tấm vải. Cô nhìn thấy một người đang ngồi giữa phòng, khóc vùi trong tay áo. Cô đi về phía anh ta.

- Là anh à, Plum Tornett... Là anh...

Plum không giật mình. Anh khóc to hơn khi nghe thấy giọng Elisha. Anh ôm chầm lấy cô.

Rồi Isha xuất hiện, người vịn vào cánh tay Mô. Không ai trong số họ biết Plum Tornett từ đâu ra và làm sao anh lại sống sót, nhưng họ vẫn đón tiếp anh như một vị vua.

Từ mấy ngày nay, Plum Tornett cầm cự bằng ấu trùng hoang bắt bằng tay không. Anh nhai vỏ cây và mút tuyết. Anh có vẻ không quá yếu nhưng sắc mặt lại hốt hoảng hơn bao giờ hết. Anh còn lại một mình, giữa đêm tối, ở lối thoát của đường hầm, trong khi tất cả những người khác bị sự cố sập

hầm chặn lại. Rồi anh cứ lao nhanh trên các cành cây mà không biết mình đi đâu. Và rất tự nhiên, những bước chân đã đưa anh đến Cành La.

Khi tìm đến ngôi nhà, nơi anh từng sống với người bác của mình, anh thấy nó bị cháy rụi hoàn toàn, và trên nền đất hầy còn vương lại phần nào những thi thể ấu trùng cháy đen.

Đám người của Jo Mitch và Léo Blue đã phá hoại tất cả mọi thứ trên đường chúng đi qua.

Plum nhớ đến cô bé Elisha. Cô luôn lắng nghe người khác nói. Anh biết ơn về điều đó. Biết đâu mẹ con cô lại giúp đỡ anh. Vì thế, anh khập khiễng lết đến tận nhà họ. Khi phát hiện ra ngôi nhà vắng, anh tuyệt vọng hoàn toàn.

Giờ đây, sự xuất hiện của Elisha, Isha và Mô làm vơi đi trong anh biết bao lo lắng.

- Anh cứ ở lại với chúng tôi, cô bé nói.

Lâu nay, cô vẫn đoán Plum Tornett có một vết thương lòng. Bác anh, Vigo Tornett vẫn thường nói Plum từng là một cậu bé, một thanh niên vui tính và hay nói. Bỗng nhiên, cậu không nói được nữa. Bỗng nhiên, cậu trở thành người câm và luôn bị nỗi sợ hãi ám ảnh.

Plum cầm lấy những chiếc bánh xèo mà Mô Asseldor đưa. Anh nuốt chúng rất nhanh, ánh mắt lo âu như thể có ai đó sắp ăn mất nửa kia cái bánh.

Tối đến, Isha ngắm ba thanh niên đang ngồi trước đồng lửa. Elisha, niềm tự hào của bà, đã tô lại bằng mực sâu róm vết kẻ xanh lam dưới bàn chân cô. Cô đang nhìn ngọn lửa, vẽ đăm chiêu. Mô và Plum nằm ngủ sát cạnh nhau. Chưa bao giờ trong ngôi nhà này có nhiều người đến vậy.

Rồi Isha nhớ lại cái ngày cách đây mười lăm năm, bà đến cành cây này. Bà chỉ có một mình nơi đây.

Hồi đó, bà nghĩ suốt đời bà sẽ không bao giờ còn được thấy ánh sáng. Bà không còn ai. Tay trong tay Bướm, từ già đồng cỏ với biết bao hy vọng và tình yêu, bà đã mất tất cả trên đường đi. Nỗi bất hạnh ập đến với bà.

Bà đã trú thân tỏng cái hốc vỏ cây này, cái hốc nay đã trở thành ngôi nhà sạch sẽ, nằm giữa những chạc cây đầu tiên, ngay phía trên vùng biên giới

lớn. Bà ẩn mình ở đó, trong tình trạng kiệt sức. Bà sợ tất cả. Gió vẩn cành cây. Ngay cả tiếng động của đêm cũng không giống tiếng động trên đồng cỏ của bà.

Đó là một tuần trước khi sinh Elisha: bảy ngày và bảy đêm.

Bà núp trong cái hốc này để dò xét những động tĩnh của Đại Tự và để lăm nhăm tên tình yêu của mình.

Sắp đến lúc phải vượt cạn, bà cảm thấy cô đơn kinh khủng. Lúc này, bà ước ao được nắm tay Bướm biết bao.

Có những nỗi cô đơn làm cho con người ta muốn chết đi.

Nhưng chỉ cần ôm đứa bé trên tay, bà hiểu mình đã lầm. Bà nhận ra rằng từ chín tháng nay bà không hề cô đơn. Từ khi bà dám cùng người tình rời bỏ đồng cỏ và nhất là khi bà thấy Bướm đã chết trước mặt bà, Elisha đã hiện hữu và không bao giờ rời xa bà nữa.

Bốn thành viên trong ngôi nhà sặc sỡ ở cùng nhau suốt đêm. Họ nằm sát nhau, về cùng một phía của đồng cỏ. Họ quên hết các mối nguy hiểm.

Mô nghĩ đến gia đình mình.

Plum xua đuổi những ám ảnh ma quỷ cố hữu trong tâm trí, đầu ngửa dần ra đằng sau.

Elisha trù tính những kế hoạch. Ngày mai, cô sẽ đi tìm Tobie nhưng cô vẫn chưa muốn nói điều này với mẹ. Tobie đang trốn ở đâu đó trên các cành cây. Cần phải tìm cho ra cậu ấy.

Chắc chắn, cô sẽ bắt đầu từ cái hồ của hai người.

Còn Isha, bà nắm chặt trong tay bức chân dung bé xíu của Bướm.

Khi đưa cho bà chiếc khung tròn này, Bướm giải thích với Isha rằng đó là tác phẩm của một họa sĩ lớn. Một Alamala nào đó. Isha cầu phúc cho người đàn ông ấy, người đàn ông bằng nét bút của mình đã vẽ nên khuôn mặt tình yêu của bà.

Hôm nay, Isha quyết định kể tất cả cho Elisha. Bà sẽ nói về cha cô. Trong đêm, bà chuẩn bị những từ ngữ mà bà sẽ nói với Elisha vào buổi sáng sớm. Những từ ngữ gắn liền với những mẫu quá khứ và những con người.

Trong khi Elisha, Mô và Plum đã ngủ say, bà vẫn thao thức.

Cách đó không xa, một chàng trai bé nhỏ chân đeo ván đang lao xuống các cành cây phủ đầy tuyết. Ánh trăng vừa đủ soi sáng đường đi, cậu trượt với tốc độ nhanh lạ kỳ, hết lao vun vút dưới các cành nhánh, rồi lại trượt trên các sườn vỏ cây.

Tobie đang đến với Elisha. Ván trượt của cậu để lại trên đường đi hai vệt song song, thỉnh thoảng bị gián đoạn khi cậu nhảy qua một chướng ngại vật hoặc một mảnh gỗ trần. Tuyết rất xấu những rừng địa y của Cành La vẫn giữ lại được một lớp vừa đủ. Cậu đi trong bóng tối, giữa các cọng rêu, rồi bất thần lại xuất hiện dưới ánh trăng.

Thỉnh thoảng, một chồi non phủ tuyết lại xuất hiện trên đường trước khi cậu nhìn thấy nó. Cậu dùng nó làm ván lấy đà nhảy cao. Mỗi lần như vậy, cậu rơi trở lại bằng ván trượt, tốc độ vẫn không giảm. Cái bóng phớt xanh của cậu biến mất trong tấm màn che bằng tuyết.

Cuối cùng, khi cậu dừng lại, trời bắt đầu sáng. Cậu mệt mỏi rã rời. Mỗi lần thở, cậu thối ra một làn hơi giống loài hoa tím trong ánh sáng của buổi sớm.

Tobie không còn cách xa cái hồ. Cậu chắc chắn Elisha sẽ ở đó. Cậu cảm thấy đôi mắt cô đang nhìn cậu. Làn hương của bình minh sao quá đời quen thuộc với cậu. Cậu nhớ lại cái ngày hai người gặp nhau. Một cô bé mạnh khỏe với nước da nâu như gỗ Đại Thụ đứng nhìn cậu tắm. Cậu như đang nghe thấy những câu nói đầu tiên của cô:

- Thật đẹp, cô vừa nói vừa nhìn hồ.

Elisha đã dạy cậu cách nhìn thế giới.

Cậu đập tuyết trên ván trượt. Cậu còn phải đi xuống vài phút nữa thì mới nhìn thấy cái hồ của hai người.

Tobie định bay lên thì bỗng nghe thấy một tiếng đập cánh quất vào không khí đằng sau cậu. Cậu quay lại và nằm sát xuống lớp tuyết để tránh vật lạ. Nhưng một chiếc boomerang thứ hai lại rà rà sát mặt đất và Tobie phải lăn sang bên cạnh một mi-li-mét. Lưỡi dao sắc lẹm sượt sau đầu cậu. Tobie vụt đứng dậy.

Léo đang đứng dưới ánh trăng, ở phía trên, cách cậu năm mươi bước chân.

Hắn chộp lấy vũ khí đã quay về với hắn và nhìn chăm chăm Tobie. Chút nữa thôi là hắn đã chặt đứt đầu cậu rồi.

Tobie sờ tay lên nhát chém nhỏ trên tóc. Máu đang chảy. Cậu nhảy lên sườn dốc và trượt. Cậu chỉ có đôi bàn tay để đánh nhau. Cậu không thể đương đầu với Léo mà không có vũ khí.

Hai chiếc boomerang, được phi đồng thời bằng cả hai tay, bám theo cậu với vận tốc tối đa. Tobie thấy chúng sắp lồng vào nhau. Lưỡi dao sáng loáng. Cậu trượt đi rồi đứng sững lại. Hai chiếc boomerang vượt qua người cậu và chạm vào nhau.

Tobie lao xuống. Cậu nghe thấy âm thanh của vũ khí tự tra lại vào bao. Nhưng Léo bắt đầu rượt theo cậu. Ngoảnh lại, cậu nhận thấy kẻ thù đang chạy trong lòng một con suối nối tiếp đoạn đường phủ tuyết. Tobie nghiêng người về trước để tăng tốc độ. Léo như đang lướt trên mặt suối. Họ cùng tiến gần đến vách đá bao quanh cái hố.

Tuyết ít dần. Ván trượt của Tobie nạo trên lớp vỏ cây ẩm.

Cậu dừng lại bên bờ vực.

Đằng sau, Léo vẫn đang chăm chăm nhìn cậu. Tobie đập chân để tháo ván trượt và lao xuống một con đường hẹp dốc đứng giữa các bụi rêu. Cậu nhìn thấy cái hồ màu hoa cà, trên đó nổi lênh phênh những tảng băng lớn. Phía bên kia, vì tuyết tan nên cột nước trông giống như một cái thác.

Léo thấy Tobie biến mất sau bụi rêu. Hắn cũng lao xuống về phía hồ. Hắn không mệt mỏi. Hắn cảm thấy cả cơ thể mình đang tập trung vào một cái đích duy nhất. Đó là nghiền nát kẻ đã phản bội hắn, kẻ mà cả gia đình cấu kết với người Trụi.

Léo sẽ trả thù cho người cha bị người Trụi giết của hắn. Và bây giờ, khi hắn biết mối quan hệ giữa Tobie và Elisha, nỗi tức giận của hắn biến thành cơn điên dại. Đối với hắn, Tobie đã chết.

Léo bật ra một tiếng kêu lớn, vang lên giữa các vách đá. Tiếng vọng của nó dội lại, quay tròn như những chiếc boomerang của hắn. Quá sợ hãi, mặt trăng nép mình sau đám mây màu tro. Bằng vài bước chân, Léo đã đến giữa

sườn dốc. Hăn không thấy Tobie đâu. Hăn quay xung quanh, tay đặt lên vũ khí.

Tobie nhảy lên người Léo với tốc độ của gió. Cậu ghì chặt hăn trong tay và thúc vào khuỷu chân hăn một phát. Hai cơ thể đổ ập xuống. Cả hai lăn về phía hồ.

Ở ngay phía trên, một phụ nữ trẻ đang nhìn trận đấu khủng khiếp này.

Đó là Mai Asseldor. Quần áo cô rách bươm, đôi bàn tay bị cước do giá lạnh, cô không còn đủ sức để kêu lên hoặc làm đó. Chứng kiến cuộc đấu quyết liệt này, cô đinh ninh rằng một trong hai người sẽ không gượng dậy nổi nữa.

Sức nóng của lửa làm cơ thể Elisha đỡ dần đi, nhưng cô vẫn nhận ra bàn tay đặt lên mái tóc mình. Đó là mẹ cô.

Có vẻ Elisha đã thiếp đi, đầu gục vào đầu gối. Isha đang vuốt mái tóc cô. Cô nhận ra một cử chỉ hiếm hoi, đã bị lãng quên. Mỗi cử động của bàn tay cứ như mới lần đầu.

Elisha hiểu khoảnh khắc này có gì đó nghiêm trọng. Hai chàng trai đang ngủ. Một thứ ánh sáng hồng đang hé rạng ngoài kia. Elisha cảm thấy một hơi thở ấm bên tai mình.

- Mẹ chưa bao giờ nói với con về bố con, Isha thì thầm.

Elisha không trả lời.

Mẹ cô bắt đầu kể tất cả.

Bà kể về cuộc sống ở đồng cỏ, về sự xuất hiện của Bướm, về sự bỏ trốn...

Elisha lắng nghe. Nằm trong lòng mẹ, cô cảm thấy như tìm lại được sự cân bằng trong cơ thể sau chuyến đi dài về Đại Thụ. Một lần nữa, tiếng cười của bố lại hiện về. Cô biết cô đã nghe thấy tiếng cười này rồi. Cô biết rằng mình không nằm mơ.

- Bố con đã có một cuộc sống khác trước khi gặp chúng ta. Ông muốn chúng ta cũng là cuộc sống của ông. Hai năm trước đó, ông mất vợ. Ông nói rất ít về chuyện ấy...

Elisha lắng nghe những lời này, mắt nhắm nghiền. Cô thấy dễ thở hơn. Trong sâu thẳm lòng cô, có cái gì đó đã được tháo gỡ như thể những cánh

cửa cuộc đời cô mở rộng. Tất cả bên trong đều sáng tỏ.

Nghe câu chuyện về cái chết của cha khi ông đi đến các cành cây Đại Thụ, Elisha bật khóc... Nhưng cô cảm thấy nỗi buồn thật dịu dàng. Một người cha mất đi rồi vẫn là một người cha. Cô vẫn có thể yêu quý ông, ngưỡng mộ ông. Cuối cùng cô có thể khóc thương tiếc ông.

- Ông chiến đấu, Isha nói. Những mũi tên cắm lên người ông, vậy mà ông vẫn tiến lên. Mẹ chẳng bao giờ biết được những mũi tên này từ đâu đến.

Elisha ôm mẹ chặt hoen.

- Ai có thể tiếp tục tấn công người đàn ông đã bị rất nhiều mũi tên xuyên qua? Ông cầu xin mẹ hãy chạy trốn. Mẹ nghe lời chỉ vì con thôi đấy, Elisha à. Chính con đã cứu sống mẹ. Con đang nằm trong bụng mẹ.

Elisha mở mắt. Mẹ cô giữ trong tay một vật nhỏ hình ô-van.

- Mẹ sẽ cho con xem hình của bố.

Bàn tay Isha mở ra chân dung của Bướm.

Elisha nhìn và cảm thấy một luồng gió mới mát mẻ lướt qua người. Khuôn mặt gần như sống động. Bướm không hẳn là cười nhưng ông có vẻ
Đằng sau lớp véc-ni mịn, ông đang nhìn Elisha.

Giữa người sống và người chết, ranh giới cũng chỉ là mặt kính mỏng manh bị những giọt nước mắt đau thương phủ lên mà thôi.

Một bàn tay xuất hiện từ đằng sau hai người phụ nữ và chộp lấy bức chân dung. Một tiếng rú kèm theo hành động điên cuồng này.

NGÔN NGỮ CỦA NGƯỜI CÂM

Plum lả đi trong ngôi nhà đầy màu sắc. Anh giữ chặt trong tay bức chân dung của bố Elisha.

Và anh nói.

Elisha lắng nghe tiếng rì rầm bí ẩn này.

Plum đang nói.

Đó không phải là câu, nhưng cô nhận ra vài âm tiết được phát âm. Đặc biệt, cô nhận ra giọng anh. Anh có vẻ như đang tự vệ. Anh vừa lắp bắp vừa giờ nắm đấm lên.

Sau khi hết ngạc nhiên và xúc động, mẹ con Elisha tiến lại gần anh. Mô bị tiếng rú đánh thức dậy, cậu nói với Plum:

- Bình tĩnh nào... Plum, nghe tôi nói này...

Khi cậu chìa tay về phía Plum, Plum nhắc đi nhắc lại hai từ giống như:

- Không-giết... không-giết... không-giết...

Elisha ra hiệu cho Mô hãy để cô nói chuyện với Plum.

- Không-giết..., Plum nhắc lại.

Cô cố gắng dịch ra:

- Không... giết?

- Không giết, Plum vừa trả lời vừa cuống cuồng lắc đầu.

- Không giết ai?

- Không giết ông ấy!

Anh hươu đôi bài tay hãy còn giữ bức chân dung.

- Anh không giết bố tôi? Elisha hỏi.

- Không giết, Plum lắc đầu nói.

- Tôi tin anh, Elisha nói. Tôi tin anh, Plum à. Tôi biết là anh không giết ông.

Isha và Mô lắng nghe. Họ nhìn Elisha, cô đã đặt được những ngón tay của mình lên nắm đấm của Plum. Cô dịu dàng nói:

- Plum không giết.

Và Plum bắt đầu thở nhẹ nhàng hơn.

- Plum không giết, Elisha nhắc lại. Plum không giết.

Và cô giữ nguyên giọng hỏi:

- Plum có nhìn thấy

Ngay lập tức, anh nhìn vào đôi mắt Elisha và nói:

- Plum có nhìn thấy.

Elisha cảm thấy rung mình. Plum lại nói:

- Không giết... không giết...

Elisha để thời gian trôi qua thật lâu. Plum biết. Plum đã thấy. Plum đã chứng kiến cái chết của Bướm. Cảnh bạo lực đó đã làm thay đổi cuộc đời Plum, làm anh không nói được nữa, và có thể cũng chính nó đã đẩy cuộc sống của Elisha và mẹ cô và hoàn cảnh khổ cực.

Elisha hỏi:

- Ai giết?

Nhưng Plum co rúm người lại và giấu đôi mắt trong cánh tay.

- Không giết... anh rên rỉ.

- Plum không giết, Elisha nhắc lại. Tôi biết Plum không giết. Nhưng ai giết?

Anh lắc đầu. Anh không muốn trả lời. Elisha nài nỉ. Cô mặc anh trong góc và bước lại gần Isha và Mô. Cô dừng lại. Plum thì thầm điều gì đó.

Elisha quay lại phía anh và giồng tai lên nghe. Anh nhắc lại hai từ không rõ âm, tựa như tiếng vò giấy. Cô ghé sát anh và nghe thấy:

- JO MITCH.

Elisha bất động, câm lặng.

Anh nhắc lại hai từ này đến khi chúng biến thành một tiếng ngáy nhẹ nhàng. Plum Tornett thiếp đi.

Jo Mitch là kẻ sát hại bố Elisha.

Elisha nhẹ nhàng gỡ hai tay Plum ra. Cô lấy lại bức chân dung bé nhỏ trong tay anh, cái khung đã bị vỡ. Lớp kính nhựa chuyển thành một thứ bụi mịn rơi trên ngón tay cô. Chỉ còn lại một mảnh giấy mỏng trên tay Elisha.

Cô ngẩng nhìn rất lâu chân dung cha mình rồi lật ngược nó lại. Cô đọc thấy một dòng chữ in sau tấm ảnh bấy lâu nay bị khung che mất. Các từ hiện lên trên môi Elisha.

"Chân dung El Blue, do Nino Alamala vẽ."

Elisha quay về phía mẹ.

- Ai đã đặt tên cho con? cô hỏi.
- Bố con. Ông muốn con tên là Elisha.

Elisha.

El-Isha.

El và Isha.

Ánh sáng ban ngày luồn dưới cửa, đến tận bàn chân cô. Cô đứng dậy. Mặc dù tranh tối tranh sáng nhưng Isha vẫn thấy con gái bà tái mét.

Cửa bật mở, một cơ thể kiệt quệ ngã ngay giữa phòng.

Mô, lóa mắt bởi ánh sáng buổi sớm, phải mất mấy giây mới nhận ra chị gái mình, Mai. Cô đã kịp cất lời trước khi Mô ôm cô trong vòng tay:

- Tobie và Léo... Ở cái hồ lớn... Họ... Họ sẽ giết nhau mất...

Elisha nhảy qua đồng lửa, lao khỏi cửa và biến mất trong ánh sáng.

Cô chạy về phía hồ. Cô không còn cảm giác đi bằng chân nữa.

Cô lao về phía hồ.

El Blue. Bố cô tên là El Blue.

Đang đà chạy, cô cảm thấy nước mắt mình vẽ một vệt ngang nơi khóe mắt, lẫn cả vào mái tóc. Tobie và Léo. Trong cô, hai cái tên này đang va chạm vào nhau.

Đến nơi, ở trên cao nhìn xuống hồ, cô thấy họ. Trên một tảng băng nhỏ giữa mặt nước.

Họ vẫn đang đánh nhau.

Elisha gào to tên họ, nhưng họ không nghe thấy. Tầng băng trôi về phía thác nước. Elisha chạy dọc theo vách đá.

Thác nước át giọng cô. Tobie và Léo lại ngã xuống đất. Cơ thể họ trượt trên băng và để lại những vết máu dài. Elisha hét thật to:

- Tobie! Léo!

Elisha vẫn ở trên cao, trên đỉnh thác nước. Cô lao nhanh về phía thác nước. Cô đến nơi, rã rời, giọng khản đặc. Cô lội trong làn nước sắp đổ xuống vực. Cô vùng vẫy chống chọi dòng nước, cố gắng lại gần mép để nhìn thấy họ.

Cô thậm chí không nghe thấy giọng mình nữa. Không còn âm nào thoát ra khỏi miệng cô. Cô thấy cơ thể hai chàng trai ở rất thấp dưới kia, thẳng đứng so với thác nước. Hai cơ thể hầu như không còn động đậy trong hồ nước trắng xóa.

Cô lội ngược lại ba hay bốn bước.

Rồi cô nhảy về phía trước và lao mình xuống khoảng không.

Cơ thể nhỏ bé của cô quay vòng tròn chậm chậm trong thác nước và rơi mãi về phía hồ.

Phía dưới, một trong hai người gượng dậy và nhìn người kia.

Người đó cúi xuống để lượm một khối băng to lờm chờm.

Cơ thể Elisha rơi tõm xuống nước không tiếng động, cách tầng băng vài bước chân và biến mất trong nước hồ tím đục.

Tobie đang đỡ lấy tầng băng trên đầu Léo Blue.

Léo nằm trên mặt đất, tay vất chéo, mặt phủ tuyết và máu.

Tobie thấy lại tất cả những kỷ niệm, những kỷ niệm sẽ vụt biến mất khi cậu ra tay. Cậu thấy lại Léo bé nhỏ mà cậu đã chia sẻ biết bao điều. Cậu nhớ lại tình bạn đã ghép tên hai người với nhau. Người ta thường gọi cậu và Léo là Tobéléo. Họ chẳng bao giờ rời nhau.

Mũi Tobie chảy máu. Cậu chùi má vào vai, cánh tay vẫn đang giữ khối băng chết người này. Cậu biết mình sẽ hành động.

Léo không còn sức để nhúc nhích nữa.

- Đã có ngày tớ cứu cậu, Léo nói...

Tobie cảm thấy cánh tay mỗi rã rời.

- Một ngày, Léo tiếp tục, cách đây rất lâu rồi, trong đêm, tớ đi cùng những tay thợ săn. Tớ biết cậu đang ở đó, trong một cái hốc. Tớ đã tắt đuốc, Tobie à. Tớ đã cứu sống cậu. Cậu nhớ không? Tớ... tớ chẳng yêu cầu gì cậu... Tớ chỉ yêu cầu cậu nhớ lại rằng...

Tobie nhớ cái ngày hôm đó. Nhưng cậu không biểu lộ gì. Máu đang chảy trong cổ cậu. Cậu phải đập tảng băng này lên người Léo.

Cậu phải lấy hết sức để ném tảng băng này.

Một cái đầu ngoi lên làn nước lạnh ngay bên cạnh. Không đối thủ nào phát hiện ra sự xuất hiện này. Elisha bơi vài sải tay lại gần tảng băng. Tay cô bám vào băng. Cô ngoi lên bờ, toàn thân run lẩy bẩy, môi mấp máy những từ không rõ tiếng. Cô dừng lại một chút rồi bò trên băng. Tobie đang đứng quay lưng về phía cô. Mắt Léo nhòe đi vì máu.

Cánh tay Tobie giơ lên cao hơn để lấy đà. Léo nhắm nghiền mắt.

Elisha vòng tay quanh mắt cá chân Tobie và lấy hết sức bình sinh kéo mạnh. Cậu mất thăng bằng và cảm thấy khối băng rời tay.

Cơ thể Tobie đổ ập xuống. Khối băng vỡ ra, cách mặt Léo có vài ngón tay. Elisha quỳ gối trong bộ quần áo ướt sũng. Cô nhìn Tobie. Cô cảm thấy cái lạnh đang ngấm vào da thịt.

- Elisha...

Tobie vừa nhòe dậy.

- Elisha..., Tobie nhắc lại.

Cô ấy đây.

Cô ấy đang ở đây, trước mặt cậu.

Elisha dồn hết sức lực để nói. Cô lấy một hơi dài, rồi ngã xuống băng.

Tobie lết đến chỗ cô. Khối băng vừa vỡ rơi xuống hồ.

- Elisha... Elisha...

Cậu ôm cô trong tay. Cơ thể cô gái không còn động đậy nữa. Tobie ôm cô chặt hơn.

- Elisha...

Giọng cậu yếu ớt. Cậu nói không ra tiếng. Cậu thì thầm rất lâu gần sát khuôn mặt cô. Cậu nói như chưa bao giờ nói. Thỉnh thoảng, người ta chỉ

đoán được trên môi Tobie những từ như "không bao giờ", "mãi mãi", và tất cả các từ ấy hợp vần với "luôn luôn". Người ta còn nghe thấy:

- Tớ xin cậu đấy...

Nhưng Elisha vẫn lặng im. Cơ thể cô thậm chí không run nữa. Chỉ còn mùi hương thoang thoảng quanh cô và cù đôi cánh vào mũi Tobie. Nó vương lại trên đó một chút phấn hay hương vị. Đó là một loại hương sống động, loài hương thấm ướt đôi mắt.

Cổ họng nghẹn lại, Tobie im lặng, đặt má mình lên má Elisha.

Đúng lúc ấy Elisha mở mắt và kêu lên.

Cô lăn cùng Tobie và chiếc boomerang cắm phập ngay cạnh họ.

Léo gượng dậy, tay phải cầm chiếc boomerang thứ hai.

Trên bãi hồ, Arbaïan xuất hiện.

Khi Léo cụp mắt nhìn Elisha, hắn thấy một vệt xanh dưới bàn chân cô.

Một người Trụi. Elisha là người Trụi.

- Cô thuộc những kẻ giết

- Người Trụi không bao giờ giết ai cả.

- Câm đi...

- Nghe tôi nói đi, Léo Blue. Nghe tôi nói đi, Elisha nức nở. Bố anh...

- Đừng nói về bố tôi...

- Bố anh đã bị Jo Mitch giết chết.

- Đồ nói dối.

Một giọng nói vang lên sau lưng Léo:

- Hãy nghe cô ấy...

Đó là Minos Arbaïan. Ông đã nghe thấy những gì Elisha nói.

- Jo Mitch đã giết chết bố anh, Elisha nhắc lại.

Lần này, chiếc boomerang suýt nữa bay lên.

- Khoan đã! Arbaïan rú lên.

Ông nói với chủ của mình bằng một giọng không âm điệu.

- Chính tôi là người đã khiến El Blue đi đến đồng cỏ, ông nói. Người ta đã nói với tôi về một cánh đồng hoa, về thiên đường của những loài bướm, rất xa nơi đây. Tôi sợ đi đến đó. Bố cậu, Léo Blue ạ... Bố cậu đã đề nghị

được mạo hiểm thay tôi. Tôi đã đưa cho ông ấy tất cả đồ nghề. Ông ấy ra đi một mình. Tôi không thấy ông ấy sống sót trở về.

Tobie và Elisha vẫn đang trên mặt băng.

- Điều này nói lên cái gì? Léo thì thầm.

Arbaian tiếp tục:

- Tôi nhớ rằng một tên gác đường biên trẻ tuổi bắt đầu nghề nuôi bọ đầu dài đã tìm thấy xác ông ấy. Mọi người đều biết hắn. Hắn là Jo Mitch.

- Ông cũng nói dối!

Arbaian dường như bàng hoàng.

- Bố anh là bạn của những người Trụi, Elisha nói. Bố anh là bạn của những người Trụi!

Elisha vẫn vừa khóc vừa nói:

- Khi chết, El Blue lúc đó đang đi cùng một người phụ nữ đến từ đồng cỏ. Ông yêu bà!

Léo lại giơ chiếc boomerang lên.

- Đừng làm ô bẩn tên bố tôi.

- Hãy để tôi nói. Anh giết chúng tôi sau nếu anh muốn.

Cô lấy hơi và nói:

- Khi El Blue đi ngang qua đường biên, ông không chỉ có một mình. Ông đi cùng một phụ nữ người Trụi.

- Câm đi, Elisha.

- Người phụ nữ đó là mẹ tôi. Mẹ đang đợi đến ngày sinh tôi ra.

Lần này, Léo khụy xuống. Đầu hắn chậm chậm gục xuống băng.

Trán hắn chạm đất.

Arbaian không động đậy. Ông nhìn Elisha.

Vậy ra đó là con gái của El Blue.

Em gái cùng cha khác mẹ của Léo.

Elisha nhắm nghiền mắt.

Tobie ôm cô trong tay, cậu đưa cô đi.

Họ đi dọc vùng hồ và biến mất trong rừng rêu.

Arbaian đến bên Léo và đặt tay lên vai hắn.

- Đi thôi.

Lòng trung thành của Arbaïan làm Léo sững sốt. Hắn quay người lại phía ông.

- Tôi muốn nhờ ông một việc cuối cùng.

- Cứ nhờ những gì mà cậu thấy tôi làm được.

- Hôm qua, tôi đã cử hai người đến đồng cỏ. Họ đang trên đường đi. Hãy tìm họ. Tôi cầu xin ông. Và ngăn không cho họ làm điều tôi bảo.

Đôi mắt xanh của Arbaïan không rời Léo.

- Cậu bảo họ làm gì?

Léo lại gục trán xuống nước hòa lẫn tuyết, hắn nói:

- Họ sẽ thiêu trụi đồng cỏ.

Tobie quayngắmm nhìn hồ. Cậu không dám đánh thức Elisha đang nằm trên cánh tay cậu. Cậu thấy Léo. Từ trên cao, trông hắn giống như một chữ thập nhỏ trên hồ. Nước hồ lau sạch máu trên băng và vuốt ve mái tóc hắn. Arbaïan đã biến mất.

Léo còn lại một mình.

Tobie quay lưng về phía hắn. Cậu không thể cúi nhìn Elisha, mái đầu cô đang áp vào trái tim cậu. Cậu tiến về phía ngôi nhà nhiều màu sắc.

Nếu tỉnh, không bao giờ Elisha để bị ẵm trên tay như một em bé thế này. Cô quá kiêu hãnh. Tobie biết điều này và mỉm cười vì đang được tự do ôm cô.

Suốt đoạn đường ngắn từ hồ về nhà, cậu không nghĩ đến cuộc chiến mà cậu còn phải hoàn thành. Cậu nhìn ra rộng hơn, một chân trời xa hơn. Cậu thấy cuộc sống không chiến tranh... Một cuộc sống chỉ đếm ngắmm mặt trời lặn, mặt trời mọc, quan sát cách làm bánh, dạo chơi cùng vợ hoặc cả vợ và con, tay trong tay.

Một cuộc sống êm ả trong đó cuộc mạo hiểm lớn nhất là đi thả con mòng bị mắc vào lưới. Người láng giềng đánh thức bạn dậy. Đèn soi xung quanh tấm vải. Rồi có tiếng vù vù buồn bã. Và khi con mòng bay lên, bạn cùng người láng giềng kêu lên "hu-ra!", cùng mời nhau chén rượu, rồi đánh thức cả nhà dậy.

Giờ đây, Tobie chỉ cần một cuộc sống êm ả. Một cuộc sống với những việc quen nhàm, những tin vui, những điều không may nho nhỏ: "Một cành cây bị rơi gần nơi mặt trời lặn", "Nini xinh đẹp sinh ba, cậu biết chứ", "Lũ ve sâu đến muộn", "Đêm nay tuyết sẽ không rơi"...

Tobie biết rằng trong cuộc chiến đấu đằng đẳng mà cậu theo đuổi mấy năm này, cậu không tìm gì khác. Không gì khác ngoài những điều giản dị ấy.

Ngày hôm đó, khi ôm Elisha trong tay, cậu chưa bao giờ tin tưởng vào chiến thắng đến thế. Cậu chưa bao giờ có niềm tin vững chắc như thế vào buổi sáng đầu tiên của một thế giới mới.

MÙA XUÂN NHỎ

Nils Amen đặt đầu lên khúc gỗ.

Solken to béo nắm chiếc rìu trong tay. Chiếc áo tiểu phu của ông thấm đẫm mồ hôi.

- Ông sắp giết một người vô tội, Nils nói với ông, hai tay bị trói sau lưng.

Solken đã chấp nhận nhiệm vụ này: hành quyết một kẻ phản bội.

Buổi tối, Solken vào tận sâu trong một lùm địa y, xa những khu rừng trống nơi bọn trẻ trong bộ đồ pyjama chơi đùa, xa những ngôi nhà nơi có cuộc sống sôi động, nơi người ta vẫn thường viển ga cho ban đêm.

Solken cố gắng xua tan nỗi sợ hãi.

Giết Nils Amen, chàng hoàng tử bé nhỏ của những người tiểu phu, con trai của Norz và Lili. Ông cố gắng không run rẩy, nhưng ông cảm thấy bàn tay nắm cán rìu hơi ươn ướt.

Solken là người khôn ngoan, là bậc lão làng. Công việc kinh khủng này thuộc về ông.

Châgne và Torfou, hai người tiểu phu, cũng đã cố gắng trì hoãn hình phạt. Họ nói đến một người phụ nữ trẻ đang yêu sẽ trở về với những bằng chứng. Nhưng cô gái trẻ ấy không quay trở lại. Cô ấy chắc chắn cũng nằm trong hàng ngũ những kẻ phản bội. Không thể đợi được nữa.

Solken nắm cái rìu bằng cả hai tay.

Cách đó vài bước chân, Norz Amen đang như phát điên lên.

Ông vừa chạy vừa kêu:

- Solken! Solken! Khoan đã!

Nhưng ông không thấy Solken đâu.

Tobie vừa đến. Nils Amen vô tội.

- Solken! Norz vừa rên rỉ vừa lao trên con đường trong rừng rêu. Ông ở đâu? Trả lời tôi đi chứ!

Solken cố gắng lấy can đảm. Ông vừa nghe từ phía xa giọng Norz gọi ông. Có lẽ bố Nils đang hoảng loạn vì tuyệt vọng. Cần phải kết thúc trước khi ông ấy tìm thấy họ. Không nên bắt người cha phải chứng kiến cảnh tượng này.

Solken vung cái rìu lên trước hòng Nils. Nils vẫn không có vẻ sợ.

- Mai...

Nils thốt ra cái tên này. Lưỡi rìu sáng loáng lơ lửng trên đầu cậu.

Rồi, một tiếng gọi xé tan không khí. Đó là Norz. Ông xuất hiện trước mặt họ.

- Dừng lại! Ông kêu lên.

Chiếc rìu đã bổ xuống. Solken làm tất cả để ngừng chiếc rìu lại, nhưng nó không chệch đi phút-xơ nào. Solken nhắm nghiền mắt. Chiếc rìu vừa chẻ tan khúc gỗ.

- Nó không làm gì cả, Norz cầu xin. Tôi có bằng chứng xác minh nó không làm gì cả. Solken!

Solken không tài nào mở được mắt.

- Tôi đã nói với ông điều đó rồi, ai đó đang thì thầm dưới chân ông. Tôi vô tội.

Giật mình khi nghe thấy tiếng gọi của bố, Nils đã lật đầu sang bên cạnh vào phút cuối. Cậu cảm thấy lưỡi rìu sượt qua tóc.

Cậu vẫn sống.

ng vài ngày, dáng vẻ Đại Thụ đã thay đổi hoàn toàn.

Những chiếc lá đầu tiên có làn da nhẵn nheo, da của những trẻ sơ sinh và da của những người già.

Chồi non lần lượt hé nở. Mùa xuân tô xanh những cành cây. Một lần nữa, Đại Thụ hồi sinh sau một mùa đông. Nó rũ những hạt tuyết cuối cùng còn đọng lại.

Nhưng lần này, một chút hy vọng bắt đầu lấp lánh khi mùa xuân đến. Sự đơm hoa kết trái diệu kỳ nhất từ trước đến nay ở trong chính tinh thần của cư dân trên các cành cây. Sự trở về của Tobie, bằng chứng về sự vô tội của người Trụi và của gia đình Lolness, sự từ bỏ đấu trường của Léo Blue, tất

cả những tin này lan nhanh khắp Đại Thụ. Âm mưu kinh hoàng của Jo Mitch làm phẫn nộ mọi trái tim.

Cuộc nổi dậy mà người ta gọi là Mùa Xuân Nhỏ bắt đầu khi có sự tham gia của những người tiểu phu.

Khi Norz Amen, xấu hổ vì đã kết tội sai con trai mình, định ôm Nils, Nils lùi lại một bước.

Norz, tay hệt hắng, nhìn Nils. Ông buông lỏng cánh tay to béo xuống.

Con trai ông đã không chấp nhận lời xin lỗi của ông. Norz biết mình không thể được tha thứ.

- Bố hiểu, người cha nói, bố có thể hiểu, con trai à...

Ông vừa lùi bước vừa vụng về che giấu sự xúc động, ông đi về phía những khu rừng.

Cách đó không xa, gần đồi địa y leo, ông gặp một cô gái. Ông nhận ra cô, ông quay đầu đi chỗ khác để không cho cô thấy đôi mắt đỏ ngầu của ông.

Cô gái trẻ nhìn ông. Đó là Mai Asseldor. Norz biết cô gái đã cứu sống con trai ông.

- Anh ấy cần thêm thời gian, cô nói. Nhưng anh ấy sẽ trở lại với bác.

- Cảm ơn... cô..., Norz vừa nói vừa hơi quay người lại.

- Bác hãy kiên nhẫn. Người ta vẫn nói rằng những người tiểu phu rất kiên nhẫn.

- Những người tiểu phu rất kiên nhẫn, Norz công nhận, người ông không động dậy.

Và ông mấp má môi dưới bộ râu:

- Nhưng tôi già rồi...

Khi nghe thấy những lời này, Mai bước đến ôm choàng lấy Norz Amen. Ông chỉ còn có thể nói:

- Tôi mới chính là kẻ phản bội bởi tôi đã không tin con trai mình...

Người tiểu phu to lớn bước đi.

Nils và Mai đứng đối diện nhau rất lâu, ở hai đầu cánh rừng thưa.

Mất trong mắt, họ tận hưởng cái khoảng cách này rất lâu bởi họ biết rằng khi đã tay trong tay thì không bao giờ và không có gì chia rẽ được họ nữa.

Jo Mitch thính như một con ruồi xanh. Hắn phát hiện ra mùi nước mật cách đó hàng ki-lô-mét. Đôi khi, một chút khả năng khứu giác có giá trị hơn cả các nơ ron và một con tim đang hoạt động.

Khi hàng trăm người tiều phu bao vây và tràn vào cái hố, họ tức giận khi phát hiện ra Mitch không còn ở đó từ hôm trước.

Tobie vội vàng lao về phía thung, nơi giam giữ những nhà bác học cao tuổi. Tất cả họ đều biến mất. Không tìm thấy dù chỉ là một tên lính gác trong hố. Tobie ra lệnh tiếp tục tìm kiếm.

Cậu nghe thấy tiếng gọi.

Đó là Mô và Milo Asseldor. Họ vừa từ đáy vực leo lên.

- Tobie! Họ bị giam ở phía dưới. Phải phá cửa thôi. Chúng tôi nghe thấy giọng nói ở bên trong.

Tobie chạy đến tận nhà ngủ. Cậu tiến lại trước cửa. Ông thợ Solken cùng với Torfou, Chagne và vài người tiều phu nữa đứng cạnh cậu. Ngoài ra còn có Jalam và hơn chục người Trụi đã tìm thấy ống xì đồng của mình và cũng không rời Tiểu Thụ nửa bước. Chỉ mình Elisha quay lại tìm mẹ.

Tobie vớ lấy chiếc rìu trên tay Solken. Cậu nhìn cánh cửa. Có thể cái vách mỏng này đang ngăn cách cậu với bố mẹ.

Cậu vung rìu lên và bổ vào gỗ. Tấm ván vỡ đôi tựa như tấm rèm nhà hát mở ra.

Ở đó, ngay đằng sau cánh cửa, những tù nhân đang đứng im bất động. Họ nghiêm trang nhìn Tobie và các bạn cậu. Không tìm thấy niềm vui và sự thờ phào nhẹ nhõm trên khuôn mặt họ. Lou Tann, người thợ già chữa giày quàng một mảnh chăn.

Zef Clarac và Vigo Tornett bước ra khỏi hàng.

- Chúng tôi không biết liệu có ai đến không.

- Họ còn sống! Torfou kêu lên với những người tiều phu khác vừa đến nơi.

Nhưng Zef Clarac lắc đầu.

- Không. Không phải tất cả chúng tôi đều sống.

Đám đông tù nhân tản rộng ra. Họ để lại một lối đi ở giữa.

Cuối phòng giam, trên tấm nệm rơm trong cùg, Tobie nhìn thấy một mảnh vải trắng tinh phủ lên một thân hình duỗi thẳng.

Tobie mặc chiếc riu rơi từ trên cửa gỗ xuống đất. Cậu tiến lên giữa những gương mặt dài thượt buồn bã. Mô cầm đuốc theo sau. Cậu cảm nhận được sức mạnh gắn kết những tù nhân này, đó là một trong những tình bạn bất diệt được vun đắp trong bóng tối trại giam.

Tobie lại gần giường. Cậu ngoảnh lại để một lần nữa được thấy những đôi mắt đang lấp lánh ánh lửa của Mô.

Tobie nhẹ nhàng vén tấm vải trắng lên

Đó là cổ vấn Rolden.

- Ông ấy chết đêm qua, Lou Tann vừa nói vừa nấc. Bạn của tôi.

- Cháu biết, Tobie nói.

- Chắc ông ấy mong nhìn lại cảnh cây nơi ông ấy đã sống lắm đấy.

- Cháu biết, Tobie nhắc lại.

Một người đàn ông nhỏ bé đỡ lấy Lou Tann. Những ánh mắt đổ dồn về phía Tobie.

Vigo Tornett đưa tay vuốt râu.

- Mitch đã đem bố mẹ con đi rồi, cậu bé ạ. Cần phải tìm ra thằng khốn nạn ấy.

Tobie đang chờ câu nói này của Tornett. Cậu biết rằng Jo Mitch sẽ không thả Sim và Maïa.

- Ta sẽ đi với con, Vigo Tornett nói. Ta đã hứa với ông già Rolden của ta rồi.

- Tôi cũng thế, một giọng nói cất lên đằng sau Zef.

- Tôi cũng thế! Một người khác nói to.

- Tôi cũng thế!

Một lời tuyên chiến thực sự vang lên từ khu nhà ngủ chật hẹp. Một lời tuyên chiến được những người tiểu phu tiếp sức hô vang và được những người Trại ủng hộ bằng những âm giọng thần bí. Đại Thụ run rẩy.

Riêng Lou Tann quỳ gối rất lâu dưới chân giường Rolden thì thầm:

- Cảnh đại thụ, cảnh đại thụ của tôi...

Trước khi rời cái hố, Tobie đảo mắt nhìn vết thương khổng lồ này. Trông nó giống như một cái hang rồng. Cậu tự hỏi liệu Đại Thụ có thể phục hồi qua cơn đau ớn lạnh này không. Một làn gió làm lá cây xào xạc trên đầu họ. Bài hát ru này làm Tobie thêm vững lòng.

Con rồng chuyển mình. Đại Thụ vẫn đứng vững. Thậm chí Đại Thụ còn đang hát.

Rồi Tobie nhìn thấy hai dáng người nhỏ bé ở bên kia, phía trên vực sâu. Một trong hai người đang đứng thẳng bằng trước khoảng không vực thẳm. Dáng người kia là một cậu bé, đang ngồi xổm ngay đằng sau.

Tobie nhận ra Ilaia và Mặt Trăng.

Mặt Trăng tìm thấy chị cậu đang tê cứng vì lạnh trong một cái hốc trên vách cây.

Cậu thấy Tobie và ra hiệu hãy yên tâm.

Cậu sẽ trông nom chị mình.

Trong tích tắc, mắt Tobie chạm phải mắt Ilaia. Cậu cúi đầu và bước đi cùng đoàn người của cậu.

Mặt Trăng ngồi hàng giờ đằng sau chị gái. Cô đứng, vai nặng trĩu sự hối hận, mắt nhìn xuống vực thẳm. Cô nghiêng người về phía trước để thử độ thẳng bằng. Cô muốn chết vì cảm thấy mình là người gây ra mọi bất hạnh.

Mặt Trăng bắt đầu nói chuyện với cô thật nhẹ nhàng và từ từ xích lại gần cô. Rồi cậu hát cho cô nghe những giai điệu mà không mấp máy miệng. Cuối cùng, cậu lặng im.

Gió đêm làm cơ thể Ilaia lung lay. Cái hố hoàn toàn trống trơn từ lâu rồi. Chỉ còn lại hai chị em cô bên miệng cái hốc. Màn đêm bao phủ trông nó giống như một cái hồ.

Khi Ilaia sắp ngã xuống vì kiệt sức, đã có lúc cơ thể cô phải cân nhắc giữa vỏ cây hay vực thẳm. Nhưng rồi, cô vẫn ở trên đó, bên phía sự sống.

Mặt Trăng kéo cô về phía cậu. Hai người nằm ngủ sát cạnh nhau.

Lúc này, cuộc nổi dậy Mùa Xuân Nhỏ đã lên đến xứ Ngọn Cây. Tobie chỉ huy một lực lượng ngày càng đông. Cư dân Đại Thụ lại tìm được niềm tin.

Đàn ông, phụ nữ rời khỏi nhà giống như những con cú lóa mắt trước ánh sáng và gia nhập phong trào chung.

Jo Mitch bỏ trốn. Hắn phải tự véo vào người để tin là mình không mơ.

- Tôi đã nói mà! Chúng ta không bao giờ hết tin vui, một người đàn ông đang cố khoác lên người bộ quần áo thời tuổi trẻ hồ hởi nói.

- Thật tuyệt vời! vợ ông sụt sịt nhắc đi nhắc lại. Thật tuyệt vời...

Những người khác cầm đuốc đi đêm. Cuối cùng người ta cũng thấy lại cảnh trẻ con chạy chơi trên các cành cây.

Mọi người lo lắng nhìn Đại Thụ. Họ đã hiểu ra sự tình.

- Liệu có muộn quá không? Một số người hỏi khi ngắm nhìn những chồi non hiếm hoi ở xứ Ngọn Cây.

Nhưng họ bị những người hàng xóm mắng mỏ ngay:

- Xắn tay áo lên, đồ đáng thương! Không bao giờ là muộn cả,

Dân tộc từng tự hào lấy nỗi bất hạnh này đã khám phá ra một nhiệm vụ đặc biệt buộc họ phải lấy lại tinh thần. Người ta bắt đầu bịt lại đường hầm, cạo râu trên chồi non. Cả những người đang yêu cũng không khắc tên họ lên vỏ cây nữa.

Đúng, ai rồi cũng có lúc có tin vui.

Những người dân ở trên cao, đến ngày càng đông, để cung cấp thông tin cho Tobie về sự trốn chạy của Jo Mitch. Theo những nhân chứng này, hắn cười trên con bộ đầu dài cuối cùng còn sót lại cùng với vài tên tay chân hộ tống. Bọn chúng vẫn giữ hai tù nhân...

Jo Mitch dần dần bị tay chân ruồng bỏ. Một số tên chắc chắn đang lẫn trong đám đông theo chân Tobie Lolness.

Nhưng Tobie biết không phải ngẫu nhiên mà Mitch bỏ trốn. Hắn đã có kế hoạch từ trước. Đặc biệt, Mitch nắm trong tay một trong những vật trao đổi có giá trị nhất: một nhà bá học đội mũ nôi và vợ ông.

Vigo Tornett không rời Tobie. Ông vui mừng khi biết tin cháu trai Plum của ông đã trốn thoát và đang trú trong một ngôi nhà ở Cánh La. Vigo thấy mình trẻ lại, như đang bắt đầu những mùa xuân đầu tiên.

Một buổi sáng, ở đầu một cành con, Tornett trông thấy hai bà lão bé nhỏ đang nhìn ông và đoàn người đi qua. Đó là hai người đàn bà xương xương,

còng lưng trên hai cái gậy. Vigo nói với Tobie để ông đến hỏi han hai người này.

Tobie quan sát Tornett dùng cảm và đánh người nghênh ngang dễ mền của ông từ xa. Ông lễ phép chào hai bà già. Nhưng bỗng nhiên, Tobie thấy ông thúc cùi tay vào đốt sống của bà già đầu tiên và dùng đầu gối đánh vào sườn bà ta. Tornett tóm bà già nhỏ thó thứ hai, lắc mạnh và dấm một phát vào quai hàm. Ông vứt bà ta lên người bà già thứ nhất và giẫm chân lên cả hai người.

Tobie không nhúc nhích.

Nhiều tiều phu vội vàng bao quanh Vigo. Hai nạn nhân thở ran dưới đất.

Tobie tiến lại. Cậu đã nhận ra chúng.

- Cứ mặc ông ấy, cậu nói với đám tiều phu. Tornett có lý của ông.

Trên lớp vỏ cây, trong khăn choàng và bộ váy rộng của bà già che nửa người, Limeur và Torn đang rên rỉ. Hai thằng tay chân kinh khủng của Mitch đã bỏ chủ, hóa trang để không ai nhận ra chúng.

Hành động hung bạo của Tornett cũng không làm ông nguôi ngoai, nhưng rồi ông nghĩ đến Rolden, chết trước mắt ông khi đang bị tù đầy. Ông biết: lời xin lỗi hay sự trả thù cũng không thể đem người bạn trở về với ông được nữa.

Để mặc bọn chúng ở đó, Tornett vứt vào người hai tên này mấy chiếc răng của chúng vừa rơi vào túi ông.

Mấy tuần sau, rất gần xứ Ngọn Cây, Tobie dựng trại trên một cành cây trơ phủ lá non có lông tơ.

Tobie lo lắng. Được hơn chục người đàn ông hộ tống, cậu đi theo dấu vết của Mitch lên tận trên cao. Đến đó, dấu vết mất hút. Tobie chẳng biết nên đi theo hướng nào. Vì vậy, cậu quyết định đi xuống cành nhánh phía Bắc ngay ngày hôm sau.

Khu trại chìm trong giấc ngủ. Những ngọn lửa nhỏ điểm trên vỏ cây mảnh dẻ. Đâu đó có tiếng vài người Trại đang hát những giai điệu của họ.

Tobie cố gắng chớp mắt. Cậu không ngơi nghĩ về cha mẹ. Về giọng nói của họ. Giọng nói đã cứu cậu ra khỏi cơn ác mộng khi cậu còn bé. Hồi đó, họ chỉ nói "Xong rồi" và ôm vòng trán cậu, Tobie đã được sống.

Giờ đây, cậu đang ngắm nhìn những vì sao trên trời. Đã lâu lắm rồi cậu không lên xứ Ngọn Cây.

Đó là một đêm không trăng. Giống như đêm đầu tiên, khi cuộc sống trốn chạy của cậu bắt đầu. Khi trăng không ở đó thì các vì sao tha nhảy múa. Cậu cảm nhận được không khí khô hanh của vùng cao, không khí của cả bầu trời đã xoa dịu tuổi thơ cậu.

- Đẹp quá.

Tobie cảm thấy trái tim mình đập mạnh. Cậu lăn sang bên cạnh và mũi chạm mũi với Elisha.

- Cậu làm gì ở đây thế?

Elisha chẳng cần phải trả lời câu hỏi ngô nghê này.

- Tớ đã nói với cậu nên ở lại Cánh La, Tobie nhẹ nhàng năn nỉ.

Cô huých vai và dựa lưng vào người cậu.

Tay và vai họ chạm nhau.

- Tớ không muốn chờ đợi thêm nữa, cô nói sau một hồi im lặng.

Họ nghe thấy tiếng lửa nổ lách tách.

Elisha ngây ngất trước không khí trong lành. Miệng và mắt cô mở to, cô cảm thấy những ngón tay mình đang lồng vào những ngón tay Tobie.

Điều ngọt ngào là ở chỗ làn da họ không cùng nhiệt độ. Họ cảm thấy con tim rộn ràng khi chạm tay vào nhau.

Tobie không dám động đậy. Cậu tự hỏi liệu mình có quen được với cảm giác này không. Một tiếng nói của Elisha thôi cũng đủ làm cậu ngây ngất, một cái nắm tay của cô cũng làm cậu mê mẩn.

- Tớ cũng thế, cậu ngẫu nhiên nói.

Và cậu nhắc lại to hơn:

- Tớ cũng thế.

Họ im lặng một lúc. Không còn để ý đến xung quanh. Bất động, họ thoáng nhìn thấy những ngôi sao qua kẽ lá.

- Thích quá, Elisha nói.

Không còn từ ngữ nào để diễn tả cảm giác ngọt ngào này.

Một lúc lâu sau, trong đêm, cô chìa cho cậu cái gì đó.

- Này.

Tobie đưa tay ra.

- Tổ đã nhặt được trên đường.

Cô đưa cho cậu một vật tròn và mềm. Tobie nhận ngay ra mặc dù xung quanh là bóng tối. Đó là chiếc mũ nôi của Sim Lolness.

- Có lẽ ông đánh rơi trên đường, Elisha nói.

Tobie bật cười hiền từ.

- Đánh rơi? Bố tớ ư? Có lẽ ông thích mất đầu hơn ấy chứ...

Tobie vò cái mũ nôi. Rồi cậu xích lại gần đồng lửa. Cậu lấy ra từ đường khâu một mảnh giấy cuộn tròn. Cậu mở nó dưới ánh sáng của mẫu củi cháy dở.

"Hương tổ chim, xứ Ngọn Cây. Bố mẹ vẫn khỏe... Chúng ta..."

Tobie nắm chặt tờ giấy trong tay. Sim luôn để lại thông điệp cho cậu.

Elisha nhìn Tobie. Đầu óc cậu đang ở chỗ khác mất rồi.

Cậu bật dậy và chỉ một từ, cậu ra lệnh dỡ trại.

TRÊN DÂY

Jo Mitch được bảo vệ trong quả trứng phía Nam.

Phần còn lại của tổ chim có vẻ bị bỏ hoang. Tobie và các bạn cậu diệt được một con nhện rất to nằm ở đó. Trong tích tắc, họ bao vây quả trứng.

Theo những người đầu tiên đến đây, trong vỏ trứng có khoảng bốn người. Nghĩa là Jo Mitch chỉ còn một tay chân trung thành canh giữ Sim và Maïa.

Ngược lại, Tobie được một đội quân hùng hậu hộ tống, nhưng cậu biết rằng chỉ một con dao kẻ hòng Maïa thôi cũng đủ để những kẻ bất lương nắm trong tay mọi quyền lực. Số đông sẽ không thay đổi được gì.

Hồ là người đầu tiên xuất hiện, phía trên cầu.

Hắn ôm Maïa làm lá chắn sống cho hắn.

Tobie quan sát mẹ. Rất hiền ngang, rất điềm tĩnh, bà nhìn đám đông xung quanh. Khi bắt gặp ánh mắt Tobie, bà khẽ ngẩng cao đầu, đầy tự hào và hạnh phúc.

Hình ảnh Maïa đương đầu với sự tàn bạo này làm Tobie xúc động đến nỗi cậu không tài nào đáp lại được nụ cười của bà. Cậu ước giá lúc này có Elisha ở bên. Cô ấy đang ở đâu nhỉ?

Tobie tiến lên một bước và chờ Hồ nói.

Trên bầu trời, những đám mây bắt đầu kéo đến.

- Chúng tao sẽ giết cả hai người họ! Hồ gào lên. Chúng tao sẽ giết họ nếu chúng mày mạnh động!

Tobie rùng mình.

- Các ông yêu cầu gì? Vigo Tornett hỏi.

- Chốc nữa Jo Mitch sẽ nói...

Hồ đẩy Maïa vào quả trứng. Họ biến mất.

Elisha đang ở lẫn trong đám đông. Từ xa, cô đã nghe thấy những lời đe dọa của Hồ. Vẻ đẹp của Maïa Lolness làm cô ngưỡng mộ.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy một bàn tay chạm vai mình. Khó khăn lắm Elisha mới nhận ra người đàn ông với đôi mắt trũng sâu đang chào cô.

- Củ Khoai?

Củ Khoai muốn bày tỏ sự cung kính nhưng Elisha vội vàng đỡ hấn dậy và ôm chặt hấn trong vòng tay.

Hấn nói trong tiếng nấc:

- *Phôi đã phoát, phải phông ạ?*

- Đúng, Củ Khoai à.

Rụt rè, Củ Khoai không dám vòng tay quanh người Elisha. Cánh tay hấn cứ giang ra như thể người cô đánh đập. Elisha gục cầm lên vai Củ Khoai.

Rồi cô nhìn lên, không còn nghe thấy những lời giải thích lấp bắp của Củ Khoai nữa. Cô nheo mắt. Cô nhìn thấy một tia sáng lấp lánh nhỏ bé trên bầu trời đầy mây.

Như một tia chớp.

Cô đợi vài giây và lại nhìn thấy tia sáng mặt trời này. Cô không mơ.

- Ta sẽ quay lại, cô nói với Củ Khoai.

Elisha khẽ đẩy hấn ra, rẽ đám đông để tìm Tobie. Nghe cô nói, cậu nhanh chóng ngược mắt lên bầu trời. Khuôn mặt cậu sáng bừng.

Lúc này, Elisha nhìn Tobie đi xa. Liệu sáng kiến mà cô nói với cậu có hợp lý không?

Vài phút sau, cô thấy Tobie xuất hiện trên đỉnh đám đông. Cậu đứng lên một lúc và lấy một hơi dài. Ngoài Elisha ra, không ai nhìn thấy cậu.

Cậu sải cánh tay và nhảy vào không trung. Elisha nhắm mắt lại một lúc. Khi cô mở mắt ra, Tobie đang đi trên trời.

Chậm chạp, từng bước một, hai cánh tay giang rộng, cậu tiến đến quả trứng phía Nam. Gió ngừng thổi. Một đám mây nhỏ trôi chậm chậm sau lưng cậu và che nốt góc còn lại của bầu trời xanh.

Một con nhện chăng sợi tơ vô hình giữa các quả trứng. Tia nắng mặt trời phản chiếu mách bảo Elisha điều này. Một sợi tơ dài nối hai đỉnh tháp với nhau. Đó là cách duy nhất để bắt ngờ tiếp cận những kẻ bắt cóc con tin.

Phía dưới, mọi người đang chờ nghe những yêu sách của Jo Mitch, và những đôi mắt không rời khỏi vào quả trứng. Không ai nhìn thấy người biểu

diễn thẳng bằng đang đi trên trời.

Tobie tiếng từng bước một. Bàn chân cậu bám chắc vào sợi dây một cách bí ẩn. Thậm chí cậu không nghĩ đến khoảng không bao quanh mình. Cậu có cảm giác như đang đi theo ai đó.

Khi đám đông nhón nháo, Elisha tưởng mọi người đã nhìn thấy Tobie.

Nhưng không, đó là Jo Mitch.

Hắn vừa bước ra khỏi quả trứng. Nhưng hắn lại không có cái đầu của chim non nở ra từ vỏ trứng. Chưa bao giờ trông hắn lại giống một cục thịt đông đang hờn hờ như vậy.

Mitch xách cổ giáo sư Lolness. Tay kia hắn cầm một cái nỏ to có bốn mũi tên. Sự có mặt của đám đông làm hắn vui mừng khôn xiết. Hắn biết cả thế giới này đang thuộc về hắn. Những vớ với hắn, đó là một thứ niềm vui tuyệt vọng.

Một lần nữa, hắn lại có thể làm điều ác. Mitch định lần này sẽ đi xa hơn. Hắn tự hứa sẽ không bỏ phí tội ác tàn bạo mà hắn đã chuẩn bị. Đó sẽ là kiệt tác của hắn. Tuyệt vời hơn cả vụ ám sát El Blue mà nhờ đó hắn đã thiết lập được vương triều của mình. Hồi ấy, hắn chỉ cần tố cáo người Trụi và tự phong mình là người bảo vệ của Đại Thụ chống lại mối đe dọa này.

Giờ đây, hắn muốn làm mạnh tay hơn nữa, có những cơ hội mà người ta không có quyền bỏ lỡ.

Đúng lúc hắn định bắt đầu cất lời đe dọa thì một người bước ra của đám đông.

Jo Mitch gù gù và hấp hé một bên mí mắt nặng nề. Ai dám chứ?

Elisha kiễng chân để xem chuyện gì xảy ra. Một người đàn ông tiến về phía Mitch.

Cả đám đông la ó khi nhận ra Léo Blue.

Léo bình tĩnh bước lại gần kẻ đã sát hại bố cậu.

Cậu không có vẻ khùng điên. Cậu không có vẻ muốn chết. Lần đầu tiên, khuôn mặt cậu bừng lên niềm vui.

Từ nay, cậu không còn chiến đấu với những bóng ma nữa. Kẻ thù duy nhất đang đứng trước mặt cậu.

Cậu bước được vài bước thì cuộc chiến bắt đầu. Jo Mitch tra nỏ. Hắn lơ ngơ nhắm mục tiêu. Một mũi tên cắm phập vào đùi Léo.

Blue không dừng lại. Cậu tiếp tục tiến lên.

Mũi tên thứ hai xuyên qua bả vai.

Elisha bật rú lên. Những tiếng xì xào của đám đông át cả giọng cô. Cô vật lộn để vượt qua hàng thứ nhất.

Bước chân của Léo Blue vẫn không chậm lại. Cậu hứng mũi tên thứ ba bên sườn phải.

Jo Mitch xù người lên vì tức giận. Những giọt mồ hôi to như trứng gián rỏ tong tong trên lưng hắn.

Ở lối vào quả trứng, Hồ xuất hiện và hét lên:

- Léo Blue! Vứt vũ khí xuống!

Léo Blue nghe lời. Cậu chậm chậm đưa tay về phía hai chiếc boomerang sau lưng và quăng chúng sang hai bên.

- Bây giờ, hãy dừng lại! Hồ hét.

Nhưng Léo lại bắt đầu bước.

Mitch buông Sim Lolness ngã xuống đất. Hắn tiến lên phía trước và kéo mũi tên cuối cùng.

Lần này, Léo Blue bất ngờ dừng lại, ngưng thở. Chân trái khụy xuống. Người ta cứ nghĩ cậu sẽ ngã xuống giữa cầu, nhưng đó không phải là một cú ngã. Đó là một bước tiến. Một bước tiến thêm về phía kẻ đã hủy hoại cuộc đời cậu, về phía kẻ đã biến cậu thành một con quái vật.

Jo Mitch vút nỏ. Hắn chỉ còn tay không.

Hắn bắt đầu lùi lại.

Bỗng nhiên, mẫu thuốc lá xuất hiện trên khoe môi hắn.

Hắn cười.

Mitch nhớ rằng hắn còn một vũ khí nữa, vũ khí cuối cùng để bắt Léo Blue dừng bước: vũ khí tuyệt đối. Hắn lại gần Sim Lolness đang nằm dưới đất và đặt chân lên đầu ông. Hắn cười kiêu ười của ốc sên, lừ đừ, dãi dầy mép. Mẫu thuốc lá trượt trên cằm hắn.

Léo Blue đứng im tại chỗ.

Chỉ một động tác nhỏ thôi Mitch sẽ làm nổ tung đầu giáo sư.

Elisha thôi không nhúc nhích. Cô nhìn, như những người khác. Mưa bắt đầu rơi. Trong tổ chim, một sự im lặng khủng khiếp bao trùm.

Sự im lặng bị một tiếng rít xoay tròn phá vỡ.

Tất cả diễn ra trong có một phần nghìn của một giây.

Những chiếc boomerang mà Léo hờ hững vút sang hai bên bỗng xuất hiện từ cả bên trái và bên phải. Chúng vừa lượn một vòng quanh quả trứng và cắm phập vào sọ Jo Mitch mà không gây ra tiếng động nào.

Mắt hấn đảo quanh vài vòng. Mồm hấn bắt đầu vẹo vọ. Hấn đổ ập xuống cầu như một vũng bùn, bên cạnh Sim.

Léo cũng ngã xuống, một nụ cười nở trên môi.

Khiếp sợ, Hồ trốn vào tổ quả trứng. Hấn chộp lấy Maïa và ôm chặt bà vào người. Hấn hươu cây lao mọc lên. Hấn và Maïa là hai người duy nhất đang ở giữa vỏ trứng. Sim xuất hiện ở cửa và hét to:

- Maïa!

Maïa cũng kêu tên chồng, nhưng mũi lao mọc sắp chọc vào họng bà Sim không dám tiến lên nữa.

Một tiếng kêu.

Một cái bóng rơi từ trên trời xuống.

Trong quả trứng có tiếng động giống như người ta đập nát trái cây.

Maïa cảm thấy vũ khí sượt qua da, rồi Hồ cứng đờ và ngã ra đất.

Tobie vừa nhảy từ trên lỗ hồng hẹp ở đỉnh quả trứng xuống. Cậu hạ cánh lên người Hồ và táng vào mạn sườn hấn. Hồ không còn thở nữa.

Maïa run rẩy lao về phía con trai. Đầu Tobie đập xuống đất. Sim vội chạy đến.

Sim và Maïa cùng cúi xuống Tobie. Cậu không động đậy.

Maïa thì thầm vào tai cậu. Tobie mở choàng mắt.

Cậu nhìn bố mẹ mình. Môi mấp máy.

- Bố mẹ thật đẹp.

Sim vì quá xúc động chỉ gọi được tên cậu:

- Tobie.

Nằm dài trên đất, Tobie mở rộng vòng tay. Sim và Maïa thu mình để cậu ôm cả hai.

Elisha chờ đầu Léo Blue rất lâu, dưới trời mưa. Cậu vẫn tỉnh. Cậu chỉ còn đủ sức để cười với cô.

- Kết thúc rồi, cậu cố gắng nói. Kết thúc rồi.

Elisha không cho cậu nói.

- Mọi người sẽ chăm sóc anh. Mẹ em biết chữa bách bệnh. Anh sẽ sống, Léo ạ. Bố anh muốn anh sống. Anh chỉ mất thời gian thôi. Cuộc sống lại bắt đầu, Léo à. Cuộc sống lại bắt đầu...

Mất Léo nhòe đi, cậu không còn cảm giác bị thương nữa. Có thể một cái gì đó đang bắt đầu. Mưa thấm vào quần áo cậu.

Elisha luôn tay vào mái tóc Léo. Cậu nói:

- Em gái tôi.

Khi người ta mang Léo Blue đi để chữa trị, Elisha muốn gặp lại Tobie. Bước vào quả trứng, mái tóc và khuôn mặt ướt nhèm, cô thấy cậu ở đó cùng bố mẹ.

Maïa nhận ra ngay và gọi cô. Bà chìa tay về phía cô.

Không phải cuộc hội ngộ bởi đây là lần đầu tiên Maïa và Elisha gặp nhau.

Sim và Maïa để lại Tobie và Elisha trong quả trứng lộp độp tiếng mưa rơi.

Lúc bước ra, Sim liếc nhìn lần cuối xác Hổ. Hai ông bà bước qua cửa.

- Cuộc sống thật kỳ lạ, Sim vừa nói vừa quàng lên người bà chiếc áo choàng đen. Léo Blue đã loại bỏ Jo Mitch, kẻ ám sát cha cậu...

Maïa ôm ông. Bà kết thúc câu nói:

- Và Tobie đã giết Hổ, kẻ sát hại Nino Alamala.

Trong tích tắc, bà nhớ lại cái đêm xa xưa, khi Sim mang về cho bà cậu bé Tobie quần tã xanh.

- Bố bé vừa bị giết chết trong tù, Sim vừa nói vừa đưa đứa trẻ cho Maïa. Đứa bé không còn người thân...

Maïa áp bé vào tim mình. Bà vuốt ve mái tóc đứa trẻ.

- Bé tên gì vậy?

Sim trả lời:

- Cậu bé tên là Tobie Alamala. Nhưng không nên gọi bằng cái họ này nữa.

- Vậy thì, Mãĩ thì thầm, gọi bé là Tobie Lolness.

NGƯỜI KHÁC

Có một mùa hè và một mùa đông. Đó là năm 1.

Tất cả lại bắt đầu.

Người ta đã quên tổ chim ở xứ Ngọn Cây.

Một con chim cú đến đó ở vào mùa xuân sau. Mỗi khi hoàng hôn xuống, người ta lại nghe thấy tiếng hu hu vang đến tận Cành La.

Con chim cú đẻ được năm quả trứng. Nó nuôi con nó.

Năm tháng trôi đi. Những con chim cú khác lại làm tổ ở đó.

Ngày kia, một con trong lũ chim thấy xuất hiện một người đàn ông với chiếc mũ nôi. Con chim cú không động đậy. Nó bảo vệ đàn con đang ngủ dưới nó. Thình thoảng, một cái đầu bù xù bé xíu thò ra giữa lớp lông của nó, nó kéo lại mà mắt vẫn không rời người khách.

Người khách không có vẻ nguy hiểm. Ông khó nhọc leo lên một cành con dốc đứng nhô ra khỏi tổ chim.

- Thế đấy! ông mệt mỏi nói khi đã lên đến nơi.

Ông khẽ gật đầu chào con chim cú và bỏ mũ nôi ra.

Một chàng trai đi sau ông. Đó là Tobie.

Họ ngồi cạnh nhau trên một cành nhỏ.

- Cha con ta làm phiền chúng mất, Sim Lolness nói và chỉ vào con chim cú to đùng ở phía dưới họ.

Nhưng Tobie nhìn đi chỗ khác. Mắt cậu hướng ra xa xăm, chắc nơi đó có đồng cỏ.

- Có lẽ cậu ta ở đẳng ấy..., Sim nói.

- Vâng, Isha Lee đang chăm sóc cậu ấy. Bà coi cậu như con trai mình.

- Bà ấy biết các loại thuốc chiết xuất từ cỏ.

- Bà ấy gần như đã chữa khỏi cho cậu ta.

- Léo tội nghiệp, Sim thở dài.

- Cậu ấy khá hơn nhiều rồi. Người ta còn nói có một cô gái mà con quen luôn ở bên cậu ta.

Sim cười. Một cô gái... đó là thứ thuốc tốt nhất trên đời. Ông đội lại chiếc mũ nồi.

- Cô ấy tên là Ilaïa, Tobie nói.

Sim quay về phía con trai. Ông nhìn cậu rất lâu, ông muốn nói gì rồi lại thôi...

- Bố sắp nói với con điều gì phải không ạ, Tobie liếc hỏi.

Dường như Sim đang tìm một câu khác nói thế.

- Không... Ờ... Người săn bướm cũng ở đó thì phải.

Tobie gật đầu.

Arbaïan... Hàng tháng trời ông đã đuổi theo hai tên do Léo cử đi để thiêu rụi đồng cỏ. Ông đi hết thân cây, qua phần rễ rồi đến đồng cỏ, một h mà những năm trước ông không dám thực hiện, một hành trình lớn đã lấy đi sinh mạng bạn ông, El Blue.

Nhiệm vụ hoàn thành, Arbaïan ở lại đồng cỏ, không xa Isha.

- Thế còn ông nhà thơ già điên điên mà con kể chuyện về đời mình cho ông ấy nghe?

- Pol Colleen ạ? Tobie cười, hỏi. Ông ấy lại bắt đầu viết. Và ông ấy gần như hoàn thành rồi.

- Colleen, khi còn trẻ, bố thường gọi ông ấy là "châu châu"! Người ta bảo ông ấy có tai dưới chân: ông ấy viết tất cả những gì ông ấy nghe thấy.

Quả thực, cách đây rất lâu, giáo sư đã phát hiện ra loài châu châu giấu tai dưới chân trước của chúng.

Tobie trượt xuống cành dưới và lao nhanh.

Sim ở lại một mình. Ông bỏ mũ nồi ra để gãi đầu. Lại một lần nữa, ông không nói được cho Tobie những gì ông muốn cậu biết.

Ông thở dài. Con chim cú không để ý đến ông nữa. Một làn gió nhẹ thổi qua xứ Ngọn Cây.

Tobie lại xuất hiện.

Cậu dắt theo một bà lão mảnh mai và sang trọng. Sim Lolness đứng dậy và đỡ bà ngồi xuống.

- Em không nên leo lên đây, Maïa à.

Bà vỗ bàn tay ông.

- Giáo sư, ông cứ làm như mỗi mình còn trẻ vậy.

Bà ngắm nhìn vẻ đẹp của cảnh vật.

- Đại Thụ khá lên rồi, bà nói.

Quả thật, Đại Thụ đang bắt đầu hồi sinh. Rừng địa y dần dần thu nhỏ lại. Gia đình Amen và Asseldor cùng làm việc ở đó.

Cái hồ chỉ còn là một vết sẹo cũ đang dần dần được vỏ cây bao phủ. Cuộc sống làm nó liền lại.

Không ai biết rằng viên đá của Đại Thụ đang nằm lại đó, cách lớp vỏ cây sáu bước chân. Tobie để nó ở tận cùng hồ và lớp gỗ mới chôn vùi nó, năm này qua năm khác, tránh xa sự tham lam của con người.

- Đại Thụ đang sống, Sim nói. Cuối cùng người ta cũng tin mình. Từ lâu lắm rồi người ta không bắt mình phải tiết lộ bí mật Balaina...

Nhưng Sim cũng tự hỏi không hiểu số phận của trò chơi khơi nguồn mọi chuyện này đã ra sao.

- Nói cho bố, Tobie...

Sim quay sang. Tobie lại biến mất.

Sim và Maïa ngắm nhìn quanh xứ Ngọn Cây, trong thứ ánh sáng chênh chếch của buổi chiều tối.

Tất cả điểm đầu của các cành cây tạo thành một cao nguyên mênh mông mà ai cũng muốn bước những bước dài thưởng ngoạn trên đó.

Mặt trăng đã lên mà mặt trời vẫn chưa chịu lặn. Hiện tượng này làm xuất hiện một thứ ánh sáng kỳ lạ.

- Anh đã nói với con chưa? Maïa hỏi.

- Chưa.

- Anh muốn nói với con điều đó từ nhiều năm nay mà, bà cười.

- Anh không biết nữa, Sim nói. Anh không biết phải làm sao...

- Chắc chắn con biết câu chuyện của Nino và Tess Alamala. Anh phải nói với con. Con có quyền được biết tên của bố mẹ nó...

Tobie lắng nghe. Cậu ở ngay sau họ. Cậu không muốn nghe lắm nhưng khi đang im lặng chậm chậm leo lên, cậu đã nghe thấy tất cả.

Trên lưng cậu, ai đó đang bám vào cổ, thì thầm:

- Giờ thì anh biết rồi nhé, Tobie của em. Đó chính là những gì anh muốn...

Hai kỷ niệm cũ hiện về sống động trong cậu.

Mùa đông qua trong một cái hang bên hồ. Bức tranh đã ghi lại mùa đông ấy một cách huyền bí.

Và rồi bước chân trên dây, giữa các quả trứng, cái ngày Jo Mitch bị chết. Đi trên dây tơ... Cậu vẫn còn nhớ cảm giác của mình hôm đó. Cảm giác đang đi theo ai đó.

Người họa sĩ và nữ nghệ sĩ làm xiếc trên dây. Nino và Tess.

Bố mẹ cậu. Chưa bao giờ họ bỏ rơi cậu.

Một lúc sau, Tobie quay lại với Sim và Maïa, hai mắt đỏ hoe, cậu cũng theo một phụ nữ

Đừng nói cô ấy đẹp. Cô ấy còn tuyệt vời hơn thế.

Tóc cô ấy cuốn lộn xộn quanh mắt.

Sim và Maïa nhường chỗ cho cô. Tobie thở dốc. Cậu đang mệt bỏ hơi tai.

- Thế đây, cậu vừa cười vừa nói.

- Cô ấy làm gì mà nặng đến thế, Maïa nói.

- Không phải cô ấy nặng, Tobie kêu lên. là người khác cơ...

Elisha đang ôm một cậu bé nhỏ xíu trên tay.

*Paul Colleen,
Cành La, Noël năm 6.*